ይህን ወሬ ንጉሡ ሰምቶ እጁን ይዛችሁ አምጡልኝ ብሎ አዘዘ። ሽማግሌውም በቀረበ ጊዜ ንጉሥ ሆይ፤ እንደዚህ ያደረገችኝ ልጂ ናትና ማረኝ እያለ ይለምን ጀመረ። ንጉሡም ይህን በሰማ ጊዜ ሔደህ ልጅህን አምጣትና እምርሃለሁ አለው። ሽማግሌውም እያዘነና እየተንቀጠቀጠ ሔዶ ልጁን ይዞ ወደ ንጉሡ ቀረበ። ንጉሡም ልጅቱን ባያት ጊዜ ለበሬው ዋጋ የንጉሡን ግራ ዓይኔን አምጡና ውሰዱ በላቸው ብለሽ ለአባትሽ የመከርሽው ስለምን ነው አላት።

ንጉሥ ሆይ፤ አልቀጣሽም ብለህ ማልልኝና እነግርሃለሁ አለችው። አልቀጣሽም ብሎ ማለላት።

ንጉሥ ሆይ፤ ድኃና ጌታ ተጣልተው ወዳንተ የመጡ እንደ ሆነ በቀኝ የቆመውን ጌታውን ብቻ ታያለህ እንጂ፤ በግራ የቆመውን ድኃውን አታይም፤ ስለዚህ መቸም ግራ ዓይንህ ሥራ ካልያዘልህ ብዬ ነው አለችው።

ንጉሡም የልጅቱን ንግግር ሰምቶ እጅግ አደነቀ። ወዲያውም ወንድ ልጁን ጠርቶ ልጄ ሆይ፤ በመልክና በእውቀት ከርሷ የምትሻል ሴት የለችምና እርሷን አግብተህ መንግሥቴን ይዘህ ኑር አለው። ልጁም እርሷን አግብቶ እርሱ ንጉሥ እርሷ ንግሥት ተብለው ኖሩ።

ልጆቼ ሆይ፤ መልካም ንግግርና ጥበብ ሰውን ታስከብራለችና ንግግራችሁ ሁሉ፤ በመልካምነትና በጥበብ ይሁን። የጥበብም መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው።

ተጨረሰ፤ አሜን።

ክፍል ፬ የልብ አሳብ

የብርሃኔና የጽዮን ሞገሳ ጋብቻ

መቅድም

ጠጅ በብርሌ፤ ነገር በምሳሌ፤ እንደተባለ ነገር ሁሉ በምሳሌ ሲሆን ለሰሚው በቶሎ ያስረዳዋል።

ለገበሬ በእርሾና በእንጀራ፤ በወጥና በጠላ መስለው ከሚነግሩት እርሱ በሚያውቀው በእርሻና በዘር፤ በመከርና በበልግ መስለው ቢነግሩት ያስረዳዋል።

ለነጋዴም በጠመንጃና በሽጉጥ፤ በጋሻና በጦር መስለው ከሚነግሩት፤ እርሱ በሚያውቀው በንግድ ዕቃ በልብስና በምንጣፍ፤ በግምጃና በሐር፤ በብርሌና በብርጭቆ መስለው ቢነግሩት ያስረዳዋል።

ለወታደርም በጽሕፈት፣ በድጉስት፣ በማንበብና በመተርጐም መስለው ከሚነግሩት እርሱ በሚያውቀው በጠመንጃና በሽጉጥ፤ በጋሻና በጦር መስለው ቢነግሩት ያስረዳዋል።

ለካህንም በእርሻና በዘር፤ በመከርና በበልግ፤ መስለው ከሚነግሩት እርሱ በሚያውቀው በከበሮና በጸናጽል፤ በመስቀልና በጥና መስለው ቢነግሩት ያስረዳዋል።

ለሴትም በከበሮና በጸናጽል፤ በመስቀልና በጥና መስለው ከሚነግርዋት እርስዋ በምታውቀው በእርሾና በእንጀራ፤ በወጥና በጠላ መስለው ቢነግርዋት ያስረዳታል።

ይህም የልብ አሳብ የተባለ ጽሑፍ ዋና ምሳሌነቱ ሚስት ስለ ማግባትና ልጅ ስለ መውሰድ፤ ልጅንም በጥንቃቄና በትምሕርት ስለ ማሳደግ ነውና ሚስት ለማግባት የሚፈልግ ወንድና ባል ለማግባት የምትፈልግ ሴት ሁለቱም አስቀድመው ይህን መጽሐፍ በቅንነትና በማስተዋል ቢያነቡት ወደ መልካም ፍጻሜ የሚያደርስ ምክር ያገኙበታል። የእግዚአብሔር የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንላችሁ፤ አሜን።

ምዕራፍ ፩

አቶ ክብረትና ገነሆይ ንጋቷ ጽዮን ሞገሳን ስለ መውለዳቸው

በቡልጋ አውራጃ እቲሳ በሚባል ሀገር የሚኖር አቶ ክብረት የሚባል ሰው እመየት አጥናፌ ወርቅን አግብቶ ሲኖር መካን ነበረችና ልጅ የማትወልድለት ሆነች። በዚህም ላይ አመንዝራና አመለ መጥፎ ስለ ሆነችበት በፍትሐ ነገሥት አስፈርዶ እርስዋን ፈታና ገነሆይ ንጋቷን አገባ። ገነሆይ ንጋቷም እግዚአብሔርን የምትፈራ፤ ባሏን የምታከብርና የምታፍር ስለ ሆነች ኑሮው ሁሉ የደስታ ኑሮ ሆነለት።

ባገባትም በሁለተኛው ዓመት አንዲት ሴት ልጅ ወለደችለት። ልጅቱም የተፀነሰችው በሙቀት ወራት በሚያዝያ ስለ ሆነ፤ ወዲያውም እናትዋ ያለ ኀዘን በደስታ ነዋሪ ስለ ሆነች አካልዋ ትልቅ ሆኖ ተወልዳ ነበር።

አቶ ክብረትም ልጅቱ ትልቅ ሆና መወለዷን ባየ ጊዜ ገና ስትወለድ እንደዚህ ትልቅ የሆነች ከጥቂት ዓመት በኋላማ ምን ታህል ይሆን፤ ዛሬውኑ አንድ አቅ ሽማ የምትፈጅ ትመስላለች። ስታድግማ ልብሰዋ ብቻ እጅግ የሚያከስረኝ ነውና ከወዴት እያመጣሁ ላለብሳት ነው እያለ ያጉረመርም ጀመር።

እናትዋም የባልዋን ማጉረምረም በሰማች ጊዜ ጌታዬ ሆይ፤ ክርስቲያን ሆነህ ይህን የመሰለ የማይገባ ንግግር መናገርህ ስለምን ነው። በማሕፀን ውስጥ በክርታስ ጠቅልሎ በእትብት መግቦ ዘጠኝ ወር ሙሉ ያሳደጋትና የጠበቃት ፈጣሪዋ የዕለት ምግብና ልብስ የማይነሣት ይመስልሃልን አለችው።

ከዚህም በኋላ በተወለደች በ፹ ቀን ወደ ቤተ ክርስቲያን ወስደው ክርስትና አስነሱዋት። የክርስትና እናትዋም እመየት አቅሌሳ ነበሩ። የክርስትና ስምዋም ጽዮን ሞገሳ ተባለ።

ጽዮን ሞገሳ አንድ ጊዜ ብቻ ፈንጣጣ ተከትባ በብዙ ስለ ወጣባት ሁለት ወር ያህል ታማ ነበር እንጂ ከሕፃንነትዋ ጀምራ ባለጤና ነበረች።

እድሜዋም ሰባት ዓመት በሆነ ጊዜ አባትና እናትዋ ትምሕርት እንድትማር ስለ ፈቀዱ ስለ ትምሕርትዋ ክርክር አነሡ።

አባትዋ መጽሐፍ ማንበብና ጽሕፈት መጻፍ፤ የእጅ ሥራ ስፌት መስፋት፤ ልብስ መጥለፍ፤ ይህን የመሰለውን ሁሉ ትማር አለ። እናትዋ ግን ፈትል መፍተል፤ እንጀራ መጋገር፤ ወጥ መሥራት፤ ጠጅ መጣል፤ ጠላ መጥመቅ ትማር አለች፤

በዚህም ነገር አባትና እናትዋ ሳይስማሙ በመቅረታቸው ክርክር ስለ አበዙ የነፍስ አባታቸው መምሬ ተስፋ ተጠርተው መጡ። ያልተስማሙበትንም ነገር ሳያነሱ እንዲያው በድፍን አድርገው አባታችን ሆይ፤ ልጃችን ጽዮን ሞገሳ በጣም አደገች እንግዴህ ትምህርት ብትማር ይሻላል ብለን አስበናልና ምን ዓይነት ትምሕርት ብትማር ይሻል ይመስልዎታል ብለው ጠየቋቸው።

መምሬ ተስፋ ግን እጅግ ብልህ ነበሩና የዛሬ ዘመን ልጆች እንደ ቀድሞ ዘመን ልጆች አይደሉም፤ ስለዚህ ለጽዮን ሞገሳ የሚሻላትን ትምሕርት ለይቼ ለመናገር አልችልም። ዳሩ ግን ለልጅ ይታየዋልና እርስዋን ራስዋን የትኛው ትምሕርት ይሻልሻል ብለን ብንጠይቃት ሳትነግረን አትቀርም ብለው መለሱ።

በዚህም ነገር አባትና እናትዋ ተስማምተው ጽዮን ሞገሳ ተጠርታ መጣችና በፊታቸው ቆመች። መምሬ ተስፋም እንግዴህ ወዲህ ትምሕርት ብትማሪ ይሻልሻል፤ ቁመትሽም አደገ፤ እድሜሽም ከሰባት ዓመት ሊያልፍ ነው። ስለዚህ ደስ የሚያሰኝሽንና የምትፈቅጅውን ትምሕርት ንገሪን አልዋት።

ጽዮን ሞገሳም ይህን በሰማች ጊዜ እኔ ልጅ ስለሆንሁ የትምሕርቱን ዓይነት ሁሉ ለይቼ ለማወቅ አልችልምና የትምሕርቱን ዓይነት አንዳንዱን እየለያችሁ በተራ ብትነግሩኝ ለመምረጥ እችላለሁ ብላ መለሰች።

መምሬ ተስፋም ይህን በሰሙ ጊዜ የዛሬ ዘመን ልጆች ገና ሲወለዱ ብልጠታቸው ይበዛል። እርስዋን ብንጠይቃት ነገሩን መልሳ በእኛ ላይ ጣለችው። ቢሆንስ እኛ ምን ቸገረን። የትምሕርቱን ዓይነት

በየተራ እየነገርን እንጠይቃትና የምትመርጠውን ትንገረን ብለው ጥያቄውን ሁሉ በየተራ አቀረቡላት።

ጽዮን ሞገሳ የምትማረውን ትምሕርት ራስዋ እንደ መረጠችና እንደ ተናገረች።

ጥያቄ፤ እንጀራ መጋገር ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ስፈጭ፣ ሳቦካ፣ ስጥድ፣ ስጋግር በዚህ ሁሉ መድከሜ ስለ ምን ነው፤ ቢያንስ ሁለት መሐልቅ ቢበዛ አራት መሐልቅ ለአንድ አሽከር ሰጥቼ እንጀራ ወይም ዳቦ ገዝቶ አያመጣልኝምን።

ጥያቄ፤ ፈትል መፍተል ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ጥጥ በመፈልቀቅና በመዳመጥ፤ በመንደፍና በመፍተል ጣቴ ሲነድ መኖሩ ስለ ምን ነው። ባንድ ብር ድር፤ በሁለት ብር ማግ ገዝቼ ኩታ ቢያምረኝ ኩታ፤ ጃኖ ቢያምረኝ ጃኖ፤ ቀሚስ ቢያምረኝ ቀሚስ አላሰራውምን።

ጥያቄ፤ ጠጅ መጣል፤ ጠላ መጥመቅ ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ማርና ጌሾ በመግዛት፤ ገብስና ማሽላ በመሸመት፤ አሻሮ በመቁላትና በመፍጨት፤ እንኩሮ ብማንኮር፤ ብቅል በማብሰል፤ ጌሾ በመውቀጥ፤ ስደክም መኖሬ ስለ ምን ነው፤ ሶዳ ቢያምረኝ ሶዳ፣ የወይን ጠጅ ቢያምረኝ የወይን ጠጅ፤ እያስገዛሁ ይህ ቢጠፋ የተጣራ ውኃ አልጠጣውምን።

ጥያቄ፤ መጽሐፍ ማንበብ ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ይህማ እጅግ ደስ የሚያሰኝ ነገር ነው። መጽሐፍ በማንበብ የቀድሞውን ዘመን ያባቶቻችንንና ያገራችን ታሪክ፤ የዛሬውን ዘመን በእውቀትና በጥበብ የተሠራውን ሥራ ሁሉ ለማወቅ እችላለሁ። በመንፈሳዊም ወገን ቢሆን የእግዚአብሔርን አንድነቱንና ሦስትነቱን፤ ክርስቶስም ስለ እኛ ብሎ ሰው መሆኑንና በመስቀል ተሰቅሎ መሞቱን፤ ትንሣኤውንና ዕርገቱን፤ ለቃሉ በመታዘዝ ጽድቅ መገኘቱን፤ ባለመታዘዝ ኩኩነኔ መፈረዱን ለማወቅ እችላለሁ።

ጥያቄ፤ ደግሞስ ጽሕፈት መጻፍ ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ይህም ትልቅ ጥቅም የሚገኝበት አንድ ዋና ነገር ነው። ያሰብሁትን እንዳልረሳው፤ አስቤ የሠራሁትን እንዳልዘነጋው እየጻፍሁ አስቀምጣለሁ። መኖሪያዬም ከአባቴና ከእናቴ፤ ከዘመዶቼና ከወዳጆቼ በራቀ ህገር የሆነ እንደ ሆነ ሰላምታዬንና ጉዳዬን እየጻፍኩ ለመላክ ይጠቅመኛል። ይልቁንም በትምሕርት ትልቅ እውቀት ያገኘሁ እንደ ሆነ ድርሰት እየደረስሁ፤ ታሪክ እየጻፍሁ ለስሜ መታሰቢያና ለሀገሬ ልጆች ጥቅም የሚሆን መጽሐፍ ለመጻፍ እችላለሁ።

ጥያቄ፤ የእጅ ሥራ ብትማሪ ትወጃለሽን?

ምላሽ፤ ይህማ ለሰው ኑሮ የሚያስፈልግና የሚጠቅም ስለ ሆነ በግድ ለመማር ይገባኛል። ቀኑን ሙሉ ያለ ሥራ ተቀምጬ ብውል

በሽተኛ መሆኔ አይቀርምና እጄን በማንቀሳቀስ ሥራ በመሥራት ሕዋሳቶቼ ሁሉ የተፈጥሮ ሥራቸውን እየሠሩ ጤናዬን አገኛለሁ።

ደግሞ ለእግርና ለእጅ፤ ለደረትና ላንገት የሚሆን ሹራብ እየሰራሁ እለብሳለሁ። ልጆችም ብወልድ የሚሞቅ ሹራብ እየሠራሁ አለብሳቸዋለሁ። ከዚህም የተረፈውን በመልካም ዋጋ እየሸጥሁ ለሕይወቴ የሚያስፈልገኝን ምግብና መጠጥ እገዛበታለሁ። ይህም ሁሉ ጥቅም የሚገኝበት ነውና መጽሐፍ ማንበብ፤ ጽሕፈት መጻፍ፤ የእጅ ሥራ መሥራት ለመማር ፈቃዴ ነው ብላ አሳብዋን ገልጣ ነገረቻቸው።

መምሬ ተሰፋም ይህን የመሰለ ትልቅ ነገር ከጽዮን ሞገሳ አፍ በሰሙ ጊዜ እጅግ አደነቁና ልጄ ሆይ፤ አንቺ እንደ ማርታ እኅት እንደ ማርያ ነሽ። ማርታ ቀኑን ሁሉ ምግብ በማሰናዳት ትውል ነበር። እኅቷ ማርያ ግን የመጽሐፍ ትምህርት ብቻ ለመስማት ትወድ ነበርና ማርታ በዚህ ነገር ስለ ተናደደች በማርያ ላይ የቁጣ ቃል ብትናገር ጌታችን ማርታ ሆይ፤ ብዙ በማሰናዳት ለምን ብዙ ትደክሚያለሽ። ለዚህ ጥቂት ይበቃል። ማርያ ግን ማንም ቀምቶ ሊወስድባት የማይቻለውን ትምሕርትን ወዳለች ብሎ መልሶላታልና አንቺም እንደ ማርያ ነሽ ብለው ተናገሩ። ሉቃ. ፲÷ ፴፰ – ፵፪።

የጽዮን ሞገሳ አባት አቶ ክብረት ጥንቱንም አሳቡ ልጁ መጽሐፍ ማንበብና ጽሕፈት መጻፍ፤ የእጅ ሥራ እንድትማርለት ነበርና አሁን የርስዋም አሳብ እንደ እርሱ በመሆኑ እጅግ ደስ አለው።

መምሬ ተሰፋም የሚሻላትን ትምሕርት እርስዋ ትጠየቅና ትመልስ ብለው ስለ ማመልከታቸው ትልቅ ምስጋና አገኙ።

በዚያም ዘመን እቴሳ ገዳም አባ ወልደ ሕይወት የተባሉ ሽማግሌ በቤተ ክርስቲያኑ አጠገብ ቤት አሠርተው የሰበካውን ልጆች ሁሉ ያስተምሩ ነበርና ጽዮን ሞገሳም በአባትና በእናትዋ ፈቃድ እየሔደች ትማር ጀመር። ትምሕርት በጀመረች በሁለት ዓመት ማንበብና መጻፍ ተምራ ጨርሳ ዳዊት ደገመች።

ከዚህ በኋላ የተማረችውን እንዳትገድፍ ሁለት ዓመት ያህል እየተመላለሰች ቆይታ ነበር። ደግሞ እንዳጋጣሚ እማሆይ ወለተ ኪዳን

የተባሉ መነኩሲት ወደ ኢየሩሳሌም ሲኖሩ የእጅ ሥራ ሹራብ መሥራትና ልብስ መጥለፍ ተምረው በዚያው እቲሳ ገዳም በአባ ወልደ ሕይወት ቤት አጠገብ ይኖሩ ነበርና ጽዮን ሞገሳ እግረ መንገድዋን አንዳንድ ጊዜ እየሔደች የእጅ ሥራ ተማረች።

ምዕራፍ ፪

ስለ ጽዮን ሞገሳ እጮኛ – ስለ ብርሃኔ

በተጉለት አውራጃ ዘንዶ ጉር በሚባል ሀገር አጠገብ የሚኖር አቶ ዘሚካኤል የተባለ ሰው ነበር። እርሱም ከቡልጋ አውራጃ ከእቲሳ በለጥሻቸው የተባለች ሴት አግብቶ ሲኖር በተጋቡ በሦስተኛው ዓመት ወንድ ልጅ ወለደችለት።

ሕፃኑም ገና ከመወለዱ የጽጌ ረዳ አበባ ይመስል ነበር። አርባ ቀንም በሆነው ጊዜ ወደ ደብረ ብርሃን አውጥተው ክርስትና አስነሡት። የክርስትና አባቱም የደብረ ብርሃን አለቃ መምሕር ፀሐይ ነበሩ። የክርስትና ስሙም ብርሃነ ሥላሴ ተባለ። ነገር ግን በከፊል ስም ብርሃኔ እያሉ ይጠሩት ነበር።

ዕድሜውም ለባት ዓመት በሆነ ጊዜ አባቱ አቶ ዘሚካኤል ወደ ደብረ ብርሃን አውጥቶ ተምሮ ዳዊት እስቲደግም ከእርስዎ ጋራ ይቀመጥልኝ ብሎ ለክርስትና አባቱ ለመምሕር ፀሐይ ሰጥቷቸው ተመለሰ።

ብርሃኔም ንባብና ጽሕፈት ተምሮ ከጨረሰ በኋላ ዳዊት ደገመና የምስራች ለማለት ወደ አባቱ ቤት በወረደ ጊዜ ዘመድ አዝማዱ ሁሉ ተሰብስቦ ሲመርቀውና ሲሸልመው ዋለ።

ከዚህም በኋላ እንደ ገና ወደ ደብረ ብርሃን ተመልሶ ወጥቶ ስዋሰው ተምሮ ቅኔ አወቀ። አንዳንድ ጊዜም ወደ እናቱ ሀገር ወደ እቲሳ እየወረደ ከእናቱ ዘመዶች ጋር እየተዋወቀና እየተላመደ ይመለስ ነበር።

ዕድሜውም ፲፰ ዓመት በሆነ ጊዜ በታሕሣሥ ፳፬ ቀን ስለ ሚሆነው ስለ አቡነ ተክለ ሃይማኖት የልደት በዓል ከእናቱ ዘመዶች ጋር በዓሉን ለማክበር ለበዓሉ ሳምንት ቀን ሲቀረው እቲሳ ወርዶ ነበርና

አንድ ቀን ጽዮን ሞገሳ ከባልንጀሮችዋ ጋር ከቤተ ክርስቲያን ወደ ቤትዋ ስትመለስ እርሱ በመንገድ ዳር ቆሞ ካንዱ ዘመዱ ጋራ ሲነጋገር አያትና ሰውነቱ ደነገጠበት።

ወዲያውም ይህች ልጅ የማን ልጅ ናት ? ብሎ ቢጠይቅ ያቶ ክብረት ልጅ መሆንዋን ነገሩት።

ከዚህም በኋላ በሌላ ቀን ደግሞ እንደ ልማዷ ወደ ቤተ ክርስቲያን ስትሔድ አገኛትና ብቻዋን ስለ ሆነች ሊያነጋግራት ቀረበ። ንግግርም በጀመረ ጊዜ የፊትዋን ደም ግባት የንግግርዋን ውበት አይቶ በፍቅርዋ ተነደፈና ለጋብቻ ያስብ ጀመር።

ወደ ዘመዶቹም ቤት በገባ ጊዜ በመንገድ ላይ እጅግ መልከ መልካም ቆንጆ ልጅ አይቶ ማነጋገሩን ነገራቸው። ዘመዶቹም ገና ተናግሮ ሳይጨርስ ጽዮን ሞገሳ መሆኗን አውቀው እርስዋማ የወዳጃችን ያቶ ክብረት ልጅ ናት። አንተ የምትናገረው የመልኳን ማማር ብቻ ነው። ነገር ግን የእውቀቷንና የደግነቷን፤ ያመሏንም ነገር አይተህ ብትሆን በጣም ያስደንቅህ ነበር። አሁንም ነገ ወደ አባቷ ዘንድ ወስደን እናስተዋውቅሃለን ብለው ነገሩት።

በማግሥቱም ወደ አቶ ክብረት ቤት ወስደው ይህ ልጅ የእኅታችን የመየት በለጥሻቸው ልጅ ነው። ከአሥር ቀን በፊት ለአቡነ ተክለ ሃይማኖት በዓልና ወዲያውም እኛን ዘመዶቹን ለማየት መጥቶ እዚሁ ሰንብቷል። ከጽዮን ሞገሳም ጋራ ቢተዋወቁ መልካም ነው እያሉ ተናገሩ። ብርሃኔ ምንም ነገሩን ገልጦ ለዘመዶቹ ባይናገር ባነጋገሩ ጽዮን ሞገሳን ለማግባት ማሰቡን አውቀውበት ነበርና ቢተዋወቁ መልካም ነው ከማለት የደረሱበት ስለዚህ ነው።

የልደትንም በዓል እቲሳ ውሎ በማግሥቱ ወደ ተጉለት ተመለሰ። በፊት ወደ እቲሳ ለመውረድ ከአባትና ከእናቱ ለልደት እመለሳለሁ ብሎ ነበር። ነገር ግን በድንገት ጽዮን ሞገሳን በማግኘቱና አዲስ አሳብ ስለ ተነሳበት ጊዜውን አሣልፎ ወጣ።

ብርሃኔም ጽዮን ሞገሳን ከማየቱ አስቀድሞ ዘመዶቹን ለማየት ወደ እቲሳ የሚወርደው ባመት አንድ ጊዜ ብቻ ነበር። ከዚያ ወዲህ ግን ዘመዶቼ ናፍቀውኛል እያለ በሁለት በሁለት ወር ይመላለስ ጀመር።

እቲሳም ደርሶ በማናቸውም ምክንያት ቢሆን ወደ አቶ ክብረት ቤት ሳይሄድና ከጽዮን ሞገሳ ጋራ ሳይነጋገር አይመለስም ነበር።

ጽዮን ሞገሳ ግን በብርሃኔ ልብ የጋብቻ አሳብ መኖሩን ምንም አታውቅም ነበርና በገርነት ልብዋን ከፍታ ታነጋግረው ነበር እንጂ እንደ ልጅ አገረድ አንገቷን ደፍታ፤ ፊቷን አዙራ አታነጋግረውም ነበር።

ምዕራፍ ፫

ብርሃኔ ጽዮን ሞገሳን ለማግባት ቁርጥ አሳብ ስለ ማድረጉ

ብርሃኔም የጽዮን ሞገሳ እድሜዋ ፲፫ ዓመት መሆኑን ጠይቆ ባወቀ ጊዜ ወደ እናቱ ዘመዶች ሔዶ ጽዮን ሞገሳን ለማግባት ማሰቡን ገልጦ ነገራቸው። ዘመዶቹም ባንድ ወገን የእኅታቸው ልጅ ለዚህ ማዕረግ ስለ መድረሱ በሁለተኛውም ወገን ከሌላ ሀገር ሳይሆን ከዚያው ከእናቱ ሀገር ሚስት ለማግባት ስለ ማሰቡ እጅግ ደስ አላቸውና ነገ ጧት ወደ አቶ ክብረት ቤት ሔደን ልጅህን ጽዮን ሞገሳን ለእኅታችን ልጅ ለብርሃኔ ስጥልን ብለን እንለምንልሃለን አሉት።

ብርሃኔም የዘመኑን እውቀት የተማረ ብልህ ነበርና ይህስ ከቶ ምንም ቢሆን አይሆንም። ነገር ግን እኔው ራሴ ልጅቱን ለብቻዋ ጠርቼ እነግራታለሁና የምትመልሰውን ነገር ከሰማሁ በኋላ የሚያስፈልገውን ነገር ታደርጉልኛላችሁ አላቸው።

ከዚህም በኋላ የጽዮን ሞገሳ አባት አቶ ክብረት በእቲሳ ብዙ አታክልት ነበረውና ወደ ማታ በአታክልት ውስጥ ገብታ ሎሚና ትርንጎ ስትለቅም ብርሃኔ በድንገት ደረሰና እርስዋን ለማግባት ማሰቡን ገልጦ ነገራት።

እርስዋም ይህን ነገር በሰማች ጊዜ ደነገጠችና ኧረ በስመ አብ በል አሁን የእኔ እድሜ ገና ፲፫ ዓመት ነው፤ ዳሩ ግን ፲፰ ዓመት ሳይሆነኝና አካለ መጠን ሳላደርስ ምንም ቢሆን ባል አላገባም አለችው።

ብርሃኔ እስከ ፲፰ ዓመት ባል ሳታገቢ መቆየትሽ ስለ ምን ነው? ብሎ ጠየቃት።

ጽዮን ሞገሳ ፲፰ ዓመት ሳይሆነኝና አካለ መጠን ሳላደርስ፤ ሥጋዬ ሳይሞላና አጥንቴ ሳይጠነክር ባል አግብቼ የፀነስሁ እንደ ሆነ ሕፃኑ ብርቱ አይሆንም፤ እኔም በደህና ለመገላገል አልችልም። ምናልባትም እስከ ሞት ያደርሰኝ ይሆናል አለችው።

ብርሃኔ ምነው ካንቺ የሚያንሱ ሴቶች በአሥር ዓመታቸው ባል እያገቡ በደህና እየተገላገሉ ይወልዱ የለምን። ባንቺ ብቻ ምን መጥቶብሻል አላት።

ጽዮን ሞገሳም ወዳጄ ሆይ፤ ይህስ እውነትና መልካም ነገር አይምሰልህ። ምናልባት አካለ መጠን ሳያደርሱ ባል የሚያገቡ ሴቶች ምናልባት ከመቶው ዘጠናው ሞተው አሥሩ በደህና ተገላግለው ይሆናል።

ይህንም ለመረዳት ብትፈልግ በምሳሌ አስረዳሃለሁ። እነሆ አንድ ዛፍ በግልገልነቱ የሆነ እንደ ሆነ ትንሽ ልጅ ነቅሎ ይጥለዋል። በጣም ያደገ እንደ ሆነ ግን ለመቁረጥ ብዙ መጋዝና ብዙ ምሳር ያስፈልገዋል።

እንደዚሁ አካለ መጠን ያላደረሰች ሴት ባል አግብታ የፀነሰች እንደ ሆነ ዘጠኝ ወር ሙሉ ሕፃኑን ለመሸከም አትችልምና ትጨነቃለች። በምትወልድበትም ጊዜ ለመውለድ ኃይል አታገኝምና በቶሎ ወደ ሞት ትደርሳለች።

አካለ መጠን አድርሳ ባል ያገባች እንደ ሆነ ግን ሥጋዋ ሙሉ፣ ጉልበቷም ብርቱ ስለ ሆነ ሕፃኑን ዘጠኝ ወር በሆድዋ ለመሸከም ትችላለች። ለመውለድም ኃይል ታገኛለች። ስለዚህ አካለ መጠን ሳላደርስ ባል ባገባ በወሊድ እንድሞት አውቃለሁና ምንም ቢሆን ዛሬ ባል አላገባም አለችው።

ብርሃኔም ከጽዮን ሞገሳም ቃል ይህን በመስማቱ እየተደነቀ እኔ አንችን ለማግባት ማሰቤ በትምህርት ቤት ማደግሽን ስለ ሰማሁ ትዳሬን እንድታሳምሪልኝ፤ ቤተ ሰዎቼን እንድትጠብቂልኝ ብዬ ነበር እንጂ የጌታ ልጅ ነሽ ወይም ባለገንዘብ ነሽ ብዬ አልነበረም። አሁንም ፈቃድሽ ካልሆነ ምን አደርጋለሁ፤ ወደ ፊት እግዚአብሔር የሚያደርገውን እጠብቃለሁ። በደህና ሰንብቺ ብሎ ከአታክልቱ ውስጥ ወጥቶ ሔደ።

ነገር ግን የጽዮን ሞገሳን ጋብቻ የፈለገው በፍጹም ልቡ ስለ ሆነ ተቆጥቶ ለመሔድ አልቻለምና ጥቂት መንገድ ከሄደ በኋላ ተመልሶ መጣ።

ጽዮን ሞገሳም ከዓይንዋ እስቲርቅ ድረስ ቆማ ትመለከተው ነበርና ተመልሶ ሲመጣ ባየችው ጊዜ በፍጥነት ቀርባ ተመልሶ የመጣበትን ምክንያት ጠየቀችው። ብርሃኔም ጋብቻው እንዳይቀርበት ስለ ተጨነቀ ምናልባት አንድ ሌላ ምክንያት ለመፈለግ መሆኑን ነገራት።

ጽዮን ሞገሳም እኔ አንተን ለማግባት ፈቃዴ መሆኑ እርግጥ ነው፤ ነገር ግን አካለ መጠን ሳላደርስ ምንም ቢሆን ባል አላገባምና እኔን ለማግባት ቁርጥ አሳብ አድርገህ እንደ ሆነ እስከ ሁለት ዓመት ታግሠህ ቆይ አለችው።

ብርሃኔም መታገሡንማ ከዚህስ የበለጠ ዘመን ብታገሥ ምን ጉዳት አለብኝ። ነገር ግን የሽመገሉ አባትና እናት ጠባቂ የሌላቸው ቤተ ሰዎች አሉኝና ጋብቻው በቶሎ እንዲሆን ማሰቤ ስለዚህ ነበር፤ ካልሆነም ምን አደርጋለሁ እኔኑ እግዚአብሔር ባያድለኝ ይሆናል። አሁንም በደህና ሰንብቺ ብሎ መንገዱን ጀመረ። ነገር ግን አንድ ምዕራፍ ያህል ከሔደ በኋላ እንደ ገና ተመልሶ መጣ።

ጽዮን ሞገሳም ሦስተኛ ተመልሶ ሲመጣ ባየችው ጊዜ የፊተኛውን አሳቡን ለውጦ አካለ መጠን እስትታደርሺ አታገሣለሁ ለማለት የተመለሰ መስሏት በደስታ ልትቀበለው ሔደችና የተመለሰበትን ምክንያት ጠየቀችው።

እርሱም አንቺ አካለ መጠን ለመድረስ የቀረሽ ሁለት ዓመት ብቻ ነው ብለሽኛልና እንደዚህ ከሆነ እስከ ሁለት ዓመት በግብረ ሥጋ

እንዳልገናኝሽ ልማል፣ ልገዘትና የጋብቻውን ሥርዓት እንድንፈጽም ፈቃድሽ እንዲሆን ልጠይቅሽ ተመልሼ መጣሁ አላት።

ጽዮን ሞገሳም ይህን የመሰለ የማይገባና እውነት ያልሆነ ነገር በመስማቷ እጅግ አዘነች፤ ወዲያውም ፊቷን ወደ እርሱ አቅንታ ወዳጄ ሆይ፤ እስከ ዛሬ ድረስ ባስተያየትህና በንግግርህም ሁሉ አዋቂና አስተዋይ ትመስለኝ ነበር፤ ለካ እንደዚህ ሞኝና ዝንጉ ኖረሃልን።

ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ በልብ አሳብ እንደ ተስማሙና ጋብቻቸውን እንደ ፈቀዱ።

ወንድና ሴት ባንድ ቤት ተቀምጠውና ባንድ አልጋ ተኝተው በግብረ ሥጋ ሳይገናኙ ይኖራሉ ብለህ ብትናገር አእምሮ ያለው ሰው ከሆነ እውነት ነው ብሎ እንደምን ሊቀበልህ ይችላል። እሳትን በገለባ ውስጥ ቢሸጉጡት ገለባው ሳይቃጠልና ሳይነድ ይቀራልን። ስለዚህ ምንም ቢሆን በዚህ ነገር አልታለልም። አንተም በዚህ ነገር ለማታለል ማሰብህ በእግዚአብሔር ፊት ታላቅ ኃጢአት ነውና ንስሐ ግባ። ደግሞም አሁን ይህን ሁሉ ነገር የሚያናግርህን ከንግግርህ ላይ አግኝቸዋለሁ፤ ለእኔ እንደ መሰለኝ አሁን የጋብቻውን ሥርዓት ካልፈጸምሁ ምናልባት እስከ ሁለት ዓመት ከሌላ ሰው ጋራ የጋብቻ ነገር ትነጋገርብኛለች ብለህ

ጠርጥረህ ነውና እስከ ሁለት ዓመት ድረስ ከሌላ ሰው ጋር የጋብቻ ነገር እንዳልነጋገር የእግዚአብሔርን ስም ጠርቼ እምልልሃለሁ። ሁለት ዓመት ካለፈ በኋላ ግን ከመሐላው ንጹሕ ነኝ። ያም ቢሆን ሁለቱ ዓመት እስቲጨረስ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ በሴቶች ገዳም ተቀምጬ መንፈሳዊ ትምህርት ለመማር አስቤአለሁና በዚሁ በሁለቱ ዓመት ውስጥ ከሌላ ሰው ጋራ የጋብቻ ነገር ትነጋገራለች ብለህ አትጠራጠር አለችው።

ብርሃኔም ይህን የእምነት ንግግር ከቃልዋ በሰማ ጊዜ ደስ አለውና አሁን ገና የልቤን አገኘሽው። እስካሁን የተነጋገርነው ሁሉ በመተፋፈር በከንቱ ጊዜ ማሳለፊያ ነበር። ዋናው አሳቤ ግን አሁን እንደ ተናገርሽው ነውና ከእንግዲህ ወዲህ ልቤ ያርፍልኛል። ለልቤም ትልቅ ተስፋ ሆኖ የሚቆይ ይህን የእምነት ነገር ስለ ነገርሽኝ አመሰግንሻለሁ።

እንዲህማ ከሆነልኝ ሁለቱ ዓመት ይቅርና አምስት ዓመትስ ታግሼ ብቆይ ምን ጉዳት አለብኝ፤ እስካሁንም የፈራሁት አሁን የተናገርሽው ነገር እንዳይደርስብኝ ነበርና ለዚሁ ቃልሽን ከሰጠሽኝ እምነቴን ባንቺ ላይ አደርጋለሁ። ነገር ግን ጥቂት የሚያሳዝነኝ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርደሽ በሴቶች ገዳም የተቀመጥሽ እንደ ሆነ ወደዚያ ስፍራ ወንድ አይገባምና እስከ ሁለት ዓመት ዓይን ላይን ሳንተያይ መቆየታችን ነው አላት።

ጽዮን ሞገሳም መለሰች፤ ወዳጄ ሆይ፤ ይህን የመሰለ አሳብ ማሰብህ እጅግ ያስደንቃል። እኔስ ሁለት ዓመት ሙሉ አባትና እናቴን ዘመዶቼንስ ሁሉ ሳላይ እንደምን የምቆይ መሰለህ፤ ጥንቱንም ይህን አሳብ ባሰብሁ ጊዜ ባመት ሦስት ጊዜ ለእንቁጣጣሽ፣ ለልደትና ለፋሲካ ወደ ሀገሬ እየመጣሁ አባትና እናቴን ለማየት ቁርጥ አድርጌ ነውና አንተ እነዚህን ሦስቱን ጊዜዎች እየጠበቅህ ወደ እቴሳ ብትመጣ ልታየኝ ትችላለህ አለችው።

ብርሃኔም ይህን በመስማቱ የበለጠ ደስታ አደረገና ባመት ሦስት ጊዜ ካየሁሽ ሌላ ምን እፈልጋለሁ፤ ነገር ግን ለሁሉም ነገር

የእግዚአብሔር ፈቃድ ይሁንልን፤ እንግዲህ እኔም ወደ ሀገሬ መውጣቴ ነውና በደህና ያገናኘን ብሎ ተሰነባብተው ተለያዩ።

ምዕራፍ ፬

ጽዮን ሞገሳ ለትምሕርት ወደ ደብረ ሊባኖስ ስለ መውረድዋ

ጽዮን ሞገሳ ከብርሃኔ ጋራ ከተሰነባበተች በኋላ በአባትዋና በእናትዋ ፊት ቆማ እንደዚህ እያለች ትናገር ጀመረች።

እስካሁን ድረስ የተማርሁት ትምሕርት ሥጋዬን የምረዳበት፤ ባልም ሳገባ ባሌን ደስ የማሰኝበት ሥጋዊ ትምሕርት ነው እንጂ ነፍሴ የምትድንበትን፤ እግዚአብሔርን አገልግዬ ደስ የማሰኝበትን፤ መንግሥተ ሰማያትን የምወርስበትን፤ መንፈሳዊ ትምሕርት አልተማርሁምና ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ በሴቶች ገዳም ተቀምጬ መንፈሳዊ ትምሕርት እንድማር ትፈቅዱልኝ ዘንድ እለምናለሁ አለቻቸው።

አባትና እናትዋም ይህን የመሰለ ትልቅ ነገር ስትናገር በሰሙ ጊዜ ደነገጡ። ይልቁንም ከእርስዋ በቀር ሌላ ልጅ አልነበራቸውምና በሴቶች ገዳም ገብታ መንፈሳዊ ትምሕርት ከተማረች በኋላ ምናልባት መነኩሳ ወዲያው የቀረች እንደ ሆነ ያለ ልጅና ያለ ዘር መቅረት ይሆንብናል ብለው እጅግ አዘኑ።

ጽዮን ሞገሳም አሁን በተናገረችው ነገር አባትና እናትዋ መደንገጣቸውን አይታ በዚህ ዓለም የሚደረገው ማናቸውም ነገር ሁሉ ያለ እግዚአብሔር ፈቃድ ሊደረግ አይቻልምና በደብረ ሊባኖስ ቢሆን በዚህም ቢሆን ለእግዚአብሔር ሁሉም አንድ ነው። ሕይወቴ ፈቃዱ ካልሆነ በፊታችሁም ቢሆን መሞቴ አይቀርም፤ ፈቃዱም ከሆነ ከዱር አራዊትም ጋራ ብቀመጥ አልሞትም። ስለዚህ በልባችሁ ጥርጣሬ ሳታስገቡ ብትፈቅዱልኝ ይሻላል እያለች የሚያጽናና ቃል ትነግራቸው ጀመረች።

አባትና እናትዋም ቁርጥ አሳብ ማድረጓን በንግግርዋ ከተረዱት በኋላ እርስዋ ትንሽቱ ልጃችን እምነቷን በእግዚአብሔር ላይ አድርጋ

ይህን የመሰለ ብርቱ ቃል ስትናገር እኛ ሽማግሌዎቹ ይልቅ እምነታችንን ለማጉደልና እግዚአብሔርን ለመጠራጠር እንደምን ይገባናል፡፡ ስለዚህም በፍጹም ልብዋ ያመነችው እግዚአብሔር ከክፉ ነገር ሁሉ ሳይጠብቃት አይቀርምና ያለበችውን ታድርግ ብለው ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርዳ በሴቶች ገዳም እንድትማር ፈቀዱላት፡፡

ጽዮን ሞገሳም የእግዚአብሔርና የአባት የእናትዋ ፈቃድ ስለ ሆነላት እጅግ ደስ ካላት በኋላ በሰኔ ፩ ቀን ተነስታ ከአባትና ከእናትዋ፣ ከዘመዶችዋም ሁሉ ጋራ ተሰነባብታ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወረደች፡፡ በደረሰችም ጊዜ ወደ ገዳሙ እመ ምኔት ወደ እማሆይ ወለተ ማርያም ሔዳ የመጣችበትን ጉዳይ ሁሉ ነገረቻቸው፡፡ እርሳቸውም በደስታ ተቀብለው ከአስተማሪዋ ከእማሆይ ወለተ ጻድቅ ጋራ አጋጠሙዋት፡፡

በዚያም ሁለት ወር ያህል እንደ ቆየች እንደ አጋጣሚ የተስቦ በሽታ በገዳሙ ገብቶ መበለቶቹ ሁሉ ታመሙ፡፡ ባንድ ሳምንትም ፲፭ ያህል መበለቶች ሞቱ፡፡ የሞቱትም መበለቶች እኩሉ ከእቲሳ እኩሉም ከቶጉለት የወረዱ ነበሩና የበሽታው ወሬ በሁሉም ስፍራ ይወራ ጀመር፡፡

ጽዮን ሞገሳ ለትምህርት ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርዳ በሴቶች ገዳም እንደ ገባች፡፡

ብርሃኔም በደብረ ሊባኖስ በሴቶች ገዳም የተስቦ በሽታ ገብቶ ብዙ መበለቶች መሞታቸውን በሰማ ጊዜ እጅግ አዘነ፡፡

ይልቁን እርሱ ራሱ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርዶ የጽዮን ሞገሳን ደህንነት እንዳይጠይቅ በሴቶች ገዳም ወንድ እንዳይገባ ክልክል ነው፡፡ ለቅዳሴ እንኳ ወደ ሴቶች ገዳም የሚሔዱ ቀሳውስት በጣም የሸመገሉ መነኮሳት ከወንዶች ገዳም እየተመረጡ ነው፡፡ ስለዚህ እርግጠኛውን ወሬ ለማግኘት እጅግ ተቸገረ፡፡ ብትሞትማ ወሬ አይደበቅምና ይሰማው ነበር፡፡ ነገር ግን ትልቅ ኃዘን የሆነበት ምናልባት ታማ እንደ ሆነ አስታማሚ በማጣት ትሞታለች ብሎ ነበረ፡፡

ዳሩ ግን ለማናቸውም ቢሆን ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ ብጠያይቅ ይሻለኛል በማለት ለአባትና ለእናቱ የጽዮን ሞገሳን ነገር ሳያነሳ ለነሐሴ አቡነ ተክለ ሃይማኖት ደርሼ ጠበል ጠጥቼ እመለሳለሁ ብሎ ተሰናብቶ በፍልሰታ ውስጥ ደብረ ሊባኖስ ደረሰ።

ለነሐሴ ኪዳነ ምህረት ከወንዶች ገዳም ሽማግሎች መነኮሳት ለቅዳሴ ወደ ሴቶች ገዳም ሔደው ሲመለሱ በመንገድ ዳር ቆሞ ጠብቆ አባቶቼ ሆይ፤ ከሴቶች ገዳም የምትመጡ መስላችሁኛልና ወሬ እንድጠይቃችሁ ፍቀዱልኝ አላቸው።

የሰማነውና ያወቅነው ከሆነ እንነግርሃለንና ጠይቀን አሉት።

በሴቶች ገዳም የተስቦ በሽታ ገብቷል የሚባለው እርግጥ ነው? አላቸው።

ከመካከላቸውም አባ ወልደ ማርያም የሚባሉት ራሳቸውን ይዘው ልጄ ሆይ፤ የበሽታውን ነገር ለምን ታነሣዋለህ እንዲያው አያድርስ፤ አያድርስ ማለት ይሻላል።

ባንዳንድ ቀን ሁለት ሁለት መበለቶች ሳይሞቱ አይውሉም። የታመሙትንማ ማን ይቆጥራቸዋል። ዛሬም ኪዳነ ምሕረት ስለ ሆነች ለቅዳሴ ሔደን ነበርና ሥጋ ወደሙ አቀብለናቸው ኑዛዜም አናዘናቸው ተመለስን አሉት።

ብርሃኔም የጽዮን ሞገሳን ስም ጠርቶ እንዳይጠይቅ ስለ ፈራ በዚህ ገዳም የሚኖሩ መበለቶች ብቻ ናቸውን ወይስ ልጃገረዶችም እየገቡ ይኖራሉ? ብሎ ጠየቃቸው።

አካለ መጠን ያላደረሱ ልጆች ለትምህርት ቢገቡ አይከለከሉም። ብዙ ልጃገረዶች ገብተው የሚማሩ አሉ። አካለ መጠን ካደረሱ በኋላ ግን እየወጡ ይሄዳሉ። ወይም እንኗላለን ያሉ እየመነኮሱ ይቀራሉ ብለው መለሱለት።

አሁንሳ በዚህ በተስቦ በሽታ የሚታመሙና የሚሞቱ መበለቶች ብቻ ናቸው ወይስ ለትምሕርት የገቡ ልጃገረዶችም ይታመማሉ? ብሎ ጠየቃቸው።

እስካሁን እንደ እድል ሆኖላቸው አካለ መጠን ካላደረሱት ልጃገረዶች ወገን እገሊት ታማለች፤ እገሊት ሞታለች፤ ሲሉ አልሰማንም አሉት።

ብርሃኔም በመነኮሳቱ አነጋገር ጽዮን መታመሟንና አለመሞቷን ስለ ተረዳው ደስ ካለው በኋላ አባቶቼ ሆይ፤ እስካሁን በመንገድ ላይ ስለ አቆምኋችሁና ስለ አደከምኋችሁ ይቅር በሉኝ ብሎ ወደ ወንዶች ገዳም ተመለሰ።

የአቡነ ተክለ ሃይማኖት በዓል ካለፈ በኋላ ለእንቁጣጣሽ በዓል ወደ ሀገሩ ወደ ተጉለት ተመለሰ።

ጽዮን ሞገሳም ወደ ደብረ ሊባኖስ ሳትወርድ እቲሳ ላይ ከብርሃኔ ጋራ ስትነጋገር ባመት ሦስት ጊዜ እንተያያለን ብላ ስለ ነገረችው እጅግ ደስ ብሎት ነበር። ነገር ግን የእግዚአብሔር ፈቃድ ካልተጨመረበት ሰው አሳቡን በትክክል ለመጨረስ አይችልምና እርስዋ ወደ እቲሳ በምትመጣበት ጊዜ አንዳንድ መሰናክል እያገኘውና እየቀረ ዓይን ላይን ሳይተያዩ ሁለቱ ዓመት አለፈ። በዚህም ላይ ደግሞ የጋብቻውን ነገር ሁለቱ ብቻ በቃል ተነጋግረው ነበር እንጂ በዳኛ ፊት ወይም በጽሕፈት አልጨረሱም ነበርና ብርሃኔ በዚህ ሁሉ ሕሊናው ስለ ተንቀሳቀሰበት ደብዳቤ ጽፎ ሊልክላት ቁርጥ አሳብ አደረገ። ነገር ግን በተጉለት አውራጃ ያንጊዜ ወረቀት ችግር ነበርና ብራና ለመፈለግ ወደ ደብረ ብርሃን ወጥቶ ባንድ ጨው አንድ ብራና ገዝቶ ተመለሰ። በማግስቱም ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ቃል ጻፈላት።

ይድረስ እጅግ ከተወደደችና ከታመነች ወይዘሮ ጽዮን ሞገሳ፤

እጅግን እንዴት ነሽ። እኔ አንችን ከመናፈቅና ፊትሽን ለማየት ከመመኘት በቀር ደህና ነኝ። እግዚአብሔር ይመስገን።

ወዳጄ ሆይ፤ የመልክሽን ውበት፤ የምግባርሽን ትክክልነት፤ በትምሕርትም ያገኘሽውን እውቀት ተመልክቼ ካንቺ ጋራ በቃል ኪዳን ለመጋባት ካሰብሁና ከተነጋገርሁ ሁለት ዓመት ሆነ። ይህ ሁለት ዓመት እንደ ሃያ ዓመት ሆኖብኛል።

ወደ እግዚአብሔርም ጧትና ማታ የምጸልየው ጸሎት አንችን በቃል ኪዳን አግብቼ ልጅ ሳልወልድ እንዳልሞት ነው።

ባለፈውም ዓመት በደብረ ሊባኖስ በሴቶች ገዳም የተስቦ በሽታ ገብቶ ነበር የሚል ወሬ ሰምቼ በድንጋጤ ወደ ደብረ ሊባኖስ መጥቼ ዓይንሽን ለማየት የማይቻለኝ ቢሆን በወንዶች ገዳም ሆኜ ተጠያይቄ ደህንነትሽን ሰምቼ ተመለስሁ።

አሁንም እግዚአብሔር በቸርነቱ ሁለታችንንም ጠብቆ ከዚህ ካደረሰን ያሰብነው አሳብ እንዲፈጸም በቃል ኪዳን እንድንጋባ ፈቃድሽ መሆኑን በቶሎ በጽሕፈት አስታውቂኝ።

ብራናም እንዳይቸግርሽ ብዬ ከዚህ ደብዳቤ ጋራ ልኬልሻለሁ። ደህና ሁኚ ብሎ ደብዳቤውን ጨረሰ።

ከዚህም በኋላ አሽከሩን ጠርቶ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርደህ ለቅዳሴ ወደ ሴቶች ገዳም የሚሔዱትን መነኩሴዎች ተጠያይቀህ ይህን ደብዳቤ ጽዮን ሞገሳ ለምትባለው በሴቶች ገዳም ለምትማረው ልጃገረድ ስጡልኝ ብለህ አስረክበህ ተመለስ አለው።

አሽከሩም ደብዳቤውንና ብራናውን ተቀብሎ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወረደ።

ጌታውም እንደ ነገረው ለቅዳሴ የሚሔዱትን መነኮሳት አግኝቶ ለጽዮን ሞገሳ ስጡልኝ ብሎ ደብዳቤውን አስረከባቸው።

ጽዮን ሞገሳም ደብዳቤውን ተቀብላ ባነበበችው ጊዜ ስለ ሁለት ነገር እግዚአብሔርን አመሰገነች።

መጀመሪያ፤ ፲፭ ዓመት ሳይሆነኝና አካለ መጠን ሳላደርስ ባል አላገባም ብላ ቁርጥ አሳብ ማድረጓን እንደ ብፅዓት ለእግዚአብሔር አስታውቃ ነበርና ይህ አሳብዋ ስለ ተፈጸመላት ነው።

ሁለተኛ፤ በትምሕርቱና በእውቀቱ እጅግ የተመሰገነ፤ ምግባሩ የቀና፤ ሃይማኖቱ የጸና ብርሃኔን የመሰለ ባል በማግኘቷ ስለ መታደልዋ ነው።

ደግሞ በደብረ ሊባኖስ ብራና ፈልጋ ለማግኘት አለመቻሏን አስቦ ብራና ጨምሮ መላኩ ምላሹን እንድትጽፍለት መሆኑን ስለ ተረዳች አመሰገነችው።

ከዚህም በኋላ የደብዳቤውን ምላሽ ልትጽፍ ጀመረች።

ይድረስ እጅግ ለተወደደና ለታመነ ጌታ አቶ ብርሃኔ፤ በእውነትም የልቤ ብርሃን።

እጅጉን እንዴት ነህ፤ እኔ በእግዚአብሔር ቸርነት ደህና ነኝ።

የዛሬ ሁለት ዓመት ገና በእቲሳ ሳለሁ የጋብቻ ነገር አንስተህ ብትጠይቀኝ አካለ መጠን ሳላደርስ ባል አላገባም። እስከዚያም ድረስ መንፈሳዊ ትምህርት ለመማርና የኑሮዬን አካሔድ ለማሻሻል ሰውነቴንም ከክፉ ሥራ ለመጠበቅ ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ በሴቶች ገዳም እቆያለሁ ብዬ ነግሬህ ነበር።

እንደዚያውም እንደ ነገርሁህ ወደ ገዳሙ በገባሁ ጊዜ ከሁለት ወር በኋላ የተስቦ በሽታ ገብቶ ብዙ መበለቶች ነፍሳቸውን ለእግዚአብሔር አደራ እየሰጡ አረፉ። የእኔም ተራ አንድ ቀን ይደርስ ይሆናል እያልሁ ስጨነቅ ለጊዜው ከዚህ ከተስቦ በሽታ አመለጥሁ።

እንዲያውም ለታመሙት መበለቶች ምግብና ውኃ በመስጠት፤ በማቅናትና በማስተኛት የተቻለኝን ያህል በመርዳቴ ጌታችን ብታመም ጠየቃችሁኝ ብሎ የተናገረውን ቃል የፈጸምሁ መስሎኝ ለልቤ ትልቅ ተስፋ አግኝቻለሁ። ማቴ. ፳፭ ፥ ፴፮።

ወዳጄ ሆይ፤ እኔማ ብሞትም ፋንታዬን መወጣቴ ነበር። ነገር ግን አንተ እምነትህን ሁሉ በእኔ ላይ አድርገህ እውነተኛውን የቃል ኪዳን ጋብቻ የምንፈጽምበትን ቀን ስትጠብቅ የሞቴን ወሬ ብትሰማ ራስ የሚያዞር ትልቅ ሐዘን እንዲያገኝህ እርግጥ ነበርና ለጊዜው እኔን ከሞት አንተንም ከኃዘን ስለ ጠበቀን ሁለታችንም ለእግዚአብሔር ምስጋና ማቅረብ ይገባናል።

ደግሞ ያን ጊዜ የበሽታውን ወሬ ሰምቼ ለመጠየቅ ወደ ደብረ ሊባኖስ መጥቼ ነበር ብለህ ስለ ጻፍህልኝ እጅግ አመሰግንሃለሁ። ነገር ግን ያን ጊዜ ዓይን ላይን ተያይተን በነበረ እንዴት ደስ ባለን ነበር።

አሁንም የእግዚአብሔር ፈቃዱ ሆኖ ከዚህ ጊዜ ካደረሰን የጋብቻው ነገር እንዲፈፀም ፈቃዱ ነውና ክረምቱ ሲያልፍ ወደ እቲሳ በተመለስሁ ጊዜ በቶሎ መጥተህ ለአባትና ለእናቴ አስታውቀህ ነገሩን እንጨርሳለን።

ጤና ይስጥህ፤ ደህና ሁን።

በደብረ ሊባኖስ በሴቶች ገዳም ተጻፈ።

፮

ደብዳቤዋን ጽፋ ከጨረሰች በኋላ የተላከው አሽከር በወንዶች ገዳም መኖሩን ብታስጠይቅ ውኃ ይሞላብኛል ብሎ ተመልሶ ሔደ ብለው ነገርዋትና እጅግ አዘነች። በፖስታም እንዳትልክለት በዚያ ዘመን በደብረ ሊባኖስ ይቅርና በአዲስ አበባም ቢሆን ፖስታ አልነበረም። ለቅዳሴ የሚመላለሱትንም መነኮሳት ወደ ተጉለት የሚወጣ ሰው ፈላልጋችሁ ለአቶ ብርሃኔ ላኩልኝ ብላ እንዳትነግራቸው በሴቶች ገዳም ውስጥ ሆና ከወንድ ጋራ ትላላካለች ብለው ስሟን እንዳያጠፉዋትና ከገዳሙ እንዳያስወጥዋት ፈራች። ስለዚህ ብርሃኔ የላከላትን ደብዳቤና እርስዋም የጻፈችለትን ደብዳቤ እያነሣችና እያነበበች ታለቅስ ጀመር።

ብርሃኔም አሽከሩ የደብዳቤውን ምላሽ ሳያመጣለት በመቅረቱ እጅግ አዝኖ ነበር። ሁለተኛም መልሶ እንዳይልከው ባንድ ወገን የጤፍ ዘር ደርሶበት ነበርና ባንድ ወገንም ውኃ ሞልቶ ነበርና አልተመቸውም።

ነገር ግን ከልብ ያዘኑበት ነገር ሳይፈጸም አይቀርምና በብርሃኔ ቤት አጠገብ የሚኖሩ እማሆይ ወለቴ ለነሐሴ አቡነ ተክለ ሃይማኖት ወደ ደብረ ሊባኖስ ወርጄ፤ ጠበል ጠጥቼ፤ ወዲያውም በሴቶች ገዳም ያሉትን አክስቴን እማሆይ አፀደ ማርያምን አይቼ እመለሳለሁ ብለው አሳባቸውን ለብርሃኔ ገለጡለት። ብርሃኔም ይህን ነገር በሰማ ጊዜ እጅግ ደስ አለው። ነገር ግን ነገሩን ለማረጋገጥ ሲል ዘንድሮ ክረምቱ ስለ በረታና የጫጫና የበሬሳ ወንዝ ሳይሞላ አይቀርምና እንደምን አድርገው ሊወርዱ ይችላሉ አላቸው።

እማሆይም ዘንድሮ ለነሐሴ አቡነ ተክለ ሃይማኖት ከደብረ ሊባኖስ እንዳልቀር ስለት አለብኝና ወንዙም ቢሞላ እስቲጎድል በዳሩ

እየቆየሁ እወርዳለሁ እንጂ ምንም ቢሆን አልቀርም። ወይም አባቴ አቡነ ተክሌ ዝናሙን ብራ ያደርጉልኛል ብለው መለሱለት።

ብርሃኔም እማሆይ ወለቱ ጨክነው ቢወርዱና የጽዮን ሞገሳን ወሬ ቢያመጡለት ደስታው ስለ ሆነ በውኃ ሙላትና በጭቃ አይውረዱ ብሎ አጠንክሮ ለመናገር አልወደደምና እግዚአብሔር አሳብዎን ይፈጽምልዎ። እኔም ከእርስዎ ጋራ ወርጄ ጠበል ጠጥቼ ብመለስ እወድ ነበር፤ ነገር ግን ዛሬ የጤፍ አረም ስለ ደረሰ እኔ ትቼው የሔድሁ እንደ ሆነ ጤፉን አረም ይውጠዋል። ስለዚህ ዛሬ ቀርቼ በታህሣሥ እወርዳለሁ። መቼም የነሐሴው በዓል ዕረፍታቸው ቢሆን የታህሣሡም ልደታቸው ነውና ሁሉም አንድ ነው እያለ እማሆይ እንዳይቀሩ ያበረታታቸው ጀመር።

እማሆይም በበኩላቸው ብርሃኔ ከእርሳቸው ጋራ ቢወርድ ውኃም ቢሞላ ጊዜውም ቢመሽ ያለ ሥጋት እንዲሔዱ ያውቁ ነበርና ልጄ ሆይ፤ ልብ ካልቆረጠ ማናቸውም ነገር አይሆንም፤ ታህሣሥ ቢሆንስ የመከር ጊዜ አይደለምን፤ ልብህ ካልቆረጠ ያንጊዜም ቢሆን ገብስ አጭዳለሁ፤ ስንዴ እወቃለሁ ማለትህ አይቀርም። ይልቅስ በርታና ዛሬውኑ እንውረድ እያሉ ያደፋፍሩት ጀመሩ።

ብርሃኔ የጽዮን ሞገሳን ወሬ ለመስማት እንጅ ጠበል ለመጠጣት አሳብ አልነበረውምና እማሆይ የማይቀሩበትን እርሱ የሚቀርበትን ማስረጃ ነገር እየፈለገ ይናገር ነበርና በታሕሣሥ ዝናምና ጭቃ የለም፤ በሁለት ቀን ደብረ ሊባኖስ ደርሼ በበዓሉ ቀን ጠበል ጠጥቼ ቤተ ክርስቲያን ስሜ ታቦት ዞሮ ሲገባ የተነሣሁ እንደ ሆነ በማግሥቱ ተጉለት እገባለሁ። የምወርደውም በከብት እግር ነውና ድካም ሳያገኘኝ ለሥራዬ በቶሎ እደርሳለሁ። እርስዎ ግን ዛሬም ቢሆን በታሕሣሥም ቢሆን ሥራ የለብዎትምና ቀደም ብለው ተነስተው ሲደክምዎ እያረፉ ውኃ ሲሞላ እያሳለፉ ቢወርዱ ምንም አይቸገሩም አላቸው።

እማሆይ ወሉቴ ለጠበል ወደ ደብረ ሊባኖስ ሲወርዱ
ብርሃኔ ወደ ጽዮን ሞገሳ እንደ ላካቸው።

እማሆይም የብርሃኔን የልቡን አሳብ ሳያውቁ የቃሉን ንግግር ብቻ ሰምተው አሁንማ የተናገርኸው ሁሉ እርግጥ ነው። እንግዴህ ነገ ማለዳ መነሣቴ ነውና ደህና ሰንብት አሉት።

ብርሃኔም የጽዮን ሞገሳን ነገር እንዳያነሳባቸው ለጊዜው ይጠረጥሩኛል ብሎ ፈርቶ ነገሩን ለማደናገር እማሆይ ሲመለሱ ጠበልና መሬት* እንዲያመጡልኝ አደራ አላቸው።

*እምነት ለማለት ነው።

እማሆይም ልጄ ሆይ፤ መሬቱን አመጣልሃለሁ፤ ስለ ጠበሉ ግን በዚህ በዝናምና በጭቃ ስመጣ የወደቅሁ እንደ ሆነ የጠበል ቅሉ ተሰብሮ ጠበሉ መፍሰሱ አይቀርም እንጅ መሆኑን እሞክረዋለሁ አሉት።

ከዚህም በኋላ በማግሥቱ በማለዳ ተነሥተው ወደ ደብረ ሊባኖስ ጉዞ ጀመሩ። ብርሃኔም ወደ ጽዮን ሞገሳ የሚልከውን ቃል አሰናድቶ አድሮ ነበርና መልክቱን ለመንገር ወደ እማሆይ ቤት ቢሔድ በማለዳ ተነሥተው ሔዱ ብለው ነገሩትና እየሮጠ ተከተላቸው።

እማሆይም አንድ ሰው እየሮጠ ሲከተላቸው በሩቅ ባዩት ጊዜ ቆመው ቆዩት። ወዲያውም እንደ ደረሰ ብርሃኔ መሆኑን ስለ አወቁ ምነው ልጄ፤ በደህና ነውን፤ አሁን ይህን ሁሉ መንገድ እየሮጥህ ከመምጣት ጉዳይህን ትናንትና ማታ አትነግረኝም ነበርን አሉት።

ብርሃኔም የምነግርዎን ጉዳይ ትናንትና ሳላስበው ዛሬ ሌሊት ትዝ ስላለኝ በማለዳ ብመጣ ሔደዋል ብለው ነገሩኝ፤ ነገሩም ትንሽ ነው።

የዛሬ ሁለት ዓመት ወደ እናቴ ሀገር ወደ እቲሳ ወርጄ በእናቴ ዘመዶች ቤት አጠገብ አቶ ክብረት የተባለ ሰው ጽዮን ሞገሳ የምትባል ሴት ልጁን አምጥቶ አስተዋውቆኝ ነበር፤ አሁን ወሬዋን ብጠይቅ ደብረ ሊባኖስ ወርዳ በሴቶች ገዳም ገብታ ትማራለች ሲሉ ሰማሁ፤ አሁንም እርስዎ ወደዚያው መውረድዎ ከሆነ እግረ መንገድዎን ደርሰው ቢያገኙዋት ቃል ለቃል ተነጋግረው፤ ባያገኝዋት ወሬዋን ተጠያይቀው የደህንነቷን ነገር እንዲያመጡልኝ አደራ ብዬዎታለሁ አላቸው።

ምነው ልጄ፤ እግረ መንገዴን ለማደርገው ነገር ምን አደራ ያሰኝሃል፤ ምንም ቢሆን ሳላያትና ሳልጠይቃት አልቀርም፤ በደህና ሰንብት የቤቴንም ነገር አደራ ብየሃለሁ ብለው ተሰነባብተው ተመለሱ።

ከዚህም በኋላ ዝናሙም እየዘነመባቸው፤ ውኃውም እየሞላባቸው ከተጉለት በተነሡ በሰባተኛው ቀን በብዙ ችግር ደብረ ሊባኖስ ደረሱ። የደረሱትም በዋዜማው ነበርና ጠበል ጠጥተው በቤተ ክርስቲያን አደሩ። በማግሥቱም ዋናው በዓሉ ነበርና ወደ ሴቶች ገዳም ለመሔድ አልተመቻቸውም። በሦስተኛውም ቀን ስለ ድካማቸው አርፈው ዋሉ።

ባራተኛውም ቀን ግን በማለዳ ተነሥተው ወደ ሴቶች ገዳም ተሻግረው ከአክስታቸው ከእማሆይ አፀደ ማርያም ጋራ ተገናኝተው ሲጫወቱ ብርሃኔ የላካቸው ጉዳይ ትዝ አላቸውና በዚህ ገዳም ለትምሕርት የመጣች ጽዮን ሞገሳ የምትባል ልጅ አለች ሲሉ ሰምቼ ነበር፤ ያውቋት ይሆንን ብለው ጠየቋቸው።

ምነው እኅቴ በዚህ ገዳም ጽዮን ሞገሳን የማያውቅ ማነው። ለሁላችንስ ዋና አገልጋያችን እርስዋ አይደለችምን። ባለፈው ዓመት እንኳ በገዳማችን ተስቦ በሽታ ገብቶ ሁላችን በታመምን ጊዜ እርስዋን ብቻ እግዚአብሔር ስለ ጠበቃት ምግብና ውኃ እየሰጠች አስታመመችን። ጎጆዋም ከዚህ ከእኔ ጎጆ አልፎ ሦስተኛ ነው። ቢፈልጉም ልጥራልዎ አሏቸው።

እማሆይም እንደ ዘመኑ ሥልጡን ነበሩና ጉዳይ ያለበት ሰው ራሱ ሔዶ ይናገራል እንጂ ጉዳይ አለኝ ብሎ ጠርቶ አይናገርም፤ ስለዚህ እኔው ራሴ ሔጄ እጠይቃታለሁ ብለው ተነሡ።

ጽዮን ሞገሳም በደጅዋ አጠገብ ባለው ዛፍ ሥር ቆማ የሠለስት ጸሎት ትጸልይ ነበርና እንግዳ መነኩሲት ወደ እርስዋ ሲመጡ ባየች ጊዜ ጸሎትዋን በቶሎ ጨርሳ ተቀበለቻቸው። ለጊዜውም ከሀገርዋ ከእቲላ የመጡ መስለዋት ነበር። በኋላ ግን ከተጉለት መምጣታቸውን ቢነግርዋት እርስዋም የብርሃኔን ወሬ ለመስማት ስትመኝ ነበርና በቶሎ ወደ ጎጆዋ ይዛቸው ገባች።

ወዲያውም እርስዋን የሚፈልጉበትን ምክንያት ጠየቀቻቸው።

እማሆይም ብርሃኔ የነገራቸውን ሁሉ ከሥር እስከ ጫፉ አጫውተው ወዲያውም ጎረቤት መሆናቸውን በነገርዋት ጊዜ በቶሎ ተነሥታ አስቀድሞ ወደ ብርሃኔ ለመላክ የጻፈችውን ደብዳቤ አምጥታ አሳየቻቸው። በሚመለሱበትም ጊዜ ደብዳቤውን ወስደው እንዲሰጡላት ለመነቻቸው።

ከዚህም በኋላ እማሆይ እስከ ጻጉሜ ድረስ ጠበል ሲጠጡ ሰንብተው ለቅዱስ ዮሐንስ (ለእንቁጣጣሽ) ሀገራቸው ለመግባት በጻጉሜ

፩ ቀን ከደብረ ሊባኖስ ተነሱ። ክረምቱም ማለፉ ነበርና ዝናሙ እያነሠ፤ ወንዙ እየጎደለ፤ ጭቃው እየደረቀ ስለ ሔደ ሲወርዱ በሰባት ቀን የዘለቁትን መንገድ አሁን ባራት ቀን ዘልቀው ተጉለት ገቡ።

ብርሃኔም እማሆይ ወሉቴ የሚገቡበትን ቀን ሲጠባበቅ ነበርና መግባታቸውን በሰማ ጊዜ በቶሎ ሔዶ አያቸው። እማሆይም ከጽዮን ሞገሳ ያመጡለትን ደብዳቤ አስረክበው ወዲያው ደህንነቷን ሁሉ በቃላቸው ነገሩትና ከደስታው ብዛት የተነሳ እራቱን ሳይበላ አደረ። ለእማሆይም ይህን የደስታ ወሬ ስለ አመጡለት አሥር እንጀራና አንድ ገንቦ ጠላ፤ አንድ ሲካካ ዶሮ ላከላቸው።

አባትና እናቱም የብርሃኔ ፊቱ በደስታ መብራቱን አይተው እስከ ዛሬ ፊትህን አይጠዳውም ነበር፤ ዛሬ ፊትህ እንደ ፀሐይ ማብራቱ ምን ወሬ ሰምተህ ነው? ብለው ጠየቁት።

ብርሃኔ ግን ነገሩ ወደ ፍጻሜ ሳይደርስ አባትና እናቱ እንዲሰሙበት አልፈቀደም ነበርና የደስታውን ምክንያት ሰውሮ እማሆይ ወሉቴ ያባቴን የአቡነ ተክሌን ጠበልና መሬት ስለ አመጡልኝ ደስ ብሎኛል፤ እናንተም ከነጋ እህል አልቀመሳችሁ እንደ ሆነ ሳምጣላችሁና ከጠበሉ ጠጡ። ከመሬቱም ተቀቡ አላቸው።

አሁን ማለዳ ነው፤ ምን ጊዜ እህል ቀመስን። ገና አሁን ከቤተ ክርስቲያን መመለሳችንን ታይ የለምን። ይልቅስ በቶሎ አምጣልን ብለው ከጠበሉ ጠጥተው ከመሬቱም ተቀቡ።

ምዕራፍ ፭

ጽዮን ሞገሳ ትምሕርቷን ጨርሳ ወደ ሀገርዋ ስለ መመለስዋ

ጽዮን ሞገሳ ሁለት ዓመት ሙሉ በደብረ ሊባኖስ በሴቶች ገዳም መንፈሳዊ ትምሕርቷን እየተማረች ከቆየች በኋላ ወደ ሀገርዋ ለመመለስ ማሰብዋን ለመበለታቱ አስታወቀቻቸው። መበለቶችም ይህን በሰሙ ጊዜ የምትረዳቸው እርዳታና ደግነቷ ሁሉ ትዝ እያላቸው ያዝኑ ጀመር።

እንዲያውም በዚሁ ኖረሽ የኋላ ኋላ መንኩሰሽ የምትቀሪ መስሎን ነበር እያሉ ያለቅሱ ጀመር።

ጽዮን ሞገሳ ግን ከምንኩስና ኑሮ የሚበልጠውንና የሚሻለውን በቃል ኪዳን ባል ማግባትን መርጣ ነበርና መበለቶቹ የሚናገሩትን ወደ ልብዋ አላገባችውም ነበር።

ከዚህም በኋላ ወደ እመ ምኔትዋ ሔዳ ተሰናበተች። እመ ምኔትዋም ስለ እውቀትዋና ስለ ምግባርዋ መልካምነት የምስክር ወረቀት ሰጡዋትና በማግሥቱ ማለዳ ለመንገድዋ ስትነሣ መበለቶቹ ሁሉ እስከ ወንዶች ገዳም ወሰን ሸኝተዋት ተመለሱ።

አባትዋ አቶ ክብረትም ልጁ የምትመለስበትን ጊዜ ልካበት ነበርና አንድ በቅሎና ሁለት አሽከሮች ልኮላት ነበር።

መላክተኞቹም በወንዶች ገዳም በመስቀል ማሳያው አጠገብ በቅሎዋን ሣር እያጋጡ ሲጠብቁ ነበርና በመጣችላቸው ጊዜ በመዞሪያ መንገድ ዞረው ጉረኔ ወጥተው አደሩ። በሦስተኛውም ቀን እቲሳ ደረሱ።

አባትና እናትዋም ቤተ ዘመዳቸውን ሁሉ ጠርተው ይጠብቁ ነበርና ጽዮን ሞገሳ በበቅሎ ተቀምጣ ብቅ ስትል ባዩ ጊዜ በውስጥም በውጭም እልልታ ብቻ ሆነ። አባትዋም እስከ በሩ እየሮጠ ሔዶ ከበቅሎው ላይ ታቅፎ አወረዳት።

ወዲያውም አንድ ማለፊያ የፍየል ሙክት ታረደና አንድ ጋን ጠላ ተዘነበለና እየበሉ፣ እየጠጡ በደስታ አመሹ።

በማግሥቱም በማለዳ ተነስታ ወደ እቲሳ ገዳም ወርዳ ያደገችበትን ቤተ ክርስቲያን ተሳልማ በሕፃንነትዋ ሲያስተምርዋት የነበሩትን ሽማግሌ መምህርዋን ጠይቃ ወደ ቤትዋ ተመለሰች።

ቀኑን ሙሉ ያገሩ ሰዎችና ባልንጀሮችዋ ሁሉ እየመጡ ሲያጫውቷት ይውሉ ነበር።

ብርሃኔም ከተጉለት ወደ ቡሎ ወርቄ ገበያ ወጥቶ ሳለ ከእቲሳ የመጡ ገባያተኞች አግኝቶ አቶ ክብረት ደህና መሆኑን ታውቁ የለምን ብሎ ቢጠይቃቸው አሁን በቅርብ ቀን አይተነዋል ደህና ነው። ባለፈውም

ሳምንት ልጁ ጽዮን ሞገሳ የምትባለው በደብረ ሊባኖስ ስትኖር አሁን ስለ ተመለሰች ያገሩ ሰው ሁሉ እየመጣ እንኳን ደስ አለህ ይለው ነበር ብለው ነገሩት። ወደ ቤቱም ከተመለሰ በኋላ የማስታወሻውን መጽሐፍ አውጥቶ ቢመለከት በገዳም የምቀመጠው ሁለት ዓመት ብቻ ነው ብላ አስቀድሞ በቃልዋ እንደ ነገረችው ዘመኑ ልክ ሆኖ ስለ አገኘው በንግግርዋ የምትጸና ቃልዋንም የምታከብር መሆኗን ተረዳውና እጅግ ደስ አለው።

ነገር ግን የጋብቻውን ነገር ከጽዮን ሞገሳ በቀር አባትና እናትዋ ወይም ሌላ ዘመድ ባዕድ አያውቁም ነበርና ነገሩን ለአባትና ለእናትዋ ማስታወቅ የሚገባ ስለ ሆነበት ከተጉለት ወደ እቲሳ ወረደ።

የወረደበትም ወር መስከረም ነበርና እንደ አጋጣሚ ለመስቀል በዓል አንድ ቀን ሲቀረው ደረሰ። በማግሥቱም ደመራ ተደምሮ ካህናቱም፣ ባላገሩም፣ ሴቱም፣ ሕፃናቱም ተሰብስበው ካህናቱ በመስቀሉ አብርሃ ኢዮሐ፤ ኢዮሐ፤ ሲሉ ወንድ ወንዱም ኢዮሐ አበባዬ፤ አበባሽ ለአበባ፤ እልል ብዬ ልግባ፤ ሲሉ ልጅ አገረዶችም በራሳቸው ላይ የመስቀል አበባ እያሠሩ በደመራው ቀኝና ግራ ቆመው ነበርና ብርሃኔ ወዲያና ወዲህ እየተዘዋወረ የበዓሉን ማማር ሲመለከት በድንገት ጽዮን ሞገሳን አይቶ በቁመትዋ ማደግ፤ በመልኳ ውበት እጅግ ደስ አለው። እርስዋ ግን በዚህ ወር ብርሃኔ ወደ እቲሳ ይመጣል ብላ ምንም አልጠረጠረችም ነበር።

የደመራውም በዓል ተጨርሶ ወንዶችም ሴቶችም በየቤታቸው ሲመለሱ ብርሃኔ በመንገዱ ዳር ቆሞ ጽዮን ሞገሳ ስታልፍ ለማየት ሲጠብቅ ነበርና ባኳያው ስትደርስ በፍጥነት ቀርቦ ሰላምታ ሰጣት። እርስዋም ሁለት ዓመት ሙሉ ምንም መልኩን ባይንዋ ሳታየው ብትቆይ በልብዋ ውስጥ እንደ ሥዕል ተሥሎ ይኖር ነበርና ብርሃኔ መሆኑን በቶሎ አወቀችው።

ከዚህም በኋላ ባንድነት ወደ አባትዋ ቤት ሔደው በደስታ ሲጫወቱ አመሹ። አቶ ክብረት ሁለት ዓመት ሙሉ ዓይንህን አላየነውም ነበር። ለካ ቀድሞ እየመጣህ የምትጠይቀን ለጽዮን ሞገሳ

ስትል ኖሯልን እያለ ነገሩን ሳያዞር በገርነት ይናገር ጀመር። በጣም በመሸ ጊዜ ግን ለመኝታው ወደ ዘመዶቹ ቤት ሔደ።

በማግሥቱም የመንደሩ ሰው ሁሉ ወንዱም ሴቱም የደመራ አመድ ለመርገጥ የአሸክት ሐረግ እየያዙ ይሔዳሉና ብርሃኔ ለዚሁ ብሎ በመንገድ ዳር ቆሞ አሸክት ሲነቃቀል ጽዮን ሞገሳ እንደ አጋጣሚ ብቻዋን ሆና መጣች።

ከዚያም ጀምሮ እስከ ደመራው ሰፍራ ብቻቸውን ስለ ሆኑ የጋብቻ ምስጢራቸውን ገልጠው ለመነጋገር ተመቻቸውና እንግዲህ ወዲህ አባትና እናቴ ይስሙትና ነገር ቢጨረስ መልካም ነው ብላ እርሱ የፈራውን እርስዋ ደፍራ ነገረችው።

ከዚህም በኋላ ባንድነት ወደ ቤተ ክርስቲያን ሔደው ቅዳሴ ሰምተው ሲመለሱ እንደ ገና ወደ አባትዋ ቤት ወስዳ ምሳውን ጋበዘችው።

በዚህም ቀን ወደ ማታ ወደ እቲሳ ገዳም መምሕር ወደ አባ ተስፋ ሥላሴ ሔዶ አባቴ ሆይ፤ ያቶ ክብረትን ልጅ ጽዮን ሞገሳን በቃል ኪዳን ለማግባት አስቤ ከእርስዋ ጋራ መነጋገርና መላላክ ከጀመርሁ ሁለት ዓመት ሆነ። አሁንም ከእርስዋ ጋራ ተነጋግሬ ጨርሻለሁና ለአባትና ለእናትዋ ነግረው እንዲያስፈቅዱልኝ እለምንዎታለሁ። ይህንም ማለቴ ለልማዱ ብዬ ነው እንጂ ባይፈቅዱ እንኳ በእኔና በእርስዋ መካከል ነገሩ የተቀረጠ ሆኗልና ለማለናከልና ለማስቀረት የማይችሉ መሆናቸውን ገልጠው ይንገሯቸው ብሎ ጉልበታቸውን እየሳመ ለመናቸው።

መምሕር ተስፋ ሥላሴም ጽዮን ሞገሳ በደብረ ሊባኖስ መንፈሳዊ ትምሕርት እየተማረች ሁለት ዓመት መኖርዋን ያውቁ ነበርና ልጄ ሆይ፤ እጅግ መልካም አሳብ አስበሃልና እግዚአብሔር ይፈጽምልህ። ነገር ግን ዛሬ ሔጄ እንዳልጠይቅልህ በማኅሌት ውዬ ደክሞኛልና ነገ በጧት ሔጄ እጠይቅልሃለሁ። እግዚአብሔር በነገሩ ከተጨመረበት ከዚህ የሚሻልና የሚበልጥ ነገር የለም። ከደብረ ሊባኖስ ወደ እቲሳ የሚመጡ መበለቶች ሁሉ የእውቀቷንና የምግባርዋን መልካምነት እየነገሩኝ እርስዋን የሚያገባ እጅግ የታደለ ሰው ነው እያልሁ ስናገር ነበር።

አሁንም ከዚሁ አምሽተህ ራትህን ከእኔ ጋራ ተጋብዘህ ትሔዳለህና ቆይ ብለው ወደ እንግዳ ማረፊያ ቤት እንዲወስዱት አዘዙ።

ከራትም በኋላ የዚሁኑ ነገር እየመላለሱ ሲነጋገሩ አምሽተው ወደ ዘመዶቹ ቤት ተመልሶ ሔደ።

በማግሥቱም አባ ተስፋ ሥላሴ በማለዳ ወደ ቤተ ክርስቲያን ደርሰው ዳዊትና ወንጌለ ዮሐንስ ከደገሙ በኋላ ወደ አቶ ክብረት ቤት ሔዱ። ከዚህም ቀድሞ አቶ ክብረት ለቡራኬም ቢሆን ለሌላ ጉዳይም ቢሆን ወደ መምሕር ተስፋ ሥላሴ ይሔድ ነበር እንጂ መምሕር ወደ እርሱ ቤት መጥተው አያውቁም ነበርና መምህር መጥተዋል ብለው ቢነግሩት እጅግ ደነገጠ። መምህርም መደንገጡን አይተው አይዞህ ልጄ ደስ የሚያሰኝ ወሬ ይዤልህ መጥቻለሁ እያሉ ደስ በሚያሰኝ ንግግር እያነጋገሩት ወደ ቤት ገቡ።

በድንክ አልጋ ላይም ከተቀመጡ በኋላ ብርሃኔ የነገራቸውን የጋብቻውን ነገር ነገሩት። አቶ ክብረትም አስቀድሞ ብርሃኔ መልኩ የተዋበ፤ ምግባሩ የቀና መሆኑን እያየ ምንም ደፍሮ ልጄን አግባ ባይለው በልቡ ለአማችነት ሲመኘው ይኖር ነበርና ይህን ነገር ከመምሕር ተስፋ ሥላሴ ቃል በሰማ ጊዜ አባቴ ሆይ፤ ይህ ነገር ከእግዚአብሔር የሆነ ይመስለኛልና ይሁን ከማለት በቀር ሌላ ነገር ለመናገር አልችልም አላቸው።

መምሕርም ይህን የመሰለ የደስታ ቃል ስለሰሙ የደስታውን ነገር ለብርሃኔ ለመንገር እየቸኮሉ ሔዱ። ብርሃኔም ለወሬ ቸኩሎ በበሩ ትይዩ በሩቅ ሆኖ መምጣታቸውን ሲጠብቅ ነበርና ገና ከበሩ ብቅ ሲሉ ባያቸው ጊዜ እየሮጠ ሔዶ አባቴ ሆይ፤ እንደምን አድርገውልኝ ተመልሰው ይሆን አላቸው።

ልጄ ሆይ፤ እንደ አንተ የታደለ ሰው በዕድሜዬ ሙሉ አላገኘሁም፤ ጥንቱንም ስትጀምረው የእግዚአብሔር ፈቃዱ ኖርዋልና ነገሩ ሁሉ በቶሎ ቀናኝ እንግዲህ የሠርጉን ቀን ብቻ ተነጋግረህ መሔድ ነው እንጂ ሌላ ነገር የለም ብለው የምስራቹን ነገሩት።

ብርሃኔም እስከ ቤታቸው ተከትሎ ሔዶ ጉልበታቸውን ስሞ ተሰናበተ።

በማግስቱም ጽዮን ሞገሳን ፈልጎ የጋብቻቸውን ነገር አባትዋ በደስታ መፍቀዱን መምሕር ተስፋ ሥላሴ እንደ ነገሩት አድርጎ ነገራትና ሁለቱም ለእግዚአብሔር የደስታ ምሥጋና አቀረቡ።

አቶ ክብረትም የብርሃኔን ዘመዶች ጠርቶ ከእንግዲህ ወዲህ ሥጋችንና ደማችን ሊቀላቀል በመቃሰቡ ደስ ብሎኛልና ደስ ይበላችሁ እያለ ደስታውን ሁሉ ገለጠላቸው። ወዲያውም የሠርጉ ቀን ከፋሲካ በኋላ በሚያዝያ ፳ ቀን እንዲሆን ተነጋግረው ተስማሙና ብርሃኔ በጥቅምት ፪ ቀን ከእቲሳ ተነስቶ ወደ ተጉለት ወጣ። ስለ ደስታውም ብዛት የመንገዱ ድካም አልተሰማውም ነበር።

ምዕራፍ ፯

ስለ ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ የቃል ኪዳን ጋብቻ

ብርሃኔ የጋብቻውን ነገር ለመጨረስ ወደ እቲሳ ወርዶ ነገሩን ጨርሶ ከተመለሰ በኋላ ዘመድ አዝማዱን ሰብስቦ ከጽዮን ሞገሳ ጋራ መነጋገሩን ሳይገልጥ ሚስት ለማግባት ቁርጥ አሳብ ማድረጉን ብቻ ነገራቸው። ነገሩን በሰሙ ጊዜ እንደዚህ ከሆነ የእገሌን ልጅ ቢያገባ ይሻላል እያሉ ሁሉም በልባቸው ማማረጥ ጀመሩ። ከመካከላቸው አንዱ አጎቱ ተነሥቶ አንኮበር ወጥቼ ሳለሁ ያቶ ገብረ ሥላሴን ልጅ እጅግ የተዋበች ቆንጆ አይቻለሁና እርስዋን ያግባ ብሎ ተናገረ።

ደግሞ አንዱ ዘመዱ ተነስቶ ወደ ለላ ድንጋይ በወጣሁ ጊዜ ባንድ ከበርቴ ቤት አድሬ ማለፊያ የደረሰች ልጃገረድ አይቻለሁና እርስዋን ብናጋባው ይሻላል ብሎ ተናገረ።

ሦስተኛው ዘመዱ ግን ብርሃኔ የሚያገባትን ሴት አስቀድሞ ሳያስብና ሳይዘጋጅ የነገረን አይመስልምና ሚስት ለማግባት ፈቃድህ ከሆነ የማንን ልጅ እናጋባህ ብለን ብንጠይቀው ይሻላል ብሎ ተናገረ።

በዚህም ነገር ሁሉም ከተስማሙ በኋላ ብርሃኔን ጠርተው ሚስት ለማግባት ቁርጥ አሳብ ማድረግህን ብታስታውቀን እጅግ ደስ

አለን። ነገር ግን አሳብህ እንደምን ነው እኛ ፈልገን ብናጋባህ ትወዳለህን ወይስ አንተው ራስህ ፈልገህ ትነግረናለህ ብለው ጠየቁት።

ብርሃኔም ይህም ጥያቄ በሰማ ጊዜ እኔ ዛሬ እናንተን ሰብስቤ ማስታወቄ ያለ ፈቃዳችን ሚስት አገባ ብላችሁ እንዳትቀየሙብኝ ነው እንጂ የማገባትንስ ሚስት ከሁለት ዓመት አስቀድሞ መርጬ ነገሩን ጨርሻለሁ። ባለቤቱ ያልወደደውን ምግብ በግድ ቢያበሉት ጤና እንዳይሆነው እንደዚሁ ራሱ ባለቤቱ ያልመረጣትን ሚስት ዘመዶቹ በግድ ቢያጋቡት ፍቅራቸው የጸና አይሆንም። ስለዚህ ለእኔ የምትስማማኝን ሚስት ራሴ መርጫለሁና እናንተን በዚህ ሀገር አላደክማችሁም አላቸው።

ወደ ቤትም በገቡ ጊዜ አባትና እናቱ ለብቻው አድርገው ለማግባት ያሰባት ሴት ሀገርዋ ወዴት፣ አባትዋም ማን፣ እንደ ሆነ ጠየቁት። እርሱም ሀገርዋ እቲሳ በሚባል በእናቱ ዘመዶች ሀገር፣ አባትዋም አቶ ክብረት መሆኑን በነገራቸው ጊዜ አባትና እናቱ ከደስታቸው ብዛት የተነሣ አንገቱን አቅፈው ይዘው ይስሙት ጀመረ። እኛ የተጨነቅነው አንዲት ያንኮበር ወይም የይፋት ቅሬ ማግባት ያሰብህ መስሎን ነው እንጂ እቲሳማ ጻድቁ አቡነ ተክለ ሃይማኖት የተወለዱበት የእኛው ሀገር አይደለምን። ይህንም የመሰለ መልካም አሳብ ስለ ማሰብህ እግዚአብሔር ይባርክህ እያሉ ይመርቁት ጀመሩ።

የሠርጉም ቀን የተቆረጠው በዚያው ዓመት በሚያዝያ ፳ ቀን ነበርና ከፋሲካ ድግስ ጋራ የሠርጉ ድግስ ተጀመረ።

ቢሆንም የሠርጉ ድግስ ለታደሙትና ለሠርገኞቹ ብቻ የሚበቃ ሆኖ በልክ እንዲደገስ እንጂ ለዘፈንና ለጫዋታ ተብሎ ብዙ ድግስ እንዳይደገስ ብርሃኔ አስታውቆ ነበር።

የሠርጉም ቀን በደረሰ ጊዜ ከሚዜዎቹ በቀር አሥር ሠርገኞች ብቻ ከባልንጀሮቹ መርጦና አስከትሎ ወደ ቡልጋ ወረደ። በሚያዝያ ፲፱ ቀን እቲሳ ደረሰና ሠርገኞቹን በእናቱ ዘመዶች ቤት አቆይቶ እርሱ ብቻውን ወደ መምሕር ተስፋ ሥላሴ ሔዶ ጋብቻችን በተክሊል ነውና

የተክሊሉ ሥርዓት እንዲሰናዳ ለቀሳውስቱና ለዲያቆናቱ ያስታውቁልኝ ብሎ ነገራቸው።

መምሕርም የብርሃኔ አሳብና ሥራ እንደ መጽሐፍ ቃል በመሆኑ ደስ ስላላቸው ከሌሊቱ ፺ ሰዓት ተነሥተው ወደ ቤተ ክርስቲያን ሔደው ጸሎተ ተክሊሉ እንዲጀመር አደረጉ።

ጸሎተ ተክሊሉና ሥርዓተ ተክሊሉም ከተጨረሰ በኋላ ሙሽራውና ሙሽራይቱ ባንድነት ቀርበው ከዚህ ቀጥሎ ባለው ንግግር ቃል ኪዳን ተጋቡ።

በኑሮ ችግርና በሕማም፤ በሌላውም ይህን በመሰለ ነገር ሁሉ እየተረዳዳንና እየተጽናናን እንኖራለን እንጅ ከሞት በቀር የሚለየን የለም። ለዚህም ሁሉ እግዚአብሔር ምስክራችን ነው እያሉ እጃቸውን በወንጌል ላይ እየጫኑ መሐላ አደረጉ። ቀሳውስቱም እግዚአብሔር ቃል ኪዳናችሁን ያጽናላችሁ፤ በአምልኮቱ ለመጽናት፤ ሕጉን ለመጠበቅ ያብቃችሁ ብለው *ለቡነ ዘበሰማያት* አሳረጉላቸው።

ይህም ሁሉ ከተደረገ በኋላ ቀሳውስቱ ጸሎተ ቅዳሴ አድርሰው ሥጋ ወደሙ አቀበሏቸው። ከቅዳሴውም በኋላ ሙሽራውና ሙሽራዪቱ የተክሊሉን አክሊል እንደ አደረጉ ካህናቱም ልብሰ ተክህኖ እንደ ለበሱ ወጥተው *ትዌድሶ መርዓት ወትብሎ ወልድ እሁየ ቃልከ አዳም* እየተባለ በቤተ ክርስቲያኑ ዙሪያ ዑደት ተደረገና የተክሊል ጋብቻቸው ሥርዓት ተፈጸመ።

ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ በእቲሳ ገዳም በተክሊል እንደ ተጋቡ።

ከዚህም በኋላ ብርሃኔ ወደ ዘመዶቹ ቤት፤ ጽዮን ሞገሳም ወደ አባትዋ ቤት ሔደው የደስታ ዕረፍት አድርገው ዋሉ።

በዚሁም ቀን ከማታው ባንድ ሰዓት ብርሃኔ ሚዜዎቹንና ሠርገኞቹን አስከትሎ ወደ ሙሽራዪቱ አባት ቤት ሔደ።

በዚያም ዘመን በቡልጋ የጋዝ ወይም የኤሌክትሪክ መብራት አልነበረምና በእጥፉ ግቢ የወይራና የግራር ፍልጥ እንዳንዱ ሸክም ባንድ ጊዜ እየተጨመረ ይንቀለቀል ነበርና ደጁ ሁሉ የጨረቃ ብርሃን ያህል ያበራ ነበር።

በዳሱም ውስጥ ባንድ ወገን የወይራና የግራር ፍልጥ እየነደደ ደግሞ ባንድ ወገን ጧፍና ሞራ ይበራ ነበር።

የሙሽራዪቱም አባት ዳሱን በሙሉ ቁጠማ አስጎዝጉዞ፤ በስተ ላይም ወገን ነትና ማስ አስነጥፎ ከእድመኞቹ ጋራ ተቀምጦ ይጠብቅ ነበርና ሠርገኞቹ መጡ በተባለ ጊዜ በቶሎ እንዲገቡ አዘዘ።

በገቡም ጊዜ እንደ ደንቡ "ለምን ቆማችኋል" ተብለው ተጠየቁና "ልጅ ታደርጉን ብለን" ብለው ከመለሱ በኋላ "እጃችሁ ከምን" ቢሏቸው "ከወርቅ" ብለው ለማጫ የተያዘውን ብር አቀረቡ። ወዲያውም የሙሽራዪቱን ልብስ በሙሉ፤ የቀረውንም የሴት ጌጥ በሙሉ፤ ያባትና የእናትም ልብስ በሙሉ አቀረቡ።

ስለ ማደሪያቸውም ተጉለት ዋሻ አንድ የገባር መሬት፤ ደብረ ብርሃን አንድ የዲቁና መሬት፤ አምሳ ዳውላ እህል፤ ጥንድ በሮች፤ ሁለት ላሞች፤ አሥር በጎች፤ አሥር ፍየሎች፤ ሁለት በቅሎች፤ ሁለት አጋሰሶች ብለው ቆጠሩና ወደ ፊትም በህብታችን ከምናገኘው ሁሉ የግል አናደርግም ብለው አጼ ይሙቱ እያሉ ተፈጠሙ።

ከዚህም በኋላ ለሠርገኞቹ ወደ ተሰናዳው ሰፍራ ወስደው አሳረፉዋቸው። አንድ ሰዓትም ያህል ከቆዩ በኋላ ራት አቀረቡላቸው። የተዘጋጀውም ምግብና መጠጥ ሁሉ የሚጣፍጥና ለሰውነት የሚስማማ ነበር እንጂ እንደ ሌሎች ሰዎች ሠርግ ምግቡ የማይጣፍጥ፤ መጠጡ የሚያሰክር አልነበረም።

ሚዜዎቹና ሠርገኞቹም ተቀምጠው የደስታ ንግግር እየተነጋገሩ ከመጫወት በቀር እየተነሡና እየቆሙ የብልግና ዘፈን እንዳይዘፍኑ ብርሃኔ ከልክሎ ነበርና እስኪጠግቡ በልተው፤ እስኪረኩ ጠጥተው የጤና እንቅልፍ ተኝተው አደሩ።

በማግሥቱም በማለዳ ሙሽራዪቱን ተቀብለው ምሳቸውን ባንድነት በልተው፤ በአባትና በእናትዋ ፊት ቀርበው ተመርቀው ተሰነባበቱና ከእቴሳ ወደ አፋፍ ወጥተው አደሩ። ከዚያም ጥቂት በጥቂት እየተጓዙ ተጉለት ደረሱ።

የብርሃኔም አባትና እናት ቤተ ዘመዶቻቸውንና ጎረቤቶቻቸውን ሰብስበው በደስታ ተቀበሏቸው። የሠርጉም ድግስ እጅግ ያማረ ነበር። ሙሽሮቹም እንደ ሀገሩ ልማድ አሥር ቀን ያህል በጫጉላ ቤት ተቀምጠው የሠርጉ ወራት ተፈጸመ።

ብርሃኔም አማትና ምራት ምንም ቢፋቀሩ ባንድ ቤት ለመኖር የማይቻል መሆኑን አስቀድሞ ያውቅ ነበርና ይህንኑ ለአባትና

ለእናቱ ገልጦ ነግሮ በዮሉ ቤት ሠርቶ ጎጆ ወጣ። ከዚህም በኋላ ብርሃኔ የውጭውን እያሰናዳ፤ ጽዮን ሞገሳም የውስጡን እያስተናተነች ትዳራቸውን አቃንተው በፍቅርና በደስታ ይኖሩ ጀመር።

ምዕራፍ ፯

ስለ ጽዮን ሞገሳ ልጅ መውለድ

ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ በፍቅርና በደስታ እግዚአብሔርን በመፍራት ለውን በማክበር አንድ ዓመት ያህል ከኖሩ በኋላ ጽዮን ሞገሳ ፀነሰችና ትልቅ ደስታ አደረጉ። እርስዋም በትምሕርትና በእውቀት ያደገች ስለ ሆነች የበካ ከመብላት፤ የከመጠጠ ከመጠጣት ተከልክላ ጤናዋን እየጠበቀች ቆይታ ዘጠኝ ወር ከሆናት በኋላ ወንድ ልጅ ወለደች። ዕድሜዋም ፲፯ ዓመት ስለ ሆነ ሰውነቷ በምጥ ሳይጎዳ በደህና ተገላገለች።

ሕፃኑም ፹ ቀን ሲሞላው ወደ ደብረ ብርሃን ወስደው ክርስትና አስነሡት፤ የክርስትና አባቱ የድባሮ ማርያም አለቃ ወልደ አብ ነበሩ። የክርስትናም ስሙ እንደ እናቱ ወገኖች በኩረ ጽዮን ተባለ።

ጽዮን ሞገሳ የተማረች ስለ ሆነች ሰውነቷን በመጠበቋ በሽታ የሌለባት ጤናማ ነበረችና ሕፃኑ የእናቱን ጡት በመጥባት ብቻ በየቀኑ እያደገና እየፋፋ ያድር ነበር። ነገር ግን ቡተወለደ ባሥር ወሩ እናቱ ጽዮን ሞገሳ ዘመዶችዋን ለማየት ወደ ቡልጋ ስትወርድ ሞግዚቱ በአንቀልባ አዝላው ነበርና እቴሳ ሲደርሱ እያቃሰተ በጭንቅ ታመመ። ጽዮን ሞገሳም ከተጉለት የተነሣችበትን ቀን ትረግም ጀመረች። ይልቁንም የመከር ወራት ስለ ሆነ አባቱ ብርሃኔ አዝመራው እንዳይጠፋበት አሰቦ ከሚስቱ ጋራ ወደ ቡልጋ አልወረደም ነበርና ብቻዋን ሳለች ልጅዋ በመታመሙ ኀዘንዋ ከልክ ያለፈ ሆነ።

ጽዮን ሞገሳ አባትና እናቷን ለማየት ልጇዋን አሳዝላ ከተገለት ወደ እቲሳ እንደ ወረደች።

ዘመዶችዋም ጭንቀትዋንና ሐዘንዋን ባዩ ጊዜ እኩሉ ትክሻ ወርዶት ይሆናልና የሚያሽ ወጌሻ እንፈልግ ብለው ሔዱ።

እኩሉም የዛር ውላጅ ይዞት ይሆናልና ወደ ደብተራ ዱባለ ዘንድ ሔደን መጽሐፍ እናስገልጥለት ብለው ሔዱ።

ከስድስት ሰዓትም በኋላ የፊተኞቹ ትክሻ የሚያሽ ወጌሻ ይዘው መጡ። ቀጥሎም ሌሎቹ ዘመዶቹዋ ደብተራ ዱባለ ጽፎ የሰጣቸውን አስማት በባሕር አረብ አስፍተው ይዘው መጡ።

ጽዮን ሞገሳም የዘመዶችዋን አሳብና ሥራ አይታ ዘመዶቼ ሆይ፤ ስለ ልጄ በሽታ በማሰባችሁ በመጨነቃችሁ አመሰግናችኋለሁ። ነገር ግን ትከሻውን በወጌሻ ለመታሸት ሰውነቱ ያልጠነከረ ገና ሕፃን ስለ ሆነ ያጥንቶቹ መገናኛ ይለያይና የባሰ በሽታ ይሆንበታል።

ስለ ክታቡም የዛር ውላጅ የሚወጣው በጾምና በጸሎት፤ በሃይማኖትም ነው እንጂ ክታብ በመሸከም አይወጣም። ይህንም ለመረዳት ብትፈልጉ ጌታችን ከደብረ ታቦር በወረደ ጊዜ ለደቀ መዛሙርቱ የነገራቸውን ነገር መመልከት ነው። ማቴ. ፲፯ ፥ ፳፩።

ለሌላውም በሽታ ቢሆን የሚዋጥና የሚጠጣ መድኃኒት የተገኘ እንደ ሆነ ከሥጋና ከደም ጋራ ተዋህዶ ደሙን እያጠራ በሽታውን ያጠፋዋል እንጂ በባሕር አረብ የተሰፋ ክታብ ሰውን ለማዳን አይችልምና ምንም ቢሆን በልጄ አንገት አላስረውም። ነገር ግን ቤተ ክርስቲያን ወስጄ የጌታችንን ሥጋና ደም ከተቀበለ በኋላ ቢሞትም የዘላለም ሕይወትን ይወርሳል። ጥቂትም በጎ የሆነልኝ እንደ ሆነ በአዲስ አበባ ከተማ የልጆች ሀኪም መኖሩን ሰምቻለሁና ወስጄ አሳክመዋለሁ ብላ መለሰችላቸው።

ዘመዶችዋም ወጌሻው ምንም ሕፃኑን ባያሸው መምጣቱ አልቀረምና የድካሙን ዋጋ አንድ አሞሌ ጨው ሰጥተው አሰናበቱት። ለደብተራ ዱባለም የክታቡን ዋጋ ሁለት ቁና ጤፍ ላኩለት።

ጽዮን ሞገሳም በማግሥቱ ሕፃኑን ወደ እቲሳ ገዳም ወስዳ ሥጋ ወደሙ ከተቀበለ በኋላ ማቃሰቱ ተወውና ትንፋሹ ተመለሰለት። ዓይኑም ፃዕረ ሞት የያዘው መስሎ ነበርና አሁን የእናቱን ፊት በደህና እያየ ፍግግ ፍግግ እያለ መጫወት ጀመረ።

ይህም ሁሉ ሲሆን ጽዮን ሞገሳ አባቱ እንዳይሰማና እንዳይጨነቅ ስለ አሰበች የልጁን መታመም አልላከችበትም ነበር።

ጽዮን ሞገሳ የልጁዋን የበኩረ ጽዮንን በሽታ በሀኪም እንደ አስመረመረች።

ነገር ግን ከተወለደች ጀምሮ የአዲስ አበባን ከተማ አይታ አታውቅም ነበርና ከተማውን ለማየት ልጅዋንም ለማሳከም ስለ አሰበች የልጁን ሕማም ሳትገልጥ አዲስ አበባን አይቼ እንድመለስ ፍቀድልኝ ብላ ላከችበት።

ብርሃኔም ማስቱ በትምሕርት ማደጓን እግዚአብሔርንም መፍራቷን ያውቃልና ሳይጠራጠር በቶሎ ሔደሽ ለቅበላ ወደ ተጉለት እንድትመለሽ ፈቅጃለሁ ብሎ ላከባት።

ከዚህ በኋላ ስመንገድዋና ለአዲስ አበባ የሚበቃ ስንቋን አሰናድታ ተነሣች። ደግሞ ልጅዋ የታመመው ከተጉለት ወደ ቡልጋ ስትወርድ በአንቀልባ በመታዘሉ እንደ ሆነ አውቃ ነበርና አሁን ግን ቅርጫት አስመጥታ በውስጡ የገብስ ገለባ ሞልታ በላይ ሸማ ጎዝጉዛ በሸማው ላይ አንቀልባውን ዘርግታ ሕፃኑን አስተኛችው። በላይም ነፋስ የማይከለክል ዝንብና ትንኝ የሚከለክል ሻሽ አለበሰችው።

ከዚህም በኋላ እየተፈራረቁ የሚሸከሙት ሁለት ወንድ አሽከሮች አስከትላ ወደ አዲስ አበባ ተጓዘች።

አዲስ አበባም በደረሰች ጊዜ ወዲያው በፍጥነት የልጆች ሀኪም ያለበትን ስፍራ ጠይቃ ልጅዋን ይዛ ሔደች።

ሀኪሙም ሕፃኑን በመመርመሪያው አልጋ ላይ አስተኝቶ መስሚያውን በደረቱና በትከሻው በልቡም ላይ እያደረገ ከሰማ በኋላ በሽታው የሆድ መድረቅ የተነሳበትም በብርድ ምክንያት መሆኑንና አሁንም ፈጽሞ እንዳልተወው ስለ ተረዳው የሚያስቀምጥ መድኃኒት ቀምሞ ሰጥቶ ዛሬ ማታ ከዚህ መድኃኒት በሾርባ ማንካ አንድ አጠጭውና ይደር። ይህም ያላስቀመጠው እንደ ሆነ ነገ ጧት ደግሞ አንድ ማንካ ጨምሪለት። ከነገ ወዲያ ግን መልሰሽ አምጭውና አየዋለሁ አላት።

ሕፃኑ ግን ወዲያው መድኃኒቱን እንደ ቀመሰ አንድ ሰዓት ያህል ቆይቶ ተቅማጥ ጀመረውና እስኪነጋ አራት ጊዜ አስቀመጠው።

በሦስተኛው ቀን እንደ ሀኪሙ ትእዛዝ መልሳ ወደ ሀኪሙ አመጣችው።

ሀኪሙም እንደ ገና እያገላበጠ በመስሚያው ከመረመረው በኋላ በሽታው ሁሉ በተቅማጥ ስለ ወጣለት ባለጤና ሆኖ አገኘው፤ ለእናቲቱም የምስራቹን በነገራት ጊዜ ደስታዋ ከልክ ያለፈ ሆነ።

ከስምንት ቀንም በኋላ ወደ ሀገርዋ የምትመለስበት ጊዜ ስለ ደረሰ ወደ ሀኪሙ ሔዳ ልጅዋን ያከመበትን ዋጋውን ከፈለች። ሀኪሙም ጽዮን ሞገሳ የተማረች ደግ ሴት መሆኗንና ልጅ መውደድዋን አይቶ ወደ ፊት ስለ ልጅ ማሳደግ የምታደርገውን ምክር ሊመክራት አሰበ።

ወዲያውም ወንበር አቅርቦ ጥቂት እረፍ በይና ልምከርሽ አላት። በወንበርም በተቀመጠች ጊዜ እንደዚህ እያለ ይመክራት ጀመር።

ለወደ ፊቱ ልጅ በወለድሽ ጊዜ ልጁን ዘወትር ጧትና ማታ ለብ ባለ ውኃ ማጠብ ነው። ከታጠበም በኋላ በፍጥነት በፎጣ አብሶ ማድረቅ ነው እንጂ እንደዚሁ የቆየ እንደ ሆነ በቅዝቃዜ በሽታ ይይዘዋል። ከዚህም በኋላ የሚሞቅ ልብስ ሹልብሶ ባልጋ ላይ አስተኝቶ እንቅልፍ እንዲወስደው ማድረግ ነው።

ጡትሽ እንዳይደርቅ ሆምጣጣ ነገር አትቅመሽ፤ ነገር ግን ውኃ የሚያስጠማ ምግብ እየተመገብሽ ቢገኝ ወተት ባይገኝም ፈልቶ የበረደና የጠራ ውኃ በብዙ ጠጭ። ምናልባትም በማናቸውም በሽታ የታመምሽ እንደ ሆነ ለልጁ የላም ወይም የፍየል ወተት እያፈሉ ሲበርድ ይስጡት እንጂ እንች እንዳታጠቢው፤ ተጠንቀቂ። የላም ወይም የፍየል ወተት ባይገኝ እንኳን እንደ ገንፎ ወይም እንደ ሙቅ የመሰለ የእህል ምግብ ወይም የሥጋ መረቅ መስጠት ነው።

በልብሱ ላይ ሽንቱን የሸናበት እንደ ሆነ ወይም ሌላ እድፍ ነገር ያየሽበት እንደ ሆነ ልብሱን ለውጠሽ ሌላ የታጠበ ልብስ አልብሽው። ለመቸውም ቢሆን ቢገኝ አራት ባይገኝም ሁለት ጥብቆ እያሰፋሽ እያለዋወጥሽ ማልበስ ነው።

በሳምንት በሳምንት አንዳንድ ማንካ የጉሎ ዘይት ወይም ሌላ የሚያስቀምጥ መድኃኒት ማጠጣት ነው። መድኃኒቱ ግን ሀኪም ያልፈቀደውና ያልተፈተነ እንዳይሆን መጠንቀቅ ያስፈልጋል።

ደግሞም ባለቀሰ ቁጥር ጡት አትስጭው፤ ነገር ግን ጧት አንድ ጊዜ፤ ደግሞ በሦስት ሰዓት አንድ ጊዜ፤ በስድስት ሰዓት አንድ ጊዜ፤ በዘጠኝ ሰዓት አንድ ጊዜ፤ ፀሐይ ሲጠልቅ አንድ ጊዜ አጥቢው፤ ሌሊትም እንደዚሁ ሁለት ጊዜ ብቻ አጥቢው።

ከአታክልትም ሙዝ፣ በህረ ሎሚ፣ ድንች ይህን የመሰለ ሁሉ ለልጅ መልካም ነው። ለማናቸውም ቢሆን በወር በወሩ አንችን ልጅሽንም ሀኪም ቢመረምራችሁ መልካም ነው።

ይህንም የመከርሁሽን ሁሉ ብታደርጊ ልጅሽ በጤና ያድግልሻል፤ አንችም ያለኀዘን ትኖሪያለሽ እያለ እጅግ ደስ በሚያሰኝና ወደ ልብ የሚገባ ምክር መከራት።

ጽዮን ሞገሳም ከወንበር ላይ ተነሥታ ቆማ ሀኪሙ ስለ መከራት ምክር ሁሉ አመስግና ወደ ቡልጋ ሔደች።

ቡልጋም በደረሰች ጊዜ የሀኪሙን ነገር ለዘመዶችዋ ነገረቻቸው። እነርሱም ሕፃኑ በስምንት ቀን እንደ ዳነ መልኩም እንደ ተለወጠና እንዳማረበት አይተው ሀኪም ማለት እንደ እግዚአብሔር ነውን እያሉ አደነቁ።

ጽዮን ሞገሳም ባልዋ ብርሃኔ ለቅበላ ወደ ተጉለት እንድትመለስ አስታውቋት ነበርና ቅበላ መድረሱን አይታ ከዘመዶችዋ ተሰናብታ ወደ ተጉለት ወጣች። ልጅዋም በእንቀልባ የታዘለ እንደ ሆነ እንደ ፊተኛው እንዳይታመም ስለ ፈራች ወደ አዲስ አበባ በወለደችበት ቅርጫት ውስጥ አግብታ ወንዶች አሽከሮች እየተፈራረቁ ተሸክመውት ወጡ።

ብርሃኔም ሚስቱ ጽዮን ሞገሳ የባልዋን ትእዛዝ ፈጻሚ መሆኗን ያውቅ ነበርና ለቅበላ ስምንት ቀን ሲቀረው እስከ ደብረ ብርሃን ወጥቶ ተቀበላት። የተወደደች ሚስቱንና ልጁንም በማየቱ እጅግ ደስ አለው።

ወደቤታቸው በደረሱ ጊዜ ዘመድ አዝማዱ ሁሉ ተሰብስበው እንኳን ደህና ገባሽ እያሉ ሰላምታ አቀረቡላት።

ሁለት ቀንም ካረፈች በኋላ በየጎረቤትዋ እየሔደች የባሏን ዘመዶች፣ ሽማግሎችንና ባልቴቶችን ስትጠይቅ ሰነበተች።

ከዚህም በኋላ ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ በደስታ ነዋሪዎች ስለ ሆኑ በኩረ ጽዮንን በወለደች በሦስተኛው ዓመት ሴት ልጅ ወለደችና የክርስትና ስምዋ ወለተ ጽዮን ተባለ። ደግሞ ወለተ ጽዮንን በወለደች በሁለተኛው ዓመት ሌላ ወንድ ልጅ ወለደችና የክርስትና ስሙ ተክለ ጽዮን ተባለ።

ቀጥላ ደግሞ በሦስተኛው ዓመት ሌላ ሴት ልጅ ወለደችና የክርስትና ስምዋ በአባትዋ በብርሃኔ ወገን ኖኅተ ብርሃን ተባለች። ከዚህ በኋላ ግን መውለድ ተዋትና እነዚያኑ አራቱን ልጆችዋን ታሳድግ ጀመር።

ልጆችዋም ካደጉ በኋላ ሁለቱ ወንዶች ልጆች ወደ ደብረ ብርሃን እየወጡ ተምረው ዳዊት ደገሙ። ሁለቱን ሴቶች ልጆች ግን እናታቸው ጽዮን ሞገሳ በቤትዋ እያስተማረች ዳዊት አስደገመቻቸው። የእጅ ሥራም ተምረው አወቁ። በቤትም ውስጥ በሚሆነው ሥራ ሁሉ እናታቸውን እየረዱና እያገለገሉ በማደጋቸው የአባታቸውም የእናታቸውም ወገኖች ሁሉ እጅግ ደስ አላቸው። ፨

ምዕራፍ ፰

ስለ ሥላሴ በዓል ዝክርና ስለ ብርሃኔ ሞት

ብርሃኔ ጽዮን ሞገሳ ለሥላሴ በዓል ዝክር ያዘክሩ ነበርና ለጥር ሥላሴ ቤት ሙሉ ድግስ ስለ ደገሱ የደብረ ብርሃን ካህናት ወደ ተጉለት ወርደው ዝክሩን ሲበሉና ሲጠጡ ውለው በዚያው አድረው ነበር። በማግሥቱም ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ ከልጆቻቸው ጋራ ባንድ ገበታ ተቀምጠው ሲበሉ የደብረ ብርሃን አለቃ ወደ እልፍኝ ተጠርተው ገብተው ነበርና ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳን ልጆቹንም ባንድ ገበታ ተቀምጠው ሲበሉ ባዩ ጊዜ ፊታቸውን ወደ ብርሃኔ አዙረው ከዳዊት መዝሙር ፻፳፯ኛውን ፍሬ ጸማከ ተሴሰይ።

ብፁዕ አንተ ወሠናይ ለከ።
ብእሲትከ ከመ ወይን ሥሙር ውስተ ጽርሐ ቤትከ።
ወውሉድከ፤ ከመ ተክለ ዘይት ሐዲስ፤ ዐውደ ማዕድከ።
ናሁ ከመዝ ይትባረክ ብእሲ ዘይፈርሆ ለእግዚአብሔር።
ይባርከ እግዚአብሔር እምጽዮን።
ወትሬኢ ሠናይታ ለኢየሩሳሌም።
በኵሉ መዋዕለ ሕይወትከ።
ወትሬኢ ውሉደ ውሉድከ።
ሰላም ላዕለ እስራኤል እያሉ እጅግ ደስ የሚያሰኝ ቃል ተናገሩ።

ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ አራት ልጆች ከወለዱና ካደጉላቸው በኋላ ባንድነት ተቀምጠው ሲበሉ የደብረ ብርሃን አለቃ እንደ መረቋቸው።

ከዚህም በኋላ ብርሃኔና ጽዮን ሞገሳ የልጅ ልጆች አይተው ሸምግለው ዕድሜ ጠግበው በፍቅርና በደስታ ከኖሩ በኋላ ብርሃኔ በድንገት በሽታ ታመመና ሞተ። ጽዮን ሞገሳም አርባውን አውጥታ በባልዋ ናፍቆትና ኀዘን ሰውነቷ ስለ ደከመ በቶሎ አረፈችና ሁለቱም በደብረ ብርሃን ተቀበሩ።

ይህንም በመሰለ ጋብቻ ተጋብተው፤ ልጆች ወልደው፤ የልጅ ልጆች አይተው የሚሞቱ ባልና ሚስት እጅግ የታደሉ ናቸው።

ተጨረሰ፤ አሜን።

ክፍል ፫ አዲስ ዓለም

የቅኖችና የደግ አድራጊዎች መኖሪያ

መቅድም

ሰው በዚህ ዓለም በሚኖርበት ዘመን ሁሉ ለሕይወቱ እንጀራ፣ ውኃ፣ ልብስ ካገኘ ይበቃው ነበር። ነገር ግን ለእንጀራው ወጥ፤ ለውኃውም ማር፤ ወይም ወይን እየተሰናዳ መጨመሩ መብሉና መጠጡ ጣዕም ያለው እንዲሆን ነው። ለልብሱም ሐር ወይም ጥለት መጨመሩ ማየቱ ደስ እንዲያሰኝ ነው እንጂ ሌላ ምክንያት የለውም።

ደራሲም ድርሰት እየደረሰ መጽሐፍ ሲጽፍ ከመላእክትና ከሰው፤ ከእንስሳና ከአራዊት፤ ከአዕዋፍና ከተንቀሳቃሽ፤ ከተረትና ከጫዋታ፤ ከደስታና ከኃዘን ከሌላውም ይህን ከመሰለው ነገር ሁሉ ምሳሌ እያመጣና እየጨመረ መጻፉ ለአንባቢው እንዳይሰለቸውና ለሰሚውም እንዲገባው ነው እንጂ ሌላ ምክንያት የለበትም።

አሁን ዛሬ በባቡር ወይም በመርከብ ለመሔድ ያሰቡ ሰዎች አስቀድመው ልዩ ልዩ የሆኑ መጻሕፍትንና ጋዜጦችን እየገዙ ይይዙና በየተራ እያነበቡ ሲጓዙ ረጅሙን ጉዞዋቸውን ያለድካምና ያለመሰልቸት ያሳልፉታል።

በመንፈሳዊም ነገር ቢሆን በገዳምና በሌላም ስፍራ የሚኖሩ ሰዎች የሚፈልጉትን ነገር ከእግዚአብሔር ለማግኘት ዳዊትና ውዳሴ አምላክ፤ አርጋኖንና መልክአ ጉባኤ፤ ይህንም የመሰለውን የጸሎት መጽሐፍ እየለዋወጡ መድገማቸው እዳይሰለቻቸው ልባቸው እንዳይዘነጋ፤ የጸሎቱ ቃል በአነጋገር ሲለዋወጥ ደስ እያቸው ከጸሎት እንዳያቋርጡ ረጅሙም ሰዓታቸው ሳይታወቅ እንዲያልፍላቸው ነው እንጂ በልዩ ልዩ የጸሎት መጻሕፍት የተጻፈው ቃል በአጭሩ ሆኖ *በአቡነ ዘበሰማያት* ውስጥ ይገኛልና *አቡነ ዘበሰማያትን* ብቻ መድገም ይበቃ ነበር። ነገር ግን አንዱን ቃል ቀኑን ሁሉ እየመላለሱ ቢናገሩት መሰልቸቱ አይቀርም ተብሎ ሌሎችንም የጸሎት መጻሕፍት መድገም የሚያስፈልግ ሆነ።

በዚህም መጽሐፍ የሚገኙት ፍሬ ነገሮች ምንም ጥቂቶች ቢሆኑ ነገሩን ገልጦ ማስረዳት የሚያስፈልግ መስሎ ስለ ታየኝ ያልተደረገውን ነገር በልብ አሳብ ብቻ እንደ ተደረገ አስመስዬ በአንድ በተማረ ልጅና ሳይማሩ በልማድ በሚኖሩ በአንድ ቄስ መካከል የተነሣውን ክርክር ምሳሌ እያደረግሁ በረጅሙ ጽፌዋለሁና አንባቢዎቹ ሳይሰለቹ ያነበቡት እንደ ሆነ ከፍሬ ነገሩ ሲደርሱ ደስ ይላቸዋል።

ገበሬ እንኳ አስቀድሞ ሳያርስና ሳያርም ሳይኮተኩትና ውኃ ሳያጠጣ የዘራውን ፍሬ ለማግኘት አይችልም። ፍሬውን ካገኘ በኋላ ግን ደስ ይለዋል እንጂ ያለፈውን ድካሙን ሁሉ አያስበውም።

መጽሐፍ የሚያነብ ሰውም ባለመሰልቸት ሲያነብ ለአሳቡ የሚስማማውን ምሥጢር ያገኘ እንደ ሆነ ደስ ይለዋል እንጂ የንባቡን መርዘምና በማንበብ መድከሙን አያስበውም።

ደግሞ አሳቡ ጥቂት ጥቂት ይለዋወጥ እንጂ የዚህ መጽሐፍ ዋናው ጥቅሙና ፍሬ ነገሩ የተሳሳተውንና በልማድ የቆየውን ነገር በማሻሻል ለማደስ ነው እንጂ ሌላውን ሰው ለመጉዳት ራስን ብቻ ለመጥቀም የታሰበ ነገር የሰበትም።

አንዳንድ ሰዎች ብዙ ዘመን የኖረውን ልማድ ማሻሻል ማደስ እንደ ነውር ይመስላቸዋል። ይኸውም የቀድሞውንና የዛሬውን ታሪክ ካለማንበባቸውና ካለመረዳታቸው የተነሣ ነው እንጂ ታሪክ አንብበው በነበሩ ዛሬ በዓለም ላይ ልማዱን ያላሻሻለና ያላደሰ ሕዝብ አለመኖሩን ያገኙት ነበር።

ሌላውስ ይቅርና ሕዝበ እግዚአብሔር፤ ውሉደ እግዚአብሔር የተባሉት የእስራኤል ካህናት እግዚአብሔር በሙሴና በአሮን አድሮ በሠራላቸው ሕግ የተጻፈውን ልማድ እያሻሻሉ አድሰውታል። በቀድሞ ዘመን የእስራኤል ካህናት ለእግዚአብሔር መሥዋዕት ነው እያሉ በግና ፍየል፤ ጊደርና ወይፈን፤ ርግብና ዋኔ እያረዱ ደሙን እየረጩ ስቡንና ሞራውን እያጤሱ ይኖሩ ነበር። ዛሬ ግን በማናቸውም አገር የሚኖሩ የእስራኤል ካህናት የበግና የፍየል፤ የጊደርና የወይፈን

መሥዋዕት እየሠዉ ደም ይረጫሉ፤ ስብና ሞራ ያጤሳሉ ተብሎ አይወራባቸውም።

የመሐመድ ልጆች እስላሞች እንኳ ከሃይማኖት በቀር የምግባርና የልማድን ነገር ሁሉ እያሻሻሉና እያደሱ መሔዳቸው በዓለም ሁሉ ተሰምቶ በታሪክ ተጽፏል።

ስለዚህ የዘመን ሐዲስ ካህናትም በሕገ ወንጌል ያልተጻፈውን በስሕተት እየገባ ልማድ ሆኖ የቆየውን አንዳንድ የምግባር ነገር ቢያሻሽሉና ቢያድሱ ያስመሰግናቸዋል እንጂ አያስነቅፋቸውምና በምሳሌ እየሆነ በልብ ሐሳብ የተጻፈውን ይህን መጽሐፍ በቅን ልቡና ቢያነቡት ለማሻሻሉ ሥራ እንዲረዳቸው እርግጥ ነው።

እግዚአብሔር የልጁን የኢየሱስ ክርስቶስን ብርሃን ለሁላችንም ያብራልን፤ አሜን።

ዓወቀ ከሙሴ ላሩስ ጋር ወደ ጂቡቲ ሲወርድ።

ምዕራፍ ፩

ስለ ዓወቀ ትውልድና ወደ ፓሪስ ስለ መሔዱ

በተጉለት አውራጃ የሚኖሩ አቶ እንደ ልቡ የሚባሉ ሰው ነበሩ። እርሳቸውም የወግዳዋን እመየት እንደሻሽን አግብተው ዓወቀን ወለዱ። ዓወቀም ከልጅነቱ ጀምሮ ብልህ ነበረና የአውሮጳን ወሬ ሁሉ እየሰማ ወደ አውሮጳ ሔዶ ጥበብና እውቀትን ለመማርና እንደ አውሮጳ ሕዝብ ለመሠልጠን ይመኝ ነበረ።

ነገር ግን አባትና እናቱን ስለ ፈራ ይህን ምኞቱን ለማንም አልገለጠም። ይህም አሳቡ በፍርሐት ምክንያት የማይፈጸም መሆኑን ልቡ በተረዳው ጊዜ ለአባትና ለእናቱ ሳያስታውቅ ኮብልሎ ለመሔድ ቁርጥ አሳብ አደረገ። ዋናውም ችግሩ ስለ ገንዘብ ነበረና ሙሴ ላሩስ የሚባል ፈረንሳዊ በመጣ ጊዜ ለእርሱ ሎሌነት ተቀጥሮ ወደ ጅቡቲ ወረደ።

ጅቡቲም በደረሰ ጊዜ አሳቡን ሁሉ ለሙሴ ላሩስ አጫወተው። ሙሴ ላሩስ የዓወቀን አሳብ በሰማ ጊዜ የኢትዮጵያ ወዳጅ ነበርና እጅግ ደስ አለው። የመርከቡንም የባቡሩንም ኪሣራ እኔ እከፍልልሃለሁ ብሎ ይዞት ወደ ፓሪስ ተሻገረ።

በፓሪስም ወደ ትምሕርት ቤት ገብቶ ይማር ጀመረ። በዚያም ያሉት የፓሪስ ልጆች ሁሉ በመልኩና በጥቁረቱ ይስቁበት ነበረ። እርሱ ግን ልቡ ወደ ትምህርቱ ነውና ውርደቱንና ችግሩን ታግሦ በትምህርት ቤቱ ሰባት ዓመት ተቀመጠ። ቋንቋም፣ የእጅ ሥራም ተማረ። አገሩንም ለመደው። እነዚያም በመልኩና በጥቁረቱ የሚስቁበት ልጆች ከመሳመድ የተነሳ ሊወዱትና ሊያከብሩት ጀመሩ።

ነገር ግን ማንም ሰው ቢሆን ምንም በውጭ አገር ደስ ቢለው ልቡ ካገሩ አይለይምና ዓወቀ ወደ አገሩ ወደ ኢትዮጵያ ለመመለስ ያስብ ጀመረ። ይህም አሳቡ እየበረታበት ስለ ሔደ በቶሎ ተነስቶ ወደ ኢትዮጵያ ተመለሰ።

ዓወቀ ዘወትር በአውቶሞቢልና በሠረገላ በትራሞይ እንደ ነት በለሰለሰ በፓሪስ መንገድ መመላለስ ለመደና አሁን ያንን የተገለትን ዳገትና ቁልቁለት እንደ ምን ያድርገው። በበቅሎም እንዳይቀመጥ ቁልቁለት ሆነበት። በእግሩ እንዳይሔድ ያንን የፓሪስ ጫማ ለክ፡ቷልና ድንጋዩ እየገጨው፣ ሱፉጩ እየቆረጠው አስቸገረው። ግን ምን ይደረጋል፣ መችም የፓሪስ መንገድ አልተገኘም። እንዲሁ ሲወድቅ ሲነሣ በብዙ ጭንቀት ከአባቱ ቤት ደረሰ።

አቶ እንደ ልቡም ባለ ብዙ ወገን ነበሩና የጠፋው ልጃቸው ተመልሶ መጣ ተብሎ በተወራ ጊዜ ዘመድ አዝማዱ ሁሉ ከየስፍራው ተሰበሰበ።

ዓወቀም ዘመዶቹ መሰብሰባቸውን በሰማ ጊዜ ከፓሪስ ይዞት የመጣውን ማለፊያ ኮት ለበሰና ሊገናኛቸው ወጣ።

ነገር ግን ከተለያዩ ሰባት ዓመት ሆኖ ነበርና ደግሞ እንደ ፈረንጅ ኮት በመልበሱ ወንድማቸው መሆኑን አጡት። ይልቁን ደግሞ ዓወቀ እንደ ፓሪስ ሰዎች ጢሙን ሁሉ በሙሉ ላጭቶት ነበረና በጦርነት ውስጥ የተጎሳቆለ መስሏቸው ደነገጡ። እርሱም እኔ ወንድማችሁ ዓወቀ ነኝ እያለ ሁሉንም በየተራ ይስማቸው ጀመረ።

ዘመዶቹም በእርግጥ እርሱ መሆኑን ከተረዱት በኋላ ምነው ምን ሆነሃል አብደሃልን፣ ወይስ በጤናህ ነውን፣ እንዴት እንደ እብድ ጥብቆ ብቻ ለብሰህ ትሔዳለህ አሉት።

ዓወቀም መለሰ፣ ዘመዶቼ ሆይ፣ እናንተ ባትለምዱት የእብድ ልብስ መሰላችሁ እንጂ ይህስ የሥልጣኔ ልብስ ነው።

ያገራችን ልብስ በትልልቅ ሰዎች ፊት ለመቆም ቢሆን ካላደገደጉት አይሆንም። ለእርሻ ሥራም ቢሆን ጠቅልሎ በድምበር ላይ ካላስቀመጡት ይህን አጣፍቶ ለማረስ አይቻልም።

ለንግድም ሥራ ቢሆን ጠቅልሎ በአጋሠሥ ላይ ካልጫኑት የዘረሃ ቆንጥርና ቀንተፋ ይቀደዋል። ደግሞ መጫኛ ለመሳብ፣ ጭነት ለማደላደል ይህን ለመሰለው ሥራ ሁሉ የማይመች ነው። ዘጦርነትም

ጊዜ ቢሆን ይህን ሸማ አጣፍቶ ለመዋጋት እጅግ ያስቸግራል። ያገራችን ልብስ ጥቅምነቱ ለሌሊትና ለጧት ብርድ ብቻ ነው።

ዓወቀ ኮት በመልበሱ ዘመዶቹ እንደ ተቆጡትና እንዳስረዳቸው።

ደግሞ ቀለም ያልገባ በነጭነቱ የቆየ ስለ መሆኑ በአራት ቀን፣ በአምስት ቀን ካላጠቡት እድፍ ይይዛል። ያደፈ ልብስም መልበስ ለሚያየው ሰው ሁሉ ያስጠይፋል። የኮት ልብስ ግን ለማናቸውም ሥራ ሁሉ የተመቸ ነው። በትከሻና ባንገት፣ በደረት ጌጥ ቢያጌጡበት ያሣምራል። በብሩሽ ቢጠርጉት እድፉ ይለቃል። ልብስ ማለት ይህ ነው። ደግሞ የልብስና የምግብ ነገር ባለቤቱ እንደ ወደደ ቢያደርግ አይከለከልምና ለኔ ይህ የለበስሁት መልካም ነው። ለእናንተም የለበሳችሁት መልካም ነው እንጂ የሚያነቃቅፍ ነገር የለበትም። አውሮጳችም ቀድሞ እንደኛ ሀገር የመሰለ ልብስ ይለብሱ ነበረ።

ሕንድም፣ ቻይናም፣ጃፓንም፣ ምስርም ልዩ ልዩ ልብስ ነበራቸው። ነገር ግን አሁን የሚበሩት የአውሮጳን ልብስ መርጠው ኮት ይለብሳሉ። ስለዚህ እኔም ይህን ልብስ ወድጄዋለሁና መርቁልኝ አላቸው።

ዘመዶቹም ይህን በሰሙ ጊዜ ወንድማችን በእርግጥ አብዶአልና አሥረን ወደ ጠበል እንውሰደው ብለው መከሩበት። አቶ እንደ ልቡም ስባት ዓመት ሙሉ ዓይኑን ሳያዩት የኖሩትን ልጃቸውን ዘመዶቻቸውን ደስ ለማሰኘት ሲሉ አሥረው ወደ ጠፀል ሰደዱት።

ዓወቀ እውቀቱ በትምህርት የጸና ስለ ሆነ በዘመዶቹ ማስፈራራት የለበሰውን ኮት ለመለወጥ አልወደደምና አንድ ወር ሙሉ ከታሠረ በኋላ ዘመዶቹ አሳቡ የማይለወጥ ብርቱ መሆኑን አይተው ስንት ወር ታሥሮ ይቀመጣል ይፈታና እንደ ፈቃዱ ይሁን ብለው ፈቱት።

ዓወቀም በተማረው ትምሕርት ለመንግሥቴ አገለግላለሁ፤ ሰውነቴን ደስ አሰኛለሁ እያለ ሲያስብ ገና በመጀመሪያ እንደዚህ ያለ ሁከት ስለ አገኘው እጅግ አዘነ። ከፓሪስም ወደ ሀገሩ ለመመለስ ያሰበበትን ቀን ይረግም ጀመረ። ቢቻለውም ወደ ፓሪስ ለመመለስ ይመኝ ጀመረ።

ምዕራፍ ፲

ስለ አቶ እንደ ልቡ መታመምና መሞት

ዓወቀም ይህን በመሰለ አሳብ ተጨንቆ ሳለ አባቱ አቶ እንደ ልቡ በድንገት ታመሙና ተኙ። በሁለተኛውም ቀን ፈረሱን ጭኖ ሀኪም ለመፈለግ ወደ አዲስ አበባ ጋለበ። አዲስ አበባም በደረሰ ጊዜ ከሀኪሙ ጋራ ተነጋግሮ ሀኪሙን ይዞ ወደ ተጉለት ተመለሰ። ዘመዶቹም አቶ እንደ ልቡን ለመጠየቅ ተሰብስበው መጥተው ነበረና ዓወቀ ሀኪሙን ይዞ ሲመጣ ባዩ ጊዜ እጅግ ተቆጡና ዓይናቸውን ወደ አቶ ዓወቀ አፍጥጠው መቸስ አንተ የማታመጣው ነገር አለን። ደግሞስ የፈረንጅ መድኃኒት አጠጥተህ አጐታችንን ለመግደል አሰበሃልን፤ ከዚህ ይልቅ ወደ ደብተራ ኀብረ ጻድቅ ዘንድ ሔደህ መጽሐፍ አታስገልጥላቸውምን። የመንዙ

ደብተራ ወልደ ሐና መጽሐፍ እየገለጡ መድኃኒቱን በቀንድ ቢላዎ እየቆረጡ እነመየት ወላንሳን፤ እንየሺቃ በድሉን አድነዋቸው የለምን። የሀገራችን መድኃኒት ሳለ ሀኪም የሚሉ ለምን አመጣህብን። አሁንም ለአባትህ አዝነህ እንደ ሆነ ወደ ደብረ ብርሃን ወይም ወደ አንኮበር ውጣና መጽሐፍ አስገልጥላቸው። የሀኪም መድኃኒት ግን ምንም ቢሆን አናቀምሳቸውም አሉት።

ዓወቀም ይህን ሁሉ በሰማ ጊዜ እጅግ አዘነ። አሳቡና አሳባቸውም ባለመጋጠሙ እጅግ ተበሳጨ። ወደ ፓሪስም ለመመለስ ቁርጥ አሳብ ካደረገ በኋላ አባቱ በእግዚአብሔር ዳኛ፤ ባልጋ ቁራኛ ተይዘው ሳሉ ትቶ ለመሔድ ኀፍረት ሆነበት። ለሀኪሙ ግን ከአዲስ አበባ እስከ ተጉለት የደከመበትን የኪሣራውን ክፍሎ መለሰው።

አቶ እንደ ልቡም በሽታቸው እየጠነከረ ይሔድ ጀመረ። ከዚህም በኋላ ያቶ እንደ ልቡ ዘመድ አዝማድ ተሰብስበው ያጐታችን በሽታቸው እየጠነከረ ይሔድ ጀመረ። አሁንም ሁለቱ ሴቶች ልጆቻቸው ቤጌምድር ናቸውና ለመቃብር እንኳ ቢደርሱ መላክተኛ እንላክ ብለው መከሩ።

ዓወቀም እንደዚህ ሲማከሩ በሰማ ጊዜ ለዚህስ አታስቡ፤ እኔ እልካለሁ ብሎ አሽከሩን ጠርቶ በቶሎ ዳለቻውን ፈረስ ጫንና ወደ አንኮበር ውጣ። አንኮበርም ስትደርስ ወደ ስልክ ቤት ሔደህ የአባታችንን መታመም ለእኅቶቼ በስልክ ንገር አለው። አሽከሩም እንደ ታዘዘ በቶሎ ፈረሱን ጭኖ ወደ አንኮበር ወጣ። ከዚያም ወደ ስልክ ቤት ገብቶ አሎ፤ አሎ፤ ጐንደር አሎ ብሎ ጠራ። ስልከኛውም በቀረበ ጊዜ ለከንቲባ እንግዳዬ ሚስትና ላለቃ ሣህሉ ሚስት አባታችሁ አቶ እንደ ልቡ በጠና ታመዋልና በነፍሳቸው ድረሱ ብለህ ንገር ብሎ ወደ ተጉለት ተመለሰ። ስልከኛውም ሔዶ በነገራቸው ጊዜ ተልኮ የመጣው ማነው? ብለው ጠየቁት።

እርሱም በስልክ ነው እንጂ መላክተኛስ አልመጣም ብሎ መለሰላቸው።

ስልክ ማለት ምንድነው? አሉት።

በነሐስ ሽቦ ላይ ቃሉ ሁሉ ይመላለሳል። ያንዱን ወር ጕዳና ባንድ አፍታ ይደርሳል። ከፈረንጅ አገር የመጣ ብልሃት ነው አላቸው።

ወይ መሰንበት ሆይ፤ ከቶ እያደረ ምን ይመጣ ይሆን። የሰው ቃል በሽቦ ላይ ይሔዳል የሚባል ጉድ እስ ዛሬ ሰምተን እናውቅም ብለው ዝም አሉ። ወደ ማታም ባሎቻቸውም ይህን በሰሙ ጊዜ እምን የዚህን የስልክ ነገር እኛም ሺሰምተናል። ነገር ግን ቃሉን የሚያመላልሰው ሰይጣን ነው አሉ። ስለዚህ የስልክ ወሬ ምንም ቢሆን አይታመንም። ሰይጣኑ ያልሞተውን ሰው ሞተ፤ ያልታመመውን ሰው ታመመ፤ እያለ ይናገራልና አይዟችሁ አትደንግጡ አሏቸው። ከዚህ በኋላ እንደ ገና ልባቸውን አጽናንተው ዝም ብለው ተቀመጡ። አቶ እንደ ልቡ ግን በሽታቸው እየጠነከረ፤ ሰውነታቸው እየመነመነ ይሔድ ጀመረ።

በቤጌምድርም ላሉት ልጆቻቸው በስልክ ተልኮ ነበረና ሠላሳ ቀን ሙሉ ምንም ምላሽ ስላልመጣ ዘመድ አዝማዱ እንደ ገና ተሰብስበው ያቶ እንደ ልቡ ሴት ልጆች በቶሎ እንዲመጡ ተልኳል ተብሎ ነበረ። ነገር ግን እስከ ዛሬ ድረስ መላክተኛው እንኳ አልተመለሰም። አሁንም አቶ እንደ ልቡ የሚተርፉ አይመስሉምና ልጆቻቸው ለመቃብር እንኳ ሳይደርሱ መቅረታቸው ነው። እንደምን እናድርግ ይሆን እያሉ ሲጨነቁ ዓወቀ በሰማ ጊዜ ምናልባት የስልኩ ቃል ባይደርስላቸው ይሆናል ብሎ መለሰ።

በዚያ ጊዜ ሁሉም ዓይናቸውን ወደ እርሱ አፍጥጠው ስልክ ማለት ምንድን ነው አሉት። ስልክማ ስልክ ነው። ያባታችንን መታመም ለእኅቶቼ ንገር ብዬ አሽከሬን ወደ እንኮበር መላኬ በስልክ እንዲነግራቸው ነው እንጂ በእግረኛማ ቤጌምድር ደርሶ እስቲመለስ አንድ ወር ያስፈልገው የለምን ብሎ ነገሩን ገለጠላቸው።

በዚያ ጊዜ ወንዶቹም ሴቶቹም እየተነሡ እጃቸውን ማጨብጨብ፤ ከንፈራቸውን መንከስ ሆነ። ፓሪስ ደርሶ የተመለሰ ሁሉ ራሱ እየዞረ መበላሸቱን ስናውቅ አንተን አምነን መላክተኛ ሳንልክ መቅረታችን እብዶቹ እኛ ነን አሉት። ነገር ግን በትምሕርት ቤት ያደገ ሰው ጊዜ ሲመችው ምንም ቢሆን የፖለቲካ ነገር መናገሩ አይቀርምና

እብዶቹ እኛ ነን ማለታቸውን ሰምቶ ይህ እርግጥ ነው ከናንተ የበለጠ ዕብድ የለም ብሎ ሳቀባቸው። ወደ ቤትም በገቡ ጊዜ አቶ እንደ ልቡ ደክመው ኑረው ለኑዛዜ ቄስ ጥሩልኝ አሉ። ዓወቀም ይህን በሰማ ጊዜ የነፍስ አባታቸውን መምሬ ለባጋዲስን በቶሎ አስጠራላቸው። እቶ እንደ ልቡም ኑዛዜያቸውን ጀመሩ። የተጉለቱን መሬቴን ሚስቴ እንደሻሽ ትጦርበትና በኋላ ለልጁ ለዓወቀ ይሁን። የመንዙን ርስቴን ቤጌምድር ላሉት ለሁለቱ ሴት ልጆቼ ሰጥቻለሁ። የደብረ ብርሃኑም መሬቴ ለዓወቀ የጦር መቋሚያ ይሁነው። ለነፍስ አባቴ ቁርበቴን፤ የጎሽ ዋንጫዬን፤ የታመምሁበትን ልብሴን ሰጥቻለሁ ብለው ኑዛዚያቸውን ጨረሱ።

ኑዛዚያቸውንም ከጨረሱ በኋላ ሁለት ሰዓት ያህል ቆይተው አረፉ። ወዲያው በተጉለት ዙርያ የሚኖሩት ዘመድ አዝማዳቸው ሁሉ እየተጠሩ መጡ። ሴቶቹ ፊታቸውን እየነጩ፤ ቀሚሳቸውን እየቀደዱ፤ ደረታቸውን እየመቱ ያለቅሱ ጀመሩ።

ደግሞ በተጉለት አውራጃ ያሉት ካህናት ሁሉ ጥናችሁን እየያዛችሁ ኑ ተብለው ነበርና ፲፭ ጥና መጣ። ደብረ ብርሃኖችም መጥተው ነበረ። ከዚህም በኋላ ቄሱ፣ ዲያቆኑ፣ ሳታት ቋሚው ባንድ ወገን ሆኖ እግዚኦታውን፣ ሃሌታውን፣ ግንዘቱን፣ ነአኩቶውን ያደርስ ጀመረ። ደብተራ ደብተራውም ባንድ ወገን ሆኖ ዳዊቱን፣ መዋሥዕቱን ያደርስ ነበረ።

አቶ እንደ ልቡ ሞተው ካህናቱ ሲፈቱና ዘመዶቻቸው ሲያለቅሱ።

አቶ ዓወቀ ግን ወደ እልፍኙ ገባና የዘወትር ልብሱን አወለቀና ጥሩ ጥሩ የሆነ ኮትና ሱሪ ለበሰና፤ በግራ ክንዱ ላይ ትንሽ የጥቁር አጥላስ ቁጻጅ በመርፌ ሰፋና ዓይኑን በመሐርም ጠረግ ጠረግ እያደረገ በአባቱ ሬሳ አጠገብ ቆመ። በዚያ ጊዜ ቀሳውስቱም ግንዘት መድገማቸውን ትተው፤ ደብተሮችም መዋሥዕት መምራታቸውን ትተው፤ ዘመድ አዝማዱም ልቅሷቸውን ትተው ዓወቀን ያዩ ጀመረ።

ከመካከላቸውም አንዱ ዘመዱ ወደ ዓወቀ ቀረበና ምነው ወንድሜ አቶ እንደ ልቡን ያህል አባት ሲሞት ቢሆን ፊትህን ነጭተህ፤ ዝተት ታጥቀህ ታረግድ ነበረ። ይህ እንኳ ቢቀር የዘወትር ልብስህን ለብሰህ አባቴ፤ አባቴ እያልህ ማልቀስ ነበረ እንጂ የክት ልብስህን ለብሰህ በአባትህ ሬሣ አጠገብ እንደ ጅብራ ትገተራለህን። ይህንስ በማድረግህ ለየሰው ሁሉ መሳቂያ ከመሆን በቀር ሌላ ምን ትርፍ አለህ። ለካ የፈረንጅ ሀገር ትምሕርት እንደዚህ ያሞቃልላልን እያለ ይቆጣው ጀመረ።

ዓወቀም ይህን በሰማ ጊዜ እንዲህ ብሎ መለሰ። ከእንግዲህ ወዲህ እኔ ወደ አባቴ እሔዳለሁ እንጂ አባቴ ወደ እኔ አይመለሱም። ወደ እኔ የሚመለሱ ቢሆን እንኳን ፊቴን መንጨት፤ እንኳን ዝተት መታጠቅ ሌላም ከዚህ የበለጠ ነገር ባደረግሁ ነበረ። ደግሞስ አባቴ ወደ ጌታቸው ወደ ክርስቶስ፤ ወደ ዘላለም ሀገራቸው ወደ ሰማይ ቢሔዱ ደስ ያሰኛል እንጂ ምን ያሳዝናል። አባቴ በሰማይ ላይ ከአብርሃምና ከይስሐቅ ከያዕቆብም ጋራ ተቀምጠዋል። በዚያ ከቅዱሳን መላእክት ጋራ በጌታቸው ፊት ይመላለሳሉ። ስሙን ይቀድሳሉ። በዚያ ጻድቃን ሰማዕታትን ያያሉ። አባቴ ይህን ሁሉ የደስታ ዓለም ሲያገኙ ጊዜ ምን ያሳዝነኛል። እኔስ ክርስቶስ እንደ ሞተና እንደ ተነሣ አምናለሁና ይህም መዋቲ ሥጋቸው በኋለኛው ቀን እንዲነሣ፤ እኛም ሁላችንም በሰማይ እንድንገናኝ አልጠራጠርም። ስለዚህ ለጊዜው ስለ ተለዩኝ ብቻ አዝናለሁ እንጂ ትንሣኤ ሙታንን እንደማያምኑ እንደ አረማውያን የቀቢፀ ተስፋ ኃዘን አላዝንም አለው።

እንደዚሁ ካህናቱ ሁሉ እኩሉ ሲፈቱ እኩሉ ሲስቁ ፍታቱ አለቀና አቶ እንደ ልቡ ተቀበሩ። ዓወቀም የገዛውን ሰባት አሞሌ አምጥቶ ለካህናቱ ሰጠ።

ምዕራፍ ፫

ስለ አቶ እንደ ልቡ ተዝካር

አቶ እንደ ልቡ በሞቱ በሦስተኛው ቀን መምሬ ለባኃዲስ ወደ ዓወቀ ዘንድ መጥተው ልጄ ሆይ፤ በተጉለት ወረዳ አቶ እንደ ልቡን የመሰለ ጌታና ሽማግሌ የለም። አሁንም በየዘመዳቸውና በየወዳጃቸው እርዱኝ እያልህ እየላክህ ገባሮቹንም እያዘዝህ ያርባቸው ድግስ እንዲጀመር ይሁን አሉት።

ዓወቀም እንደዚህ ብሎ መለሰ። አባቴ ሆይ፤ አባክዎ በዚህ ነገር አያስቸግሩኝ። ላባቴ ተዝካር ጌሾ ውቀጡልኝ፤ ብቅል አብቅሉልኝ፤ ጋን ተሸከሙልኝ፤ እንጨት ለበሩልኝ፤ ጠላ ጥመቁልኝ፤ ጠጅ ጣሉልኝ፤

አረቄ አውጡልኝ፤ እንጀራ ጋግሩልኝ፤ ወጥ ስሩልኝ እያልሁ ዘመድ አዝማዴን አላስቸግርም። በዚህ ላይ ደግሞ አገሌ ረዳኝ፤ አገሌ አልረዳኝም በማለት ከወዳጅና ከዘመድ ጋር መቀያየም ይመጣል። ገባሮቹንም እንዳላዛቸው ዛሬ ወራቱ ሰኔ ስለ ሆነ ዋና የዘር ወራት ነውና መሬታቸው ሳይታረስ የከረመ እንደ ሆነ በሚመጣው ዓመት በረኃብ ያልቃሉ። ወደ እግዚአብሔርም ቢያዝኑ ያስፈርዱብኛል። ነገር ግን ከራሴም ከአባቴም ገንዘብ ያገኘውትን ያህል ለቤተ ክርስቲያንም፣ ለካህናትም፣ ለነዳያኑም ምጽዋት እሰጣለሁ አላቸው።

መምሬ ሰባጋዲስም ይህን በሰሙ ጊዜ እጅግ ተቆጡ። መቸም መች ቢሆን እንደዚህ ያለ ሥራ ተሠርቶ አያውቅም። በአቶ እንደ ልቡ ተዝካር ካህናቱ ካልተሳከሩበትና በዋንጫ ካልተማቱበት ምን ተዝካር ወጣ ይባላል። እናንተ የኋላ ልጆች ወደ ፓሪስ መሻገር ከጀመራችሁ ወዲህ የምታመጡት ፈሊጥ ሁሉ ለእኛ አይገባንም። አሁንም ቢያንስ ፴ ጋን ጠላ፤ ፳ ጋን ጠጅ፤ ፲ ጠርሙስ ያህል አረቂ ሳትደግስ የቀረህ እንደ ሆነ እገዝትሃለሁ አሉት።

ዓወቀም በዚህ ነገር እጅግ ስለ አዘነ እባክዎ አባቴ አያስቸግሩኝ። ሰውን አለልክ አጠጥቶ ማስከር የማይገባ መሆኑን አያውቁትምን። ደግሞስ ስካር ትልቅ ኃጢአት መሆኑን፤ የሚሰክርም ሰው ሁሉ ካህን እንዳይሆን በመጽሐፍ መከልከሉን አልሰሙምን። በአለፈው ዘመን ሁሉ በአዲስ አበባ ካህናቱ ከተዝካር ቤት ሲመለሱ እየሰከሩ በመንገድ ላይ እየወደቁ የውጭ አገር ሰዎች ፎቶግራፍ እያነሡ ወደ ሀገራቸው እየሰደዱ መሳቂያ እንዳደረጓቸው አልሰሙምን። በልክ በልተው በልክ ጠጥተው እንዳይወጡ ምንም ቢሆን የማይቻል ነገር ነው። እንዲያውም አንዳንዱ ሰው ባንዳንድ ዋንጫ መጠጥ ሰክሮ ይገኛል። ስለዚህ *አዕይንተ እግዚአብሔር* የተባሉትን ካህናት በጠጅና በአረቄ አስክሬ መሣቂያ ለማድረግ አሳብና ምኞት የለኝም። ደግሞም ተዝካር ደግሶ ሰውን ማስከር የሞተውን ሰው ነፍሱን ያጸድቀው እንደ ሆነ አስረዱኝና ልደግስ። ገንዘብ መስጠት ግን እንዲያጸድቅ ለማስረዳት *ምጽዋተ አበድር እመሥዋዕት* ተብሏል አላቸው።

መምሬ ሰባጋዲስም ካህናቱ፣ ነዳያኑ እስኪሰክሩ ቢጠጡ ተዝካር ከወጣ አይቀር እንደዚህ ነው ያለኛል እንጂ ምን ያስጐዳል። ደግሞም እኔ ይህን ጭቅጭቅ አላውቅምና እንከበር ወጥተህ ከሚካኤልና ከጊዮርጊስ፤ ከማርያምና ከመድኃኔ ዓለም አለቆች ጠይቅ አሉት። እንደዚህም ሲጨቃጨቁ ከቆዩ በኋላ በመጨረሻው እኔ ምንም ቢሆን ጠጅና አረቄ አጠጥቼ *ካህናተ እግዚአብሔርን* ለማስከር አልደግስም። ነገር ግን እንደ ተቻለኝ ገንዘብ አውጥቼ ለአባቴ ተዝካር እመጸውታለሁ ብሎ ቁርጥ ነገር ነገራቸው።

ከዚህም በኋላ በየገጠሩ ሁሉ ሀያ ሀያ ብር እየላከ ያባቱን ሰዓተ ሌሊት አስጀመረ። እነዚያም በቤጌምድር የሚኖሩ ያቶ እንደ ልቡ ሴት ልጆች ያባታቸውን ሞት እዚያው ተረዱና ለአርባቸው መጡ። መጥተውም ከወንድማቸው ጋራ ተላቅሰው ሲጨርሱ መምሬ ሰባጋዲስ ቀርበው ወንድማችሁ ለአቶ እንደ ልቡ አርባ ለካህናትና ለነዳያን ገንዘብ እሰጣለሁ እንጂ ድግስ አልደግስም ብሎ ተቀምጧል። የናንተሳ አሳብ እንደ ምን ነው? ብለው ጠየቁ። አወቀም የመብልና የመጠጥ ድግስ አልደግስም ያለበትን ምክንያት ሁሉ ለእኅቶቹ ገልጦ ነገራቸው። እኅቶቹ ግን አሳቡን አልተቀበሉትምና በመካከላቸው ትልቅ ሁከት ተነሳ። በማግሥቱም ወደ ዳኛ ሔደው ወንድማችን ያባታችንን ተዝካር በገንዘብ እንጂ በድግስ አላወጣም ብሎ አርባቸው ሊያልፍ ነው።

ነገር ግን እርሱ አልደግስም ካለ ያባታችንን ገንዘብ ያካፍለንና እኛ በሰማንያቸው እንደግሳለን አሉ። ዳኛውም ዓወቀን አስጠርቶ እኅቶችህ ያባታችንን ገንዘብ ያካፍለን ይሉሃል አለው። ዓወቀም እኔ የኑዛዜውን ነገር መቸ ሰማሁትና አካፍላቸዋለሁ። ወይ ለነርሱ ብቻ ተናዘውላቸው ይሆናል፤ ወይም ደግሞ ለኔ ብቻ ተናዘውልኝ ይሆናል፤ ወይም ደግሞ ለእናታችን ብቻ ተናዘውላቸው ይሆናል፤ ብሎ መለሰ።

ከዚህ በኋላ ሁለቱም ሴቶች ልጆች ወደ መምሬ ሰባጋዲስ ሔደው መምሬ ሆይ፤ ወንድማችንን ያባታችንን ገንዘብ አካፍለንና ለሰማንያቸው ተዝካር እንድንደግስ ብንለው የኑዛዜውን ቃል አልሰማሁትም ብሎ በእርስዎ አመካኝቶ እምቢ አለ። አሁንም

የኑዛዜውን ቃል አሳዩንና ወደ ፊት ድግሱን እንድንደግስ አሏቸው። መምሬ ሰባጋዲስም በነገሩ ተናደዋልና ለእናንተ ምን ኑዛዜ አላችሁ፤ ያላቸውን ገንዘብና ማለፊያ ማለፊያውን ርስት የተናዘዙት ለሚስታቸውና ለዓወቀ ነው። ለናንተ ግን የተናዘዙላችሁ ያንን የመንዙን ቆዳ መሬት ነው ብለው ነገርዋቸው።

ሴቶቹም ልጆች ይህን በሰሙ ጊዜ አባታችን ምንም ቢሆን እንደዚህ ያለ ኑዛዜ አይናዘዙም። አልበደልናቸው፤ አላስቀየምናቸው። እርሳቸው በፈቃዳቸው ለሩቅ ሀገር ለጐንደር ሰዎች ድረውን እንኖራለን። ምን ባጠፋን እንዴህ ያለ ኑዛዜ ይናዘዙብናል። ነገር ግን ይኸው ወንድማችን የፈረንጅ ዕፀ መሰውር በራሳቸው ላይ አዙሮባቸው ይሆናል እያሉ እየተናደዱ ሰንብተው በሰማንያቸው ተዝካር መደገሳቸው ይቅርና እስከ አርባቸውም ሳይቆዩ እየተቆጡ ወደ ቤጌምድር ሔዱ።

ዓወቀም ያባቱ አርባ በደረሰ ጊዜ ስለ ተዝካሩ ፈንታ አሥር አሥር ብር እሰጣለሁና ፍቱልኝ እያለ ለየገጠሩ ይልክ ጀመረ። ካህናቱም በፀሐይ ሙቀት ተጉለት ድረስ ከመውረድና ተዝካር ከመብላት አሥሩ ብር ይሻለናል እያሉ እያመሰገኑ ተቀበሉ። ለእጥቢያው ካህናት ግን ሀያ ሀያ ብር ሰጠ። በዚያም ለሙነኛውም አወዳሹም አሥር ነበሩና ሁለት ሁለት ብር ደረሳቸው። በዚሁም እኩሉ ኩታ እየገዙ ለበሱበት። እኩሉም ለሚስቶቻቸው ቀሚስ ገዙበት። እኩሉም ለልጆቻቸው ጥብቆ ገዙበት።

ካህናቱም ይህን ባገኙ ጊዜ የጠጅንና የጠላን ተዝካር ነገር ቢያስቡት ትርፉ ስካርና ከባልንጀራ ጋራ መጣላት ይልቁንም በሽታ ሆኖ አገኙት። የገንዘብ ተዝካር ግን ስካርና በሽታ የሌለበት ልብስ ቢገዙበት፤ ሥጋ ቢገዙበት፤ ቅቤ ቢገዙበት ሌላውንም ይህን የመሰለውን ሁሉ ቢገዙበት ከነበረት ችግር ያድናል።

ደግሞ የተዝካሩን ገንዘብ እያጠራቀሙ በመንፈቅ ባመት ቢካፈሉት ብዙ ብር ይሆናል። የጠጅና የጠላ ተዝካር ግን ከምሳና ከእራት አያድንም። እንደምን ማለት ተዝካር እበላለሁ ብሎ ምሳውን ሳይበላ ከቤቱ የሚነሣ የለም። ማታም ተዝካር በልቻለሁና ብሎ ራቱን

ሳይበላ የሚያድር የለም። የገንዘብ ተዝካር ግን ለተዝካር አውጭውም ብዙ ድካም የሌለበት ቀላል ሥራ ነው። ለካህናቱም ብዙ ጥቅም ያለበት ነው።

ስለዚህ ጌታም እንደ ጌትነቱ፤ ድኃም እንደ ድኅነቱ የሚቻለውን ያህል ገንዘብ እየሰጠ እንዲያስፈታ ደንብ ቢደረግ እጅግ መልካም በሆነ ነበረ እያሉ እርስ በርሳቸው መነጋገር ጀመሩ።

ምዕራፍ ፬

ስለ ተዝካር የተደረገ ጉባዔ

ይህም ዓወቀ ስለ አባቱ ተዝካር ያሰበው አሳብና የሠራው ሥራ ከመምሬ ሰባጋዲስም ጋራ የተነጋገረው ነገር ሁሉ በሸዋም፣ በጐጃምም፣ በጐንደርም፣ በትግሬም፣ በወሎም፣ በማኻልና በዳር ሀገርም ተሰማ። ስለዚህም ነገር ሊቃውንቱ ሁሉ እኩሉ የዓወቀ አሳብ መልካም ነው እያሉ እኩሉም እስከ ዛሬ የቆየው ልማዳችንን ለመተው እንደምን ይቻላል እያሉ በሚገናኙበት ስፍራ ሁሉ ክርክር ያነሡ ጀመሩ።

ይህም ነገር ካንዱ ወዳንዱ ሲተላለፍ በዘመኑ ወደ ነበሩት እጨጌ ጆሮ ደረሰ። እጨጌም ይህን ነገር በሰሙ ጊዜ ይህማ ትልቅ ነገር አይደለምን። አሁንም ሊቃውንቱ ይሰብሰቡና ነገሩን በጉባዔ እንጨርሳለን ብለው ሊቃውንቱ ሁሉ እንዲሰበሰቡ አዘዙ። ሊቃውንቱም በዚሁ በጉባዔው ነገር እጅግ ደስ አላቸው። ይልቁንም ካህናት በተዝካር ቤት በብዙ እየጠጡ ሲወጡ በየመንገዱ ላይ እየወደቁ የውጭ ሀገር ሰዎች ለመሳቂያ ፎቶግራፍ እያነሱ ወደ ሀገራቸው መስደዳቸው በተሰማ ጊዜ ሊቃውንቱ ሁሉ በዚህ በትንሽ ነገር የካህናት ስም በመጥፋቱ እጅግ አዘኑ። ኦርቶዶክሳዊት ሃይማኖታችንን የሚነቅፍ ጠላት ሲመጣብን በቅዱስ ማርቆስ ኃይል ፊት ለፊት ቀርበን እንከራከራለን። በተዝካር ቤት ስለ መስከር ግን ምንም ምላሽ የለንምና ጉባዔው በቶሎ ይሁንልን እያሉ ወደ እጨጌው ላኩ። እጨጌም ይህ ጉባዔ በሰኔ ፲ ቀን በእንጦጦ ራጉኤል *(እንተ ይእቲ ደብረ ኃይል)* እንዲሆን አዘዙ።

የቀጠሮውም ቀን በደረሰ ጊዜ ሊቃውንቱ ሁሉ ተሰበሰቡ። ከእነዚሁም የዋነኞቹ ስም ከዚህ ቀጥሎ ያለው ነው። መልአከ ገነት እንግዳ፣ መልአከ ብርሃን ኃይሉ፣ መልአከ ፀሐይ ክንፉ፣ መልአከ ሰላም ምህርካ፣ መልአከ ኃይል ተሰፋዬ፣ በትረያርክ ጎሹ፣ ቄስ አጼ ገብረ ሚካኤል፣ አቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም፣ ከነዚህም ጋራ በየአድባራቱ የብሉይና የሐዲስ መጻሕፍት የሚያስተምሩ ብዙ መምሕራን ነበሩ።

እነዚህም ሁሉ ቀን ቀን በጉባዔው ባንድነት እየዋሉ ማታ ማታ በየሰፈራቸው ይሔዱ ነበረ። እጨጌውም ለነዚህ ሁሉ ሊቃውንቶች በየሰፈራቸው ድርጎ ይልኩላቸው ነበሩ። በሰኔ ፲ ቀን ይህን ነገር ለመጨረስ ጉባዔው በተጀመረ ጊዜ መልአከ ኃይል ተሰፋዬ እንደ አፈ ጉባዔ ሆነው ጉባዔ የሆነበትን ነገር ለመናገር ጀመሩ።

አባቶቼና ወንድሞቼ ሆይ፤ እንደኛ እንደ ኢትዮጵያ ካህናት የታደለ የለም። እነሆ በኦሪት እንደ ተጻፈ በብሉይ ዘመን የአሮን ልጆች ካህናት ከወንድሞቻቸው ጋር ርስት እንዳይካፈሉ ተከልክለው ነበሩ። ነገር ግን ሕዝቡ አሥራትና በኩራት እየሰጡዋቸው ለቤተ እግዚአብሔርም የሚገባውን መባና ስለት እየተካፈሉ መሥዋዕቱንም እየበሉ ይኖሩ ነበሩ።

ይህም ልማድ በዘመነ ብሉይ ከአሮን ጀምሮ እስከ ዛሬ ድረስ ከባሕር ማዶ ባሉት ካህናት ሁሉ ጸንቶ ይኖራል። ከባሕርም ማዶ ያሉ መንግሥቶች ሁሉ የተቻላቸውን ያህል ለቤተ ክርስቲያን ምጽዋት ይሰጣሉ እንጂ ለካህናት ርስት ጉልት አይሰጡም።

ነገር ግን አንዳንድ ክርስቲያኖች ልጅ የሌላቸው እንደ ሆነ ርስትና ጉልታቸውን በኑዛዜ ለቤተ ክርስቲያን እያወረሱ ይሞታሉ።

ቤተ ክርስቲያንም ከምእመናን የወረሰችው ርስትና ጉልት የሚገኘውን የምድሩን ፍሬ ለካህናት ቀለብና ልብስ፤ ለድኆች ልጆች ማስተማሪያ፤ ለድኆች ሽማግሎች መጦሪያ፤ ታደርገዋለች እንጂ

ለያንዳንዱ ካህን ርስት ጉልት አድርጋ አትሰጥም። ስለ ግብሩም ትልቁ ቆስጠንጢኖስ ብቻ ለቤተ ክርስቲያን የተሰጠ መሬት ግብሩ ለቤተ ክርስቲያን ይሁን ብሎ መርቆላት ነበረ እንጂ ከርሱ በኋላ የተነሡት ነገሥታት በግድ ግብር ይቀበሏታል። እነሆ አባቶቻችን ግብጻውያን በገንዘባቸው በገዙትና ምእመናን ባወረሱዋቸው በገዳመ አስቄጥስ፣ በገዳመ ጳኩሚስ፣ በገዳመ ጳውሊ፣ ይህንም በመሰለው በገዳም ርስትና ጉልት እስካሁን ለመንግሥት ግብር እየገበሩ ይኖራሉ።

አሁን ግን በመጀመሪያ እንደ ተናገርሁት ቃል በዚህ ዓለም እንደኛ እንደ ኢትዮጵያ ካህናት የታደለ የለም ያልሁበትን ነገር ገልጬ እነግራችኋለሁ።

በዓለም ላይ በየመንግሥቱ የሚኖሩ ካህናት ሁሉ ርስት ጉልት ስለ ሌላቸው ሥራቸውም ማስተማር ብቻ ስለ ሆነ ከምእመናን በሚያገኙት በምጽዋት ገንዘብ ብቻ በችግር ይኖራሉ።

እኛ ግን በብዙ ከመታደላችን የተነሣ እግዚአብሔር በቸርነቱ የኢትዮጵያን ነገሥታት ሁሉ የሞቱትን ነፍሳቸውን ይማር፤ ያሉትንም መንግሥታቸውን ጽኑ ሰላም ያድርግላቸውና የኢትዮጵያን ምድር ከሦስት ከፍለው አንዱን እጅ ለነጋሽ፤ ሁለተኛውን እጅ ለአንጋሽ፤ ሦስተኛውን እጅ ለቀዳሽ እያሉ የመንግሥቱንም ግብር እየፋቁ ለእኛ ለካህናቱ ለእያንዳንዳችን ርስት እያደረጉ ሰጡን። እነሆ ባለርስቱ ካህን ሲሞት ርስቱን ለወንድ ልጁና ለሴት ልጁ ወይም ለዘመዶቹ አውርሶ ይሞታል እንጂ ቤተ ክርስቲያን እንደ ፈቀዳት ለማድረግ አትችልም።

መሳፍንቱና መኳንንቱ እንኳ የእኛን የካህናቱን ኑሮ ወደው ርስትና ጉልታቸውን የቅስና፣ የዲቁና፣ የግብዝና፣ የደብተርነት፣ እያሉ በቤተ ክርስቲያን መዝገብ ያስጥፋሉ። ነገር ግን ስሙን ብቻ የቤተ ክርስቲያን ብለው ያስጥፉታል እንጂ ቤተ ክርስቲያን ከዚያ የምታገኘው ጥቅም እጅግ ጥቂት ነው። ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን ትምህርት ቤት አቁማ የድኆችን ልጆች ለማስተማር የሚጦር ልጅ የሌላቸውን ሽማግሎች ለመጦር አትችልም።

ለቤተ ክርስቲያንም የተባለውን ርስትና ጉልት መኳንንትና እኛ ካህናቱ ተካፍለን ከያዝን በኋላ ደግሞ ለቤተ ክርስቲያን ተብሎ ከምእመናን የሚመጣውን ምጽዋት እኛው ካህናቱ እንካፈለዋለን። ስለዚህ ቤተ ክርስቲያን ለድኆቿ ምንም ትርፍ አታገኝም።

በዚህም ላይ ደግሞ ሰው ሲሞት ለተዝካሩ ጠጅና ጠላ አረቄ ደግሱ እያልን ስካር እንደ ዝሙት ኃጢአት መሆኑን እያወቅን አለልክ እየጠጣን በየመንገዱ እየወደቅን እላፊ አግዳሚው መሳለቂያ አድርጉን ቀረ።

እንግዲህ እኛ በተዝካር ቤት ጠጥተን ከሰከርን አትስከሩ ብለን ለማስተማር እንደምን እንችላለን።

አሁንም ተዝካር ማለት የሞተውን ሰው ከኩነኔ ለማዳን ነው እንጂ ካህናትን ለማስከር አይደለምና ከእንግዲህ ወዲህ ተዝካር ሁሉ በገንዘብ ስጦታ ቢሆን ካህናትም ወደ ተዝካር ቤት ባይሔዱ ይሻላል። ካህናቱም የተዝካሩን ገንዘብ እየተቀበሉና እያጠራቀሙ ከተካፈሉ በኋላ ጠጅም ሥጋም ቢፈልጉ የወደዱትን እየገዙ በየቤታቸው ከሚስቶቻቸውና ከልጆቻቸው ጋራ ይጠቀሙበት። ይህም የእኔ አሳብ የሁላችሁ አሳብ እንዲሆን ተስፋ በማድረግ እመለከታችኋለሁ ብለው ነገራቸውን ጨረሱ።

ከዚህ ቀጥሎ መልአከ ሰላም ምህርካ ተነሥተው አባቶቼ ሆይ፤ መልአከ ኃይል ተስፋዬ የተናገሩት ነገር ሁሉም መልካም ነው። ካህናትም ከመንግሥት ርስት ጉልት ስለ ተቀበሉ የዕለት ምግብ አይቸግራቸውምና ወደ ተዝካር ቤት ባይሔዱ ጉዳት የለባቸውም።

ነገር ግን የዕለት ምግብ የሌላቸው እኩሉ እየለመኑ እየበሉ በቤተ ክርስቲያን የሚማሩ፤ እኩሉም አካላቸው የጐደለ ሠርቶ ለመብላት የማይችሉ፤ እኩሉም የሚጦር ልጅ የሌላቸው ሽማግሎች በያገሩ እንደሚኖሩ ታውቃላችሁ። እንግዲህ እነዚህ በተዝካርና በድግስ ቤት ሔደው እንጀራ ካልበሉ ጠላ ካልጠጡ እንደምን ይኖራሉ? ብለው ጠየቁ።

መልአከ ብርሃን ኃይሉም እንዴህ ብለው መለሱ፤ አባቱ እናቱ ወይም ዘመዱ የሞተበት ሰው ፍታቱን አስፈትቶ ለካህናቱ ያገኘውን

ያህል ገንዘብ ይስጥ። ለነዳያን ግን በመጠኑ ድግስ ደግሶ የነፍስ አባቱን አቁሞ እያበላ የማያሰክር መጠጥም ያጠጣቸው።

ጌታችን በወንጌል ወአንተሰ ሶበ ትገብር በዓለ ኢትጸውዕ አዕርክቲከ፤ ወማኅፈረከ፤ ወአዝማዲከ፤ ወጎረከ፤ ወአብዕልተ፤ ከመ ይጸውዑከ። አላ ጸውዕ ነዳያነ ወምስኪናነ ብሎ የለምን። ለነዳያኑ እንደ ጌታችን ቃል ማድረግ ነው እንጂ ምንም የሚያስቸግር ነገር የለበትም ብለው ጨረሱ።

ቀጥሎ መልአከ ገነት እንግዳ ተነሥተው መልአከ ብርሃን ኃይሉ የተናገሩት ነገር እጅግ መልካም ነው። ነገር ግን በሀገራችን በኢትዮጵያ የሕዝቡ ብልጥግና አሁንም ለጊዜው በእህልና በከብት ነው እንጂ የወርቅና የብር ብልጥግና በብዙ እንደ ሌለ የታወቀ ነው። አሁን ተዝካር በገንዘብ ይሁን ስንል ጊዜ ሕዝቡ ይቸገሩ የለምን? እንደምን ይሆናል? ብለው ጠየቁ። መልአከ ፀሐይ ክንፉም እንዴህ ብለው መለሱ፤ ምነው ትንሹን ነገር ትልቅ ታደርጉታላችሁ። ጌታችን በቤተ መቅደስ አጠገብ ተቀምጦ ሲያስተምር ብዙ ባለጠጎች እየመጡ ብዙ የወርቅና የብር መባ አገቡ። በኋላ ግን ሴት መጥታ ሁለት የነሐስ ቤሳ መባ አገባች።

በዚያ ጊዜ ጌታችን ብዙ ወርቅ ካገቡት ከባለጠጎቹ ይልቅ ሁለት ቤሳ ያገባችውን ድኃይቱን አመስግኖዋት የለምን።

አሁንም ገንዘብ ያለው ሰው እንደ ተቻለው ገንዘብ እየሰጠ ያስፈታ። ገንዘብ የሌለው ግን በቤቱ ያገኘውን እህልም ከብትም ቢሆን እያስገመተ ወይም እየሸጠ ይስጥ። በጭራሽም ገንዘብም፣ እህልም፣ ከብትም የሌለው ሰው ስለ ክርስቲያንነቱ ያለ ገንዘብ ይፈታ ብለው ተናገሩ። ይህንም ቃል በጉባዔው የተሰበሰቡት ሊቃውንቶች ሁሉ በደስታ ተቀብለው ተስማሙበት።

ከዚህም በኋላ ለልጅ ልጅ ምስክር እንዲሆን ብለው የተቀበሉትንና የተስማሙበትን የጉባዔውን ቃል ጽፈው አትመው በየገዳማቱና በየአድባራቱ እንዲቀመጥ አደረጉ።

ይህም ሁሉ ከሆነ በኋላ ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ተነሥተው አባቶቼና ወንድሞቼ ሆይ፤ እርጥቡ ሬሳ ደረቁን አስነሣ፤ የሚባል ተረት ዛሬ ሲደርስ ነው። ነገሩማ ከተጀመረ በቤተ ክርስቲያናችን ውስጥ በስሕተት ገብቶ ልማድ ሆኖ የሚኖር ብዙ ነገር ያለ አይደለምን። አሁንም እግዚአብሔር በፈቃዱ ከሰበሰበን ዘንድ ይህን በስሕተት ገብቶ ልማድ ሆኖ የኖረውን ሁሉ ተማክረን ብናሻሽለው አይሻልምን ብለው ተናገሩ።

ጉባዔውም ይህን ነገር በሰሙ ጊዜ ነገሩን ያስታውቁንና የሚቻል ቢሆን ዛሬውኑ እንጨርሳለን። የማይቻል ቢሆን ግን ለሁለተኛው ዓመት ተቃጥረን እንለያያለን አሏቸው። ዓቃቤ ሰዓትም ነገሩን ጀመሩ።

መጀመሪያ ነገር፤ ከእኛ ከካህናቱ ወገን አንዳንዱ *ብእሲ ወብእሲት አሐዱ አካል። ዘእግዚአብሔር አስተጻመረ ሰብእ ኢይፍልጥ* ተብሎ የተጻፈውን የመጽሐፍ ቃል እያወቁ ሚስቶቻቸውን እየፈቱ ሌላይቱን እያገቡ ይኖራሉ። ከእንግዲህ ወዲህ ግን ካህን የሆነ ሰው ሚስቱ በዝሙት ካልተጠረጠረችና ካልተመሰከረባት በቀር፤ የፈታ እንደ ሆነ ካህን ተብሎ እንዳይጠራ፤ በቤተ ክርስቲያንም ገብቶ የክህነት ሥራ እንዳይሠራ ቢከለከል መልካም ነው። ሚስቱ የሞተችበት ግን ብቻውን ለመኖር የማይቻለው ቢሆን ያግባ።

ሁለተኛ ነገር፤ ለቅስና የሚመረጥ ሰው የብሉይና የሐዲስን መጻሕፍት የተማረ ይሁን። ይህም ባይሆን አራቱን ወንጌል አንብቦ የማይተረጉም ቅስና እይሾም የተባለውን የመጽሐፍ ቃል እያወቁ ቀሳውስቶቻችን የብሉይና የሐዲስ መጻሕፍት ማወቃቸው ይቅርና ስተካክለው ንባብ ማንበብ አይችሉም። ከእንግዲህ ወዲህ ግን ግዕዝ ቋንቋ ያልተማረ ሰው ቅስና እንዳይሾም ቢከለከል መልካም ነው።

ሦስተኛ ነገር፤ በቤተ ክርስቲያን ላይ አለቃ የሚሆን ሰው ሁሉ የግዕዝ ቋንቋ ካልተማረ፤ በተክሊልና በቁርባን ከሚስቱ ጸንቶ ካልኖረ የአለቅነት ሹመት እንዳይሾም ቢከለከል መልካም ነው።

አራተኛ ነገር፤ ገንዘብ ሰጥቶ ዲቁና ወይም ቅስና የተቀበለ ሰጭውም ተቀባዩም ውጉዝ ነው ብለው ሐዋርያት አውግዘዋልና ከእንግዴህ ወዲህ የዲቁና ወይም የቅስና ሹመት በገንዘብ እንዳይሆን ቢከለከል መልካም ነው።

አምስተኛ ነገር፤ *ኢታድልዉ ለገጸ ሰብእ* የተባለውን እያወቅን ድኃ ሲሞት አጭር ፍታት፤ ባለጠጋ ሲሞት ረጅም ፍታት እናደርጋለንና ከእንግዴህ ወዲህ ክርስቲያን ለሆነ ሰው ሁሉ ፍታቱ ትክክል ቢሆን መልካም ነው።

ስድስተኛ ነገር፤ የታመመ ሰው ወይም ያልታመመ ሰው ሥጋ ወደሙ አቀብሉኝ ባለ ጊዜ እርሱ በፈቃዱ ለቤተ ክርስቲያን ብሎ ምጽዋት ካልሰጠ በቀር በግድ የአቁራቢ ገንዘብ መቀበል ቢቀር መልካም ነው።

ሰባተኛ ነገር፤ ከቀሳውስቱና ከዲያቆናቱ፤ ከደብተሮቹም ሚስት ሲያገቡ ብዙዎቹ ተክሊልና ቁርባን አይደረግላቸውምና ከእንግዴህ ወዲህ የቤተ ክርስቲያን ወገኖች ሁሉ በተክሊልና በቁርባን ቢጋቡ መልካም ነው።

ስምንተኛ ነገር፤ ታቦት ማለት የእግዚአብሔር ቃል የተጻፈበት ሥጋ ወደሙ የሚቀመጥበት ነው። ነገር ግን ቄሱ፣ ወይም ዲያቆኑ በኃጢአት በወደቁ ጊዜ ታቦቱ ረከሰ እየተባለ እንደ ገና ይባረካል። ይልቁንም ቀሳውስቱ አነጋገር ካለማወቃቸው የተነሣ ሥላሴ ረከሱ፤ ማርያም ረከሰች፤ ሚካኤል ረከሰ፤ ጊዮርጊስ ረከሰ እያሉ በመናገራቸው ለመስማት እንኳ እጅግ ይከብዳልና ከእንግዴህ ወዲህ ታቦት ረከሰ ማለት ቢቀር መልካም ነው።

ዘጠነኛ ነገር፤ የቤተ ክርስቲያን ቋንቋችን ግዕዝ ስለ ሆነ እንኳን ሕዝቡ ቀሳውስቱ ምሥጢሩን አያውቁትም። ይልቁንም ሕዝቡ ሁሉ በቅዳሴ ጊዜ ታጥቀው ቆመው ከጌታችን መከራ ወይም በመልካም ሥራ የሚገኘው ከመንግሥተ ሰማያ ምሥጢር ወይም በክፉ ሥራ ከሚመጣው ከገሃነም ኵነኔ አንዲት ቃል ሳይሰሙ የመምሬ አገሉ ድምጡ ማለፊያ ነው፤ የመምሬ አገሉ ድምጡ መጥፎ ነው በማለት ብቻ ይለያያሉና ከእንግዴህ ወዲህ በቅዳሴ ላይ ወንጌል በተነበበ ጊዜ ቢሆን

ቄሱ ባይሆንም ከሊቃውንቱ አንዱ ወንጌሉን በአማርኛ ቋንቋ እየተረጐመ ለሕዝቡ ቢያሰማቸው መልካም ነው።

የቀረውን ትንንሹ ስሕተት ብዙ ነው። ነገር ግን ዋነኞቹ ስሕተቶች እነዚህ ከዚህ በላይ የተነገሩ ናቸው። ኃጢአትም ሲለመድ ጽድቅ ይሆናል ተብሎ እንደ ተጻፈ፤ እኛም እነዚህን ሁሉ ስሕተቶች እንደ ጽድቅ አድርገን ብዙ ዘመኑ አሣለፍን። አሁንም ይህን ሁሉ እያሻሻልን ብንጨርስ መልካም ምሆኑን ለአባቶቼና ለወንድሞቼ አመለክታለሁ ብለው ነገራቸውን ጨረሱ።

ጉባዔውም ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም የተናገሩትን በሰማ ጊዜ እስካሁን ድረስ ይህን ነገር ደፍሮ የሚናገረው ሰው ባይገኝ ነው እንጂ የስሕተት ሥራ መሆኑን የየሁላችን ልብ ያውቀዋል። አሁንም እግዚአብሔር ዓወቀን ምክንያት አድርጐ ይህን ሁሉ ለመነጋገር ካበቃን ዛሬ ክረምቱ እየገፋ ስለ ሔደ በሩቅ ሀገር ለሚመጡት ሊቃውንቶች ውኃ ይሞላባቸዋልና በሌላ ጊዜ እንዳሁኑ ጉባዔ ተደርጐ ነገሩን እንጨርሳለን። ሊቃውንቱም በየቤታቸው ነገሩን ሲያወጡና ሲያወርዱ ይክረሙ ብለው በሚመጣው ዓመት ለኅዳር ፲ ቀን ተቃጥረው ተለያዩ።

ምዕራፍ ፳

ዓወቀ በአባቱ መቃብር ላይ ጥርብ ድንጋይ ስለ ማቆሙ

ዓወቀ ከፓሪስ ከተመለሰ ጀምሮ በየጊዜው አንዳንድ ሁከት ያገኘው ነበር እንጂ ፍጹም የሆነ የደስታ ጊዜ አልነበረውምና በአባቱ ተዝካር ነገር የተነሣውን ጭቅጭቅ ከጨረሰ በኋላ ደግሞ እንደ ገና ዘመዶቹ ተሰብስበው መጥተው አቶ እንደ ልቡን ያህል አባት ሞተው ላርባቸው አንድ ጋን ጠላ እንኳ ሳታስጠምቅ ቀረህ። አሁን ደግሞ በመቃብራቸው ላይ አንድ ጉጆ ማቆም አቅቶህ በበጋ ፀሐይ፣ በክረምት ዝናም እያስደበደብሃቸው ትኖራለህ። አቶ እንደ ልቡ አንተን ከመውለድ መካን ሆነው ቢቀሩ ይሻላቸው ነበረ። አሁንም የሰው ሁሉ መሳቂያ እንዳትሆን እንደ ምንም ብለህ አንድ የመቃብር ቤት ሥራላቸው አሉት።

ዓወቀ ግን የዘመዶቹን ምክር ተወና ወደ ደንጊያ ጠራቢዎች ስፈር ሔዶ ርዝመቱ አንድ ሜትር ተኩል ስፋቱ ፹ ሣንቲም የሆነ ደንጊያ በላዩም የመስቀል ምልክት ያለበት ለማስጠረብ ተዋዋለ። ደንጊያውም ተጠርቦ ከተጨረሰ በኋላ አቶ እንደ ልቡ የተወለዱበትና የሞቱበትን ቀኑን፣ ወሩን፣ ዓመተ ምሕረቱን በደንጊያው ላይ አስቀርጾ ወስዶ በአባቱ መቃብር ላይ አቆመው።

መምሬ ሰባጋዲስም አንድ ቀን በቤተ ክርስቲያን ጓሮ ሲያልፉ ባቶ እንደ ልቡ መቃብር ላይ የተጠረበ ነጭ ደንጋይ አዩና ቀርበው ቢመለከቱት አቶ እንደ ልቡ በዚህ ቀን ተወለዱ፤ በዚህ ቀን ሞቱ የሚል ጽሕፈት ያለበት ደንጊያ ሆኖ አገኙት። ከዚህ በኋላ እየተቆጡና እያጉረመረሙ ወደ ዓወቀ ቤት ሔዱ።

ዓወቀም መምሬ ሰባጋዲስ ሲመጡ ገና በሩቅ ባያቸው ጊዜ ነጭ ደንጊያ አስጠርቦ በአባቱ መቃብር ላይ ስለ ማቆሙ ሊያመሰግኑት የመጡ መስሎት በደስታ ተቀበላቸው። መምሬ ሰባጋዲስ ግን ገና ሰላምታ ሳይሰጡት ዓወቀ መቸስ አንተ የማታመጣው ነገር የለን። አምስት ሽክም እንጨት፤ አምስት ሽክም ሣር አቅርበህ አንድ ጉጆ ማቆም ቸገረህና ባባትህ መቃብር ላይ ደንጊያ አቆምህበትን አሉት።

ዓወቀ በአባቱ መቃብር ላይ ጥርብ ደንጊያ በማቆሙ
መምሬ ሰባጋዲስ እንደ ተቆጡ።

ዓወቀም ይህን በሰማ ጊዜ አባቴ ሆይ፤ በሆነው ባልሆነው ነገር ለምን ያስቸግሩኛል። በአባቴ መቃብር ላይ ቤት ብሠራ ከእንግዴህ ወዲህ አባቴ ተነሥተው አይበሉበት፤ አይጠጡበት፤ ተድላ ደስታ አያደርጉበት፤ ከዘመድና ከወዳጅ ጋር አይጫወቱበት፤ ለስማቸው መታሰቢያ እንደ ሆነ ያቆምሁት ደንጊያ እስከ ሺህ ዓመት ሳይጠፋ ይቆያል። የእንጨትና የሣር ጐጆ ባቆምበት ግን ባመቱ አርጅቶ ይወድቃል። ቤት ብሠራላቸው ትርፉ ምንድነው፤ ያውስ ቢሆን የእኔ አባት ንጉሥ ወይም ጳጳስ አይደሉም። ደግሞም ብዙ ገንዘብ አላወረሱኝም እንጂ ብዙ ገንዘብ አውርሰውኝ በሆነ በኖራና ባሸዋ መልካም የመቃብር ቤት በሠራሁላቸው ነበር። ነገር ግን ያወረሱኝ ገንዘብ ጥቂት ስለ ሆነ ከችግሬ አይተርፈኝም። ቢተርፈኝም እንኳ ለድኃ እመጸውትላቸዋለሁ እንጂ የመቃብር ቤት አልሠራም አላቸው።

መምሬ ሰባጋዲስም ስለ አባትህ ነገር ከእንግዴህ ወዲህ ከአንተ ጋራ የምንጋገረው ነገር የለኝም ብለው ተቆጥተው ሔዱ። ቢሆንም

ዓወቀ የሚነግራቸው ነገር ሁሉ ወደ ልብ የሚገባ ስለ ሆነ ቁጣቸው ካንገት በላይ ነበርና አንዳንድ ቀን እየመጡ መጠየቃቸው አልቀረም።

ምዕራፍ ፲

ዓወቀ ዘመዶቹ ያጩለትን ሚስት አላገባም ስለ ማለቱ

ዓወቀ አባቱ ከሞቱ በኋላ በተጉለት ብዙ ዓመት ተቀመጠ። እርሱ አሳቡ በአዲስ አበባ ለመኖር ነበረ። ነገር ግን ኑሮው ሁሉ ከሀገሩ ሕዝብ ልማድ ልዩ ስለ ሆነ ያገሩንም ልማድ እንዳይከተል ዕውቀቱና ትምህርቱ ስለ አስቸገረው ትልቅ ሥጋት ሆነበት። ሚስትም ለማግባት ፈቃዱ ሆኖ ሳለ ኑሮው በደስታ ስላልሆነ አሳቡን ለመፈጸም አልቻለም።

ዘመዶቹም ምንም በየትንንሹ ነገር ቢቀያየሙ ሥጋቸው ነውና ብቻውን እንዳይኖር ብለው ሚስት ሊያጩለት አሰቡ። እንደ ልማዳቸውም ከርሱ ባይማከሩና ሳያስፈቅዱ ያቶ በፈቃዱን ልጅ አጩለት። ከብዙ ቀንም በኋላ ዘመዶቹ ሁሉ ተሰብስበው መጥተው አባትህ ሞቱ፤ አንተ ብቻህን ቀረህ። አሁንም ዘር እንዳይጠፋ ብለን ሚስት አጭተንልሃልና ነገሩን እንድትሰማው ብለን ነው።

በፊትም ነገሩን ማስታወቃችን አንተ ከፓሪስ ከተመለስህ ወዲህ አመልህ ተለውጦአልና ብንፈራህ ነው እንጂ እንደ ሀገራችን ልማድ ቢሆን የሠርጉለት ብቻ ተነግሣ ብለን እንወስድህ ነበር አሉት።

ዓወቀም ይህን በሰማ ጊዜ በዘመዶቹ አሳብ እጅግ አድርጎ ተደነቀ። እንዲህም ብሎ መለሰላቸው፤ ዘመዶቼ ሆይ፤ እኔ የማገባት ሴት መልኳን ሳላይ፤ ጠባይዋንና እውቀቷን ሳልመረምር፤ የማገባት ይመስላችኋልን? እርሷስ መልኬን ሳታይ፤ ጠባዬንና እውቀቴን ሳትመረምር፤ እኔን ባል አድርጋ ለመኖር የምትችል ይመስላችኋል? የኖንት ዓይን ለእኛ ምናችን ነው? መልክ ለመልክ ሳንተያይ፤ ጠባይ ለጠባይ ሳንመራመር ከተጋባን በኋላ በመካከላችን ጠብ የተነሳ እንደ ሆነ እንደምን እንሆናለን አላቸው።

እነርሱም እንዲህ ብለው መለሱ፤ ጠብ የተነሣ እንደ ሆነ አንተ ምን አስፈራህ። ብትሆንህ ታኖራታለህ፤ ባትሆንህ ግን እጅዋን

ይዘህ መንጭቀህ ታስወጣታለህ። ላንተ ለእንደ ልቡ ልጅ ሴት ትጠፋ ይመስልሃልን። እንዲያውስ በየሳምንቱ አንዲቱን እየፈታህ ሌላይቱን ብታገባ ማን ይከለክልሃል አሉት።

ዓወቀም ይህን በሰማ ጊዜ እጅግ አድርጐ ሳቀባቸው። እንዴህም ብሎ መለሰላቸው፤ ዘመዶቼ ሆይ፤ ጥንቱም የፈራሁት ይህንኑ አሳባችሁን ነበር። ማንም ቢሆን ሚስት ካገባ በኋላ ከሞት በቀር የሚለየው የለም። ባልና ሚስት ሁለቱ ተዋደው ከተጋቡ በኋላ ተቻችለው ይኖራሉ እንጂ መፋታት አልተፈቀደላቸውም። ስለዚህ መልኳን አይቼ፤ ጠባይዋንና እውቀቷን መርምሬ እወድሃለሁ እወድሻለሁ ከተባባልን በኋላ በተክሊልና በቁርባን አገባለሁ እንጂ ምንም ቢሆን እናንተ ያጫችሁልኝን ሴት አላገባም ብሎ ቁርጥ ነገር ነገራቸው።

መልኳን ሳላይ፤ ጠባይዋንና እውቀቷን ሳልመረምር አላገባም የምትለን የምታገባት ሴት ፊት ናትን፤ ወይስ ልጃገረድ ናት። ፊት ሴት ታገባ እንደ ሆነ በእርግጥ ለማማረጥ ትችላለህ። ልጃገረድ እንደ ሆነችማ እወድሃለሁ ማለቷ ቀርቶ ቀና ብላ እንኳ ፊትህን ለማየት ትፈራ የለምን። ብትደፍር እንኳ አባትና እናቴን ጠይቅ፤ እኔ አላውቅም ትልሃለች እንጂ ሌላ ምላሽ አትሰጥህም አሉት። ዓወቀም መለሰ፤ እኔም አባትና እናቱ ያውቃሉ የምትለውን ለማግባት አልፈልግም። ነገር ግን ብእሲ ወብእሲት አሐዱ አካል። ዘእግዚአብሔር አስተጻመረ ሰብእ ኢይፍልጥ የሚለውን ቃል የተማረች፤ ይህንም ለመናገር የማትፈራውን ሴት ፈልጌ አገባለሁ አላቸው።

ዘመዶቹም ይህን በሰሙ ጊዜ ጥንቱንም ጥፋተኞቹ እኛ ነን። ይህን የፈረንጅ ጥብቆ መልበስ ከጀመርህ ወዲህ ዘመዶችህን ችላ እንዳልኸን ልባችን እያወቀ ላንተ ሚስት ማጨታችን ቅጣት ይገባናል። አሁንም በዚህች በታጨችው ልጅ የመጣውን ነገር እኛ እንደ ገባን እንወጣለን። አንተም የፈቀድኸውን አድርግ ብለው እየተቆጡ በየቤታቸው ገቡ።

በማግሥቱም ተሰብስበው እንግዴህ እንዴት እናድርግ። ያቶ በፈቃዱንስ ፊት እንዴት አድርገን ነው የምናየው ይባባሉ ጀመር። ከመካከላቸውም አንዱ ተነሥቶ አይዟችሁ ምንም አትፍሩ። አቶ በፈቃዱ ደግ ሰው ናቸው። ጥንቱንም ቢሆን የኛን ዝምድና ፈልገው እሺ አሉን እንጂ እንኳን ልጃቸውን ዘመዳቸውንም ቢሆን ለዚህ ለጥብቆ ለባሽ አይሰጡትም ነበረ። አሁንም እንዲሁ ባንድነት ሆነን ነገሩን ሁሉ ከስር እስከ ጫፉ እንንገራቸው አላቸው። ከዚህም በኋላ ባንድነት ሆነው ወደ አቶ በፈቃዱ ቤት ሔዱ። አቶ በፈቃዱም ገና በሩቅ ባያቸው ጊዜ ተመካክረው የሠርጉን ቀን ለመቁረጥ የመጡ መስሎት ደስ አለው። ወደ ቤትም በገቡ ጊዜ ሁሉም ደንጊያ እየተሸከሙ በእግሩ ላይ እየወደቁ ማረን ማረን አሉት።

አቶ በፈቃዱም ደነገጠና እባካችሁ አስቀድማችሁ ነገሩን ንገሩኝ። ነገሩን ከሰማሁት በኋላ ምላሹን እነግራችኋለሁ አላቸው። እነርሱም ከስር እስከ ጫፉ ሲነግሩት ጀመሩ። አቶ እንደ ልቡ በተጉለት አውራጃ የታወቁና የከበሩ ሰው እንደ ነበሩ አንተም ራስህ ታውቃለህ። ነገር ግን ይህ ዓወቀ የሚባለው ልጃቸው በልጅነቱ ኮብልሎ ወደ ፓሪስ ሔዶ ነበረና ከዚያ ሲመለስ ዓመሉና ጠባዩ ሁሉ ተለዋውጦ አገኘነው። አቶ እንደ ልቡም ከቶ ልጄ ምን ሆነብኝ ይሆን እያሉ ሲጨነቁ በድንገት ታመሙና ሞቱ። ውቃቢህ ያጥፋን፤ የሞቱ ለት የክት ልብሱን ለብሶ፤ የአጥላስ ቁራጭ መሳይ በክንዱ ላይ ለጥፎ ዓይኑን በመሐረም እየጠራረገ ሲቀልድ ዋለ። ላርባቸውም አንድ ጋን ጠላ እንኳ ሳያስጠምቅ ብር እያፈለ ለድኆች ሲሰጥ ዋለ። በመቃብራቸውም ላይ አንድ ጕጆ ማቆም አቅቶት አንድ ደንጊያ አስጠርቦ አቁሞበታል።

አሁን ደግሞ እኛ ምንም ቢሆን ሥጋው ሥጋችን ነው፤ ደሙ ደማችን ነው፤ ብለን ያንተን ልጅ አጭተን አግባ ብንለው አስቀድሞ መልኳን ያላየኋትን፤ ጠባይዋንና እውቀቷን ያልመረመርኋትን ሴት አላገባም ብሎ አሳፍሮ ሰደደን። ያውም በተክሊልና በቁርባን ካልሆነ ሚስት አላገባም ብሎ መለሰልን። እኛም ይህን ሁሉ ነገር ከሰማን በኋላ

እንደ ፈቃድህ ሁን ብለን ትተነው ሔድን፡፡ ስለዚህ በደፈርንህ ይቅርታ አድርግልን ብለን መጥተንብሃል አሉት፡፡

ያወቀ ዘመዶች በአቶ በፈቃዱ ፊት ወድቀው ይቅርታ ሲለምኑ፡፡

አቶ በፈቃዱም ይህን በሰማ ጊዜ እኔ ሌላ ትልቅ ነገር መስሎኝ ተጨንቄ ነበረ እንጂ ይህማ እጅግ ትንሽ አይደለምን፡፡ እርሱ የኔን ልጅ ባያገባ ጉዳቱ ለራሱ ነው እንጂ የኔ ልጅ ባል አጥታ የምትኖር መሰለው፡፡ ደግሞስ በተክሊልና በቁርባን ካልሆነ አላገባም ማለቱ የኔ ልጅ እኔ እስታለሁ ድረስ ቀይና ጥቁሩን እያማረጠች ስታገባ ትኖራለች

እንጂ ባንድ በርሱ ብቻ ታስራ ልትኖር ነውን፡፡ እናንተ ግን በዚህ ነገር ምንም አትዘኑ፡፡ በዚህም ምክንያት ወዳጅነታችን የሚቀር መስሏችሁ አትፍሩ አላቸው፡፡

እነርሱም ይህን ነገር ካቶ በፈቃዱ ቃል ሰምተው ከተሰነባበቱ በኋላ እንግዲህ ለዘመድ ማሰብ እርም ነው እያሉ ዓወቀን እያሙ ወደ ቤታቸው ተመለሱ፡፡

ምዕራፍ ፺

ዓወቀ ራሱ የመረጣትን ሚስት አጭቶ ስለ ማግባቱ

ዓወቀ በማናቸውም ምክንያት ስለ ተበሳጨ ወደ ፓሪስ እንዳይመለስ ያባቱ ቤት መፍረሱ ሆነ፡፡ አለሚስትም እንዳይቀመጥ ሕይወቱን ብቻውን ለመጨረስ የማይቻለው ሆነ፡፡ ስለዚህ ዘመዶቼ ሀይ ሀይ ብለው አዳፍረው የማትስማማኝን ሚስት ያጋቡኝ እንደ ሆነ ፀፀት ይሆንብኛል ብሎ ሚስት ለመፈለግ ከትጉለት ወደ አዲስ አበባ ወረደ፡፡ በአዲስ አበባም ከቀበና እስከ ጉለሌ እየዞረ የተማረችና የሠለጠነች፤ መልካ ያማረ ሴት ይፈልግ ጀመረ፡፡ ከብዙ ቀንም በኋላ እንደ አሳቡ መልካ ያማረ፤ ጠባይዋና እውቀቷ የተመረመረ፤ በትምሕርት ቤት ያደገች አንዲት ልጅአገረድ አገኘና ከርሷ ጋራ ቃል ለቃል ተነጋግሮ በምሥጢር ተማምሎ ሲጨርስ ለአባትና ለእናትዋ አስታወቀ፡፡ አባትና እናትዋም ፈቃድዋን ቢጠይቋት አዎን እርሱን አገባለሁ፤ ብላ ሳታፍር ሳትፈራ መለሰችላቸው፡፡

ከዚህም በኋላ ዓወቀ የጋብቻውን ቀን ተቃጥሮ ወደ ተጉለት ተመለሰ፡፡ የጋብቻውም ቀን በደረሰ ጊዜ ዓወቀ ድግስ ደግሱልኝ፤ ድንኳን ትክለሉኝ ብሎ ለማንም አልነገረም፡፡

ነገር ግን በቤቱ ያገኘውን ያህል አለናዱ ብሎ እርሱና አምስቱ ባልንጀሮቹ ብቻ ወደ አዲስ አበባ ወረዱ፡፡ አዲስ አበባም ቅዳሚት ማታ ገቡ፡፡ እሁድ ከሌሊቱ በ፲ ሰዓት ወደ ቅዱስ ጊዮርጊስ ቤተ ክርስቲያን

ሔዱ። ሚስቱም እንዲሁ ሁለት ባልንጀሮቿንና አባት እናቷን ቤተዘመዶቿንም አስከትላ መጣች።

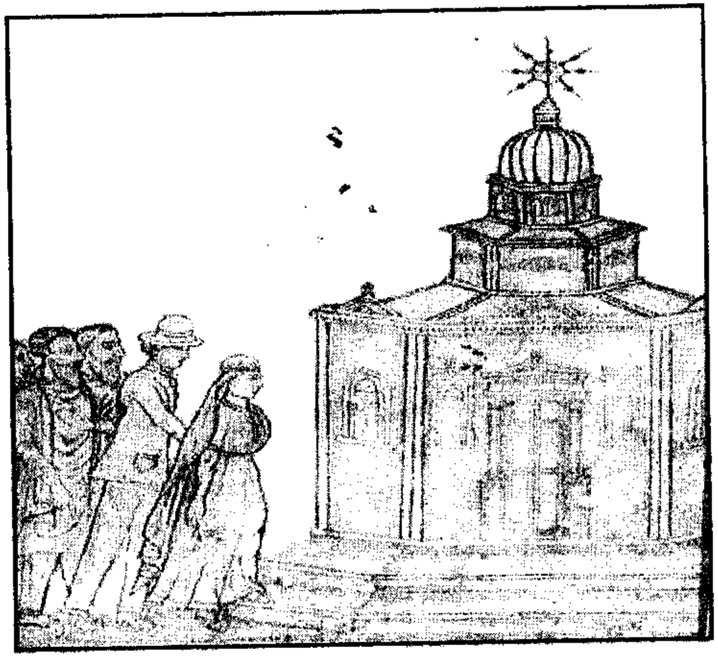

ዓወቀ የተክሊል ሥርዓት ለማድረስ ከሚስቱ ጋራ ወደ ቤተ ክርስቲያን ሲሔድ።

ካህናቱም ተክሊሉን አድርሰው፤ ቅዳሴ ቀድሰው፤ ሥጋ ወደሙ አቀበሏቸው። ከዚህም በኋላ የሠርግ ልብሳቸውን እንደ ለበሱ ወደ ሠርጉ ቤት ሔዱ። በሠርጉም ቤት ከወዳጆቻቸው ጋራ ተቀምጠው እስቲ ጾግቡ በሉ፤ እስቲረኩም ጠጡ። በማግሥቱ ሰኞ ጧት ተነሥተው ወደ ተጉለት ጉዞ ጀመሩ።

የዓወቀም ዘመዶች ተሰብስበው እንግዲህ እንዴት እናድርግ። ምነስ እርሱ ቢጠላን ያቶ እንደ ልቡ ልጅ አይደለምን። እርሱ ሚስት ሲያገባ እኛ በየቤታችን ብንቀር የሰማ ሰው ዓወቀ በፓሪስ ኖሮ ስለ መጣ

እንደ ባዕድ አድርገው ሚስት ሲያገባ ወደ ቤቱ ሳይሔዱ ቀሩ ብሎ በእኛ ይፈረዳል እንጂ እርሱ እኛን ማስቀየሙን የሚያውቅልን የለም። በያገሩም እየዞርን እንዲህ አደረገን እያልን የርሱን ክፋት ለየሰው ሁሉ ለመናገር አይቻለንም። አሁንም ከሰው አፍ እንድንድን እየሔድን እንመለስ ብለው መከሩ። ወደ ዓወቀ ቤትም በደረሱ ጊዜ ወደ ዳስ እንዳይገቡ ዳስ አልተጣለም፤ ወደ ድንኳንም እንዳይገቡ ድንኳን አልተተከለምና እንዲያው በደጅ ቆመው ጉድ ሲሉ ቆዩ። ወዲያው ከአዲስ አበባ በተነሣ በአራተኛው ቀን በ፱ ሰዓት ሚስቱን ይዞ አባቱ ቤት ደረሰ። በቤቱም የተገኘውን ያህል ምግብም መጠጥም አቅርቡ ብሎ አዘዘ። ቤተ ዘመዱም ሠርገኞችም ሁሉም ባንድነት በአዳራሽ ተቀመጡ።

ሁሉም በልክ በልተው፤ በልክ ጠጥተው፤ ከጠገቡ በኋላ ሽማግሎች እየተነሡ አንተን እንደ አብርሐም፣ እንደ ይስሐቅ፣ እንደ ያዕቆብ፣ ያድርግህ። አንችንም እንደ ሣራ፣ እንደ ርብቃ፣ እንደ ልያ፣ ያድርግሽ። ውለዱ፤ ክበዱ፤ ብለው መረቁ።

ዓወቀም ከራት በኋላ የቅርብ ዘመዱን አሰናበተ። የሩቅ የሩቁን ግን በአዳራሹ ውስጥ ምንጣፍ አስነጥፎ እንግዲህ ብትተኙም ብትጫወቱም እንደ ፈቃዳችሁ ሁኑ ብሎ ሚስቱን ይዞ ወደ እልፍኙ ሔደ። ዘመዶቹም ይህ የጋብቻው ነገር እንግዳ ስለ ሆነባቸው ፈዝዘው ቆይተው ነበረና ዓወቀ ወደ እልፍኙ ከሔደ በኋላ አዛዡን ጠርተው ቢገድልህም ይግደልህ አንድ ጋን ጠላ ስጠንና እንጠጣ አሉት። እርሱም ሲፈራ ሲቸር አንድ ጋን ጠላ ሰጣቸው።

አንዳንድ ዋንጫ ጠላ ከጠጡ በኋላ ግን የዓወቀ የእናቱ እኅት አክስቱ ብቅሉ ወደ ራስዋ ሲወጣ ጊዜ ተነሣችና ያቶ እንደ ልቡ ልጅ ሚስት ሲያገባ ዘመድ እንደ ሌሰው እንደ ድኃ ሠርግ መሆኑ ስለ ምን ነው። በሉ እጃችሁን አውጡና አጨብጭቡ። አታሞውንም ድልቅ ድልቅ አድርጉት፤ እያለች ዘመድ አዝማዱን አነሳሳችና እርሷ በመካከል ሆና ታወርድ ነበረ።

ጫጉላሽ አብቧል ዛሬ፣
እኽ፤ የሽንኩሬ፣

ጫጉላሽ አብቧል ዛሬ፡፡
የብር አሎሎ መሳይ ዓይንሽ፣
እኸ፤ የሸንኮሬ፣
ጫጉላሽ አብቧል ዛሬ፣
አዳባይ ወርደሽ ትዋጊአለሽ፡፡
እኸ፤ የሸንኮሬ፣
ጫጉላሽ አብቧል ዛሬ፡፡

ሴት ሴቱ እንደዚህ እየዘፈኑ ባንገት ሲወርዱ ደግሞ ወንድ ወንዱ ባንድ ወገን ሆነው እንደዚህ እያሉ ይጨፍሩ ጀመሩ፡፡

፩ኛ. ሽቦዬ፤ ሽቦዬ፤ ሎጋው ሽቦዬ፣
ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፡፡
ያችን ድንቡሎ ካስወደደህ፣
ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፣
አትወስዳትሞይ ባኗን ነጥቀህ፡፡
ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፡፡

፪ኛ. አካልሽ ልስልስ እንዳመልማሎ፣
ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፣
አትፈችውሞይ ያንን መስሎ፡፡
ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፣

፫ኛ. አንችን በማየት ፈዘዘች ዓይኔ፣
ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፣
አንድ ቀን ለርሱ አንድ ቀን ለኔ፡፡
ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፡፡

፬ኛ. ፈርተኸው ነወይ ያንን ጎብዳዳ፣
ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፣
አትወስዳትሞይ ውኃ ስትቀዳ፡፡
ሀይ ሀይ ሀይ፤ ሎጋው ሽቦ፡፡

ሴቶቹ ባንድ ወገን ጫጉላሽ አብቧል ዛሬ ሲሉ ወንዶቹ ደግሞ ባንድ ወገን ሎጋው ሽቦ ሲሉ ደብተሮች የሆኑ ዘመዶቹ ደግሞ ከበሮ

አስመጥተው በአልባሰ ወርቅ ዑጽፍት፤ በአልባሰ ወርቅ፡፡ ዳዊትኒ ይቤላ ይቤላ በአልባሰ ወርቅ እያሉ ሲጨፍሩ ከመካከላቸው አንዱ ደብተራ ተነሥቶ ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ግጥም እየገጠመ ያወርድላቸው ጀመረ፡፡

፩ኛ. ሰላመ ለኪ ቅድስት ቤተ ክርስቲያን፣
እንደ አድዋ ሥላሴ እንደ አክሱም ጽዮን፡፡
፪ኛ. ፍቅርሽም ጽኑ ነው የጴጥሮስ ሥልጣን፣
መናፍቅ እንጂ ነው ካንች የማይካን፡፡
፫ኛ. መዓዛ አፉኪ ከመ መዓዛ ኮል፣
ከልኤ አጥባትኪ ከመ ዕጐለ ወይጠል፡፡
፬ኛ. ከጧት እስከ ማታ ካንቺ ጋር መዋል፣
መመረጥ እንጂ ነው በብዙ መታደል፡፡

እንደዚህም እየሆነ እልልታውም፣ ጭፈራውም፣ ከበሮውም ባንድነት በተቀላቀለ ጊዜ ዓወቀ ከእንቅልፉ ነቃና በቤቱ ውስጥ አምባ ጓሮ የተነሣ መስሎት በቶሎ ወደ ደጅ ብቅ ብሎ ቢያዳምጥ የዘፋኞች ድምጥ መሆኑን ተረዳው፡፡

በዚያ ጊዜ ሙሽራዪቱን በእልፍኙ ትቶ እርሱ ብቻውን ወደ አዳራሹ እየሮጠ ገብቶ እጁን እያርገበገበ ኧረ ምን ማለታችሁ ነው፡፡ አብዳችኋልን፡፡ ኧረ እባካችሁ ዝም በሉ፡፡ ይህ አሁን የምትዘፍኑት ዘፈን የአረማውያን ጋብቻ ዘፈን ነው እንጂ የክርስቲያን ጋብቻ ዘፈን አይደለም፡፡

ገና በጋብቻችን ቀን ጀምራችሁ የዝሙት ዘፈን ልታስተምሩን ትወዳላችሁን፡፡

ደግሞም እነዚህ ያልተማሩት ዘመዶቼ እንኳ የዝሙት ዘፈን ቢዘፍኑ አይፈረድባቸውም፡፡ እናንተ ደብተሮቹማ በየሠርጉ ቤት እየገባችሁ የባልና የሚስትን አንድነት ለሠርገኞቹ መስበክ ነበረ እንጂ ይህን የመሰለ የዝሙት ዘፈን መዝፈን መቼ ይገባችሁ ነበረ፡፡

አሁንም እስቲነጋ ድረስ አርፋችሁ ተኙ እንጂ አትዝፈኑ፡፡ ዘፈንም ለመስማት ፈልጋችሁ እንደ ሆነ ለክርስቲያን ጋብቻ የሚገባው ዘፈን እኔ አሰማችኋለሁ አላቸው፡፡ ወዲያውም በፍጥነት ወደ ዕቃ ቤቱ

ገብቶ ግራማፎኑን ይዞ መጣ። ከዚህም በኋላ ሴቶች ዘመዶቹን ባንድ ወገን፤ ወንዶች ዘመዶቹን ባንድ ወገን፤ ካህናት ዘመዶቹን በመካከል አስቀምጦ ግራማፎኑን እየዘወረ ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ግጥም አሰማቸው።

፩ኛ. ጋብቻ ክቡር ነው በጳውሎስ ስብከት፣
ወምስካቦሙኒ አልቦቱ ርኩስ አበት።

፪ኛ. ጋብቻን ለማክበር ሕጉን ለመቀደስ፣
በሠርግ ቤት ገባ ኢየሱስ ክርስቶስ።

፫ኛ. ጥንቱንም ሲፈጠር ሲዘረጋ ዓለም፣
አንድ አዳም ለሔዋን ሔዋንም ለአዳም።

፬ኛ. ያዳም ልጆች ቀድሞ ዝሙትን ወደው፣
የጋብቻን ሥርዓት በማፍረሳቸው፣
ማየ አይኅ አዝንሞ አስጠማቸው።

፭ኛ. ደግሞም በሎጥ ጊዜ በዝሙታቸው፣
እሳቱን አውርዶ አቃጠላቸው።

፮ኛ. *ሚስቱን የሚፈታ እንበለ ትዝሙ፣*
በእግዚአብሔር ዘንድ መቸ ይረሳል ቂሙ።

፯ኛ. ጋብቻን ለማክበር ስለ ሚስቱም ደግሞ፣
የኃድግ ብእሲ አባሁ ወእሞ።

ይህንም ዘፈን በግራማፎኑ ካሰማቸው በኋላ እንግዴህ ብትወዱ እንደዚህ እያላችሁ ዝፈኑ፤ ባትወዱ ግን ዝም ብላችሁ ተኙ አላቸው።

ዓወቀ ለሠርግ የሚገባውን ዘፈን በግራማፎን ሲያሰማ።

በዚያም ጊዜ ሁሉም ተነሥተው አሁን ይህን ሁሉ ጭቅጭቅ *ያመጣኸው ለዚህ ለቁራሽ እንጀራህና ለቅራሪ ጠላህ ነፍገህ ነው እንጂ፤* በእውነት ለዘፈኑ ብለህ አይደለም።

እኛ ባገራችን ባልና ሚስት ሲጋቡ የሚዘፈነው ዘፈን *ሜጉሳሽ አብቧል* ዛሬ እየተባለ ነው። ከስብስቴና ከአብዩ ከአምኃ ኢየሱስ አስቀድሞ የነበረውን የሠረግ ዘፈን አሁን አንተ ልትለውጠው ነውን። *ያንተ ሠርግ የሠርግ መጀመሪያ* አይደለም። አሁንም አትጨቅጭቀን እንሔድልሀለን። ዛሬ *ሙሉ ጨፈቃ* ናትና እስቲነጋም አንቆይም ብለው እየተቆጡ ሔዱ። በመንገድም ሲደርሱ ያባቱ ያቶ እንደ ልቡ የወንድም ልጅ ሽሙጡን ጀመረ። ዘመዶቼ ሆይ፤ የእንደ ልቡ ልጅ ያደረገብንን ሁሉ አያችሁን። እኛን አትዝፈኑ ብሎ ከለከለና እርሱ ጋኔኑን በብረት ውስጥ አስገብቶ ያዘፍነው ጀመረ አላቸው። ምነው በፈረንጅ ሀገር ጋኔን የለም ይሉ የለምን አሉት።

በፈረንጅ ሀገር ጋኔን የሰም መባሉ እኛን ለማታለል ነዋ። አሁን ዛሬ በሰማይ ላይ የሚሔዱት በምን መሰላችሁ። የአየሩን ጋኔን እየጐተቱ አይደለምን። እኛ ባገራችን ስንሰማ የበቁ ቅዱሳን በአየር ይሔዳሉ ይባል ነበረ። ዛሬ ግን በፈረንጅ ሀገር ማንም ሰው በአየር ይሔድ ጀመረ። የእንደ ልቡም ልጅ እንዳቅሙ ጋኔኑን በብረት አግብቶ ያዘፍን ጀመረ አላቸው።

ደግሞ የአክስቱ ልጅ እመየት ይጋርዱ እኔ ለራሴ በዚያ በብረቱ ያሰለፈሰፈውን ዘፈን አንዱንም አላውቀውም። እርም ያድርግብኝ፤ ከተወለድሁ ጀምሮ በሠርግ ቤት እንደዚህ ያለ ዘፈን ሲዘፈን አልሰማሁም ብላ ተናገረች።

ደግሞ አንዱ ዘመድዋ እንዲህ ብሎ መለሰላት። እቴ ሆይ፤ ኧረ እባክሽ ዝም ብለሽ ብትሔጅ አይሻልምን። የሞተ ሰው አታውቂምን። እንግዴህ ዓወቀን ከሞቱት ዘመዶቻችን እንደ አንዱ እንቁጠረውና እርም ብለን እንተወው።

የጋብቻን ሥርዓት በማፍረሳቸው ማየ አይኅ አዝንሞ አሰጠማቸው ብሎ የዘፈነ ጊዜ በጭራሽ ራሱ የጠፋ መሆኑን አትረጅውምን። ስንት ሰዎች የጋብቻን ሥርዓት እያፈረሱ በደኅና ይኖሩ የለምን። የይፋቱ አቶ ዱባለ ይህች የዛሬዋ ሚስቱ ሰባተኛው ናት። ስድስቱን ሁሉንም አውቃቸዋለሁ። የዛሬዋን ግን በወሬ ነው። ደግሞ የአፍቀራው ደብተራ ደባልቄ መጽሐፍ ግለጥልኝ ለማለት ሔጄ ስንጫወት ይህች የዛሬዋ ሚስቴ አምስተኛዬ ናት ብሎ ነግሮኛል። ደግሞ የምንጃሩ መምሬ ወልደ ሰንበት የሕግ ሚስታቸውን ከፈቱ ወዲህ ሚስት አልረጋልህ ብሏቸው እንዲሁ እንዳመላለሱ ይኖራሉ። እኔም ይኸው አንች እንደምታውቂው የሸዋ ጧፍ የምትባለዋ ሚስቴ ሦስተኛዬ ናት። አንችስ ይህ የዛሬው ባልሽ ስንተኛሽ ነው አላት።

ኡኡ፤ የኔን ባሎች ስንቱን ልንገርህ። አባ በዝብዝ ዮሐንስ የመጡ ጊዜ ገና ልጃገረድ ነበርሁ። ግን ለከንፈር ወዳጅነት ደርሼ ነበረና

ቆላ እንጨት ለመሰበር ስወርድ ጐረምሶች ሁሉ እየተከተሉኝ ይወርዱ ነበረ።

የለባት ወር (የእምባቦ) ዘመቻ ጊዜ የሕግ ባል አንድ ደብተራ አገባሁና ስጠላው ጊዜ በመድኃኒት ተበተበኝ። በኋላ አባትና እናቴ ብትሞችም ሙቼ ብለው በግድ አፋትተው ወሰዱኝ። እርሱንም ከፈታሁት በኋላ ጤና አላገኘሁም። ባልም ሳገባ ጊዜ በሁለት በሁለት ወር ይፈቱኝ ጀመረ። ነገሩም እጅግ ሲቸግረኝ ጊዜ የመጣፍ ገላጭ ሁለት አሞሌ ይዤ ሔጄ በሞጃው በደብተራ አሻግሬ እግር ላይ ወደቅሁና ነገሩን ሁሉ ነገርኋቸው። እርሳቸውም ውቃቢ የቀረባቸው ደግ ሰው ስለ ሆኑ መጽሐፋቸውን ገልጠው አይተው ኮከቤንም ቆጥረው ሲጨርሱ የሕግ ባልሽ በመድኃኒት ተብትቦሻልና በጥቁር ፍየል ብራና መፍትሔ ሥራይ ጽፌ እሰጥሻለሁ ብለው ወዲያው ጽፈው ባንገቴ ላይ አሰሩልኝ።

ደብተራ አሻግሬም ይህን ሁሉ ካደረጉልኝ በኋላ ሰው መሆን አይቀርምና እደሪ ሲሉኝ ጊዜ እሺ ብዬ እዚያው አደርሁ። ያጋጣሚ ነገር ባንድ ጊዜ ውድቀት ቅሪት ሆንሁና ቁጭ አልሁ። በዚያም ነገር እያዘንሁ ቆይቼ ሳለሁ በ፭ኛው ወር ውኃ ልቀዳ ወደ ወንዝ ወርጄ ስመለስ ካፊያ መሳይ አካፍቶ ነበረና አዳጠኝና ስወድቅ ጊዜ አስወረደኝ።

ከዚያም ወዲህ የዛሬውም ባሌን አቶ ሚሳይን አገባሁና ያ ደብተራ አሻግሬ ያደረጉልኝ መድኃኒት ተመስሎልኝ ይኸው ከተጋባን አሥር ዓመት ሆነ። እንግዴህ ሁለታችንም አርጅተናልና የምንፋታ አይመስለኝም ብላ መለሰች።

ይኸውልሻ፤ የጋብቻን ሥርዓት አፍርሶ የተጐዳ ማነው። የእንደ ልቡ ልጅ ብቻ የጋብቻ ሥርዓት በማፍረሳቸው ማየ አይኅ አዝንሞ አሰጠማቸው እያለ ይዘፍናል። አቶ እንደ ልቡ ይህን ሁሉ የልጁን ጉድ ሳያይ እንኳን ሞተ፤ አላት።

ምዕራፍ ፳

የዓወቀ ዘመዶች ከብዙ ቀን በኋላ አሳቡን ስለ መቀበላቸው

ይህንም ሁሉ ነገር እየተነጋገሩ ሲሔዱ የአቶ እንደ ልቡ የታላቅ ወንድም ልጅ ደብተራ አዳነቂ የሚባል ከእርሳቸው ጋራ አብሮ ነበረና ዘመዶቹ ሆይ፤ ተዉ፤ እጅግ ነገር አታብዙ። እኔም ለጊዜው የዓወቀን ሥራ አልወደውም ነበር። ነገር ግን ይህን ያህል የሚያሳማው አይደለም። የጋብቻን ሥርዓት መጠበቅ ከብዙ ነገር ያድናል። መጀመሪያ፤ ባልና ሚስት የተፋቱ እንደ ሆነ ለልጆቻቸው ትልቅ ጭንቀት ነው። ልጆች ካባታቸው ጋር እንዳይኖሩ እናታቸውን ይናፍቃሉ። ከእናታቸው ጋር እንዳይኖሩ አባታቸውን ይናፍቃሉ። ሁለተኛም፤ ባል ሚስቱን በፈታ ጊዜ ከገንዘቡ ሁሉ እየከፈለ ይሰጣልና በዚህ ምክንያት ለጊዜው እርሱ ራሱ ይደኸያል። በኋላም ለልጆቹ ምንም ገንዘብ ሳይተውላቸው ይሞታል። ሦስተኛም፤ ሚስት ያለችው ሰው ወደ ሌላይቱ ሴት ለመሔድ አይደፍርምና ከኃጢአት ይጠበቃል። አራተኛም፤ በሚስቱ ብቻ ጸንቶ የሚኖር ሰው ሥጋ ወደሙ አይከለከልምና *ዘበልዓ ሥጋየ ወሰትየ ደምየ ይሄሉ ምስሌየ* ያለውን ቃል ኪዳን ያገኛል። አምስተኛም፤ በሚስቱ ብቻ ፀንቶ የሚኖር ሰው ከቂጥኝ፣ ከጨብጥ፣ ይህንም ከመሰለ ሁሉ ይድናል። በቂጥኝና በጨብጥ ብቻ ያለቁት ዘመዶቻችንና በሌላ በሽታ ከሞቱት በሽታ ከሞቱት ዘመዶቻችን ይበዙ የለምን። ደግሞስ ሥርዓት የሚያፈርስ ሰው ሁሉ ምን ጉዳት አለበት ለምን ትላላችሁ። የመራቤቴው ደብተራ አጥላባቸው የሕግ ሚስቱን ፈትቶ ያቶ አብጤን ሚስት ውሽማ ቢይዝ አቶ አብጤ በድንገት ደርሶ በፎቂ ሸርክቶ አልገደለውምን። ፍትሐ ነገሥቱም በሚስቱ ላይ ከገደለው ይድን በቃ ብሎ ፈረደለት።

ደግሞስ የወግዳውን የሻላ ማመጫን ሁላችሁስ ታውቁት የለምን። እርሱ ሚስቱን ፈታና ሌላ ሴት ቢያገባ ያገባት ሴት የቀድሞ ባሏን አለፈቃዱ ፈትታው ኑሮ ሁለቱም ባንድነት እንደ ተኙ ባንድ ጥይት ገድሏቸው አልሔደምን። በመጽሐፍም አመንዝሮች መንግሥተ ሰማያትን አይወርሱም ተብሎ ተጽፏል። ይህስ ነገር ሁሉ ካነሣችሁ የኔም አሳብ እንደ አቶ ዓወቀ ነው አላቸው።

ከዚህ በኋላ ሁሉም እርስ በርሳቸው ክርክር ገጠሙ። ግማሾቹ የዓወቀ አሳብ መልካም ነው አሉ። ግማሾቹ ደግሞ አባቶቻችን እስከ ዛሬ እንዳቆዩን በየወሩ በያመቱ እያገባንና እየፈታን እንኖራለን እንጂ የተከሲል የቍርባን ጋብቻ አንፈልግም። እንደ ቄስ ባንዲት ሴት ብቻ ታስረን መኖራችን ምን በወጣን ነው አሉ።

ነገር ግን የተጉለት ሰው ላዩ ቆዳው ሞኝ መስሎ ልቡ እጅግ ብልህ ነውና በየቤታቸው ከገቡ በኋላ ተኝተውም፣ ቆመውም፣ ተቀምጠውም ቢያስቡት የዓወቀ አሳብ እጅግ መልካም ሆኖ ታያቸው። ከዚህ በኋላ በተጉለት አውራጃ ያቶ እንደ ልቡ ዘመድ የተባለ የሩቁም የቅርቡም ቡሎ ወርቂ ገባያ ድረስ እንገናኝ ተባብሎ ተቃጠረ። ዓወቀ ምንም ብርቱ ጉዳይ አግኝቶናልና ቡሎ ወርቂ ገባያ ድረስ እንድትመጣልን ብለው ላኩበት።

ቀጠሮ ቀን በደረሰ ጊዜ ሁሉም ባንድነት ተሰብስበው ከበርኖስ ተራ በስተቀኝ ባለው በጉብታው ሥር ተቀመጡ።

ገባያተኛው ሁሉ ባያቸው ጊዜ ስለ ብዛታቸውና ለብቻቸው ስለ መቀመጣቸው ያደንቅ ነበረ። ግማሹ በነፍስ ግዳይ ነገር የተጣላ ሰው ያስታርቃሉ ይሆናል አለ። ግማሹ ግን በርስት ነገር የተጣላ ሰው ያስታርቃሉ ይሆናል አለ። ከዚህ በኋላ ያቶ እንደ ልቡ ዘመዶች ባንድነት ተነሥተው ዓወቀ እግር ላይ ወድቀው ማረን ማረን እስከ ዛሬ ድረስ አሳብህን ሁሉ አንቀበልም ብለን በምትሠራው ሥራ ሁሉ፤ በትንሹም በትልቁም ስናስቀይምህ ኖርን። አሁን ግን አሳብህን ሁሉ ብናየውና ብንመረምረው ሰው ሲታመም በሐኪም ማሳከም፤ ቢሞትም በመቃብሩ ላይ ጽሕፈት ያለበት ጥርብ ድንጊያ ማስቀመጥ፤ ስለ ተዝካርም በጠላና በጠጅ፤ በአረቂ ፈንታ ገንዘብ መስጠት፤ የጋብቻንም ሥርዓት ማክበርና ሚስትን አለመፍታት እጅግ መልካም ነገር ሆኖ ስለ ታየን በዚህ ነገር

አሳብህን ሁሉ ወደን ተቀብለናል። ባለፈው ነገር ብቻ ቂም አትያዝብን አሉት።

ዓጠቃም ይህን በሰማ ጊዜ ከደስታው ብዛት የተነሣ ደነገጠ። ለጊዜውም የሚያላግጡበት መሰለው እንጂ እውነት አልመሰለውም። ነገሩንም መላልሰው ከነገሩትና እውነት መሆኑን ካወቀው በኋላ እኔ በናንተ ላይ ምንም ቂም የሌኝም። ነገር ግን አሳቤና አሳባችሁ ባለመጋጠሙ ብቻ እጅግ አዝኜ ኖብር። አሁንም እንደ አሳቤ መሆኑን እንዳወቀው እንማማል አላቸው።

እንዴት ብለን እንማማል አሉት። ዋናው ነገር ያለፈው ትንንሹ ነገር የሚያመጣው ጉዳት ቀላል ነውና የአባቴ የእቶ እንደ ልቡ ዘመድ አዝማድ የሆነ ሁሉ ከዚህ ቀድሞ ሚስት ያገባ እንዲሁ በጋብቻው ፀንቶ እንዲኖር። ወደፊትም ሚስት የሚያገባ በተክሊል እንዲያገባ የጋብቻንም ሥርዓት አክብሮ እንዲኖር በዚህ ተማምለን እንታረቅ አላቸው።

ዘመዶቹም ይህን ነገር በቃሉ በሰሙ ጊዜ በዚህ አሁን በተናገርኸው ነገር ሁሉ ተማምለን ለመታረቅ ፈቃዳችን ነው። ነገር ግን አንተም እኛ ሳናውቅ በስሕተት በሠራነው ሥራ ባለፈው ሥራችን ሁሉ ቂም ላትይዝና ላትጐዳን ማልና እንታረቅ አሉት።

ዓጠቃም የልቡ አሳብ መፈጸሙን ስለ ተረዳው ባለማወቅና በስሕተት በሠራችሁት ይቅርና በማወቅና በድፍረትም ብትሠሩት አሁን ንስሐ የምትገቡበት ከሆነ ባለፈው ሥራችሁ ሁሉ ቂም ይዤ እንዳልጐዳችሁ እምላለሁ አላቸው።

ከዚህም በኋላ ሁሉም በግንባራቸው እየተደፉ ማረን አሉትና ይቅር ለእግዚአብሔር ባላቸው ጊዜ በየተራ እየተነሡ አንገቱን እያቀፉ ይስሙት ጀመር።

ዕርቃቸውም በሙሐላ ከተጨረሰ በኋላ እንደ ገና በጉልበታቸው እየተንበረከኩ ወንድማችን ሆይ፤ መምሬ ለባጋዲስ ካንተ ጋር ደግና ክፉ እስከ መነጋገር የደረሱበት ምክንያቱ በአባትህ በሟቹ እቶ እንደ ልቡና

በእኛው ምክንያት ነው እንጂ በራሳቸው ጉዳይ ካንተ ጋር ምንም የሚያገናኝ ነገር አልነበራቸውም። ስለዚህ ዕርቃችን መሠረት ያለው ነገር እንዲሆን ከእርሳቸውም ጋራ ታረቅልን አሉት።

ዓወቀም ከዘመዶቹ ጋራ በመታረቁ ደስ ብሎት ሳለ አሁን ደግሞ ከመምሬ ለባጋዲስ ጋር እንዲታረቅ ነገሩ ስለ ተጀመረ እጅግ ደስ አለውና ዘመዶቼ ሆይ፤ መምሬ ለባጋዲስ እርጌ ልማድ እየያዙና ባንዳንድ ተንኮለኛ ደብተራ ምክር እየተመከሩ ለጊዜው ይቆጣሉ እንጂ ልባቸው ገርና ቅን ነው።

በየምክንያቱ እየተገናኘን ስንነጋገር ባንዳንድ ነገር በተቆጡ ጊዜ ሁለተኛ ፊቴን የሚያዩትና የሚያነጋግሩኝ አይመስለኝም። ነገር ግን በማግሥቱ ተመልሰው እየመጡ በትሕትና ቃል ሲያነጋግሩኝ በጣም አደንቅ ነበር። ስለዚህ በማናቸውም ቢሆን ከእርሳቸው ጋራ ለመታረቅ ፈቃዴ ነው።

ነገር ግን ይህን የዕርቁን ነገር ያነሣችሁት ራሳችሁም አስባችሁ እንደ ሆነ ወይም እርሳቸው አስታርቁኝ ብለው ልከዋችሁ እንደ ሆነ ነገሩን ገልጣችሁ ንገሩኝና እታረቃለሁ አላቸው። ዘመዶቹም ባንድ ቃል ሆነው እኛ ግማሹን ተላጭታ ግማሹን ተቀብታ የሚባለው ተረት እንዳይደርስብን የሁላችንም የጠቡ ምክንያቱ አንድ ነውና ሁላችንም ታርቀን መንፈስ ቅዱስ እንዲወርድልን አስበን ነው እንጂ እርሳቸው አስታርቁኝ ብለው ልከውን እንደ ሆነ ውቃቢህ ያጥፋን፤ ያቶ እንደ ልቡን ቀን ይስጠን፤ እያሉ ይምሉ ይገዘቱ ጀመር።

እንግዲያውስ ከነገ ወዲያ አሙስ የሐምሌ ሥላሴ ስለ ሆኑ ወደ ደብረ ብርሃን እወጣለሁና ታቦት ዞሮ ሲገባ አንድ አፍታ በጥዱ ሥር ተገናኝተን ይቅር ለእግዚአብሔር እንድንባባል ይዛችኋቸው እንድትመጡ ይሁን አላቸው።

ምዕራፍ ፱

ስለ ዓወቀና ስለ መምሬ ሰባጋዲስ የዕርቅ ነገር

ያወቀ ዘመዶች የዕርቁን ነገር ተነጋግረውና መታረቂያቸውን ቀንና ሥፍራ ተቃጥረው ከተለያዩ በኋላ ከመካከላቸው ሺ.መልሰ የሚባለውን ዘመዳቸውን ወደ መምሬ ሰባጋዲስ ቤት ልከው ይኸው እንግዲህ ስለ ዕርቁ ነገር ዓወቀን እሺ አሰኝተነዋልና እርሰዎ ወቀሳና ረጅም ነገር ሳያመጡ እንዲያው ባጭሩ ማረኝ ብለው እንዲወድቁ ይሁን። ወቀሳና ረጅም ነገር ያመጡ እንደ ሆነ ግን ዓወቀ ምላሽ የማያጣ ንቁና ፈጣን መሆኑን ያውቁታልና እርስዎ አንድ ነገር ሲናገሩ እርሱ አንድ ምላሽ ሲያመጣ በመካከሉ እንደ ገና ትጣሉና ዕርቁ ይፈርስብናል። ስለዚህ እንደ መከርንዎ ማረኝ ከማለት በቀር ሌላ ነገር እንዳያመጡ አደራ ብለንዎታል ብለህ ንገራቸው አሉት።

ሺ.መልስም ወደ መምሬ ሰባጋዲስ ቤት ሔዶ ከዘመዶቹ የተላከውን ሁሉ በነገራቸው ጊዜ ልጄ በምን ውቃቢ ቀረባችሁትና እሺ አሰኛችሁት። እኔ የፈራሁት ያንን እልኩን ያመጣና አልታረቅም ይላል ብዬ ነበር እንጂ እርሱማ እሺ እታረቃለሁ ካለ በማን ዕድሌ። አሁንም እናንተ እንዳላችሁት ነገ ወደ ደብረ ብርሃን እመጣለሁና ታቦት ዞሮ ሲገባ በወንዶች መቋሚያ በኩል ፈልጉኝና ከጫማው ላይ ወድቄ ማረኝ እለዋለሁ። ከዚህ በቀር ሌላ ቃል የተናገርሁ እንደ ሆነ በአቡነ ሰላማ ቃል ነፍሴ ሲኦል ትውረድ ብለህ ለዘመዶችህ ሁሉ ንገራቸው አሉትና ተመልሶ ቢነግራቸው እልልታ ብቻ ቀራቸው እንጂ ሁሉም ደስ አላቸው።

ወይዘሮ ትሁን ዘር የምትባል አንዲቱ ዘመዳቸው መምሬ ሰባጋዲስ አንድ አጉል ነገር ተናግረው ዕርቁ ሳይፈርስ የቀረ እንደ ሆነ ምን አለች በሉኝ ብላ ተናገረችና ሴት ሰሑት ነች እንች ምን ታውቂያለሽ እያሉ ተሳሳቁባት።

ከዚህም በኋላ በሐምሌ ሰባት ቀን ዓወቀ ከሌሊቱ በ፱ ሰዓት ተነሥቶ ሙሉ ጨረቃ ነበረችና ምንም ችግር ሳያገኘው ቧት ባንድ ሰዓት ደብረ ብርሃን ደረሰ።

ቅዳሴውም በሠለስት ነበረና ዕጣነ ሞገር ከተቆመና ታቦት ከዞረ በኋላ የዓወቀ ዘመዶች ሁሉ ከመምሬ ሰባጋዲስ ጋራ ሆነው በጥዱ ሥር ተቀምጠው ሲጠብቁ ዓወቀ በዚያው በቀጠሮው ሰዓት መጥቶ በመካከላቸው ተቀመጠ።

በዚያም ጊዜ ከመካከላቸው አንዱ አቶ ይስማ ሸዋ የሚባለው ተነሥቶ ፊቱን ወደ ዓወቀ አቅንቶ ወንድማችን ሆይ፤ እስካሁን ድረስ ነገሩን አጋልጦ የሚያስታርቅ ሽማግሌ በመታጣቱ ብዙ ወራት ተካርፈንና ተለያይተን ቆየን። አሁን ግን ያንተ ነገር ሁሉ እያደረ ወደ ልባችን እየገባ ስለ ሔደ በገዛ ራሳችን ማረን ብለን ከመታረቅ ደረስን።

ደግሞ የሁላችንም የጠቡ መሠረት የሚቹ የአባትህ ያቶ እንደ ልቡ ተዝካር ነገር ስለ ሆነ ከነፍስ አባታቸው ከመምሬ ሰባጋዲስም ጋራ እስከ መቀያየም ደረሳችሁ። ስለዚህ የጠቡ መሠረት አንድ ሆኖ ሳለ ከእኛ ጋራ ታርቀህ ከእርሳቸው ጋራ ሳትታረቁ ብትቀሩ የተጉለት ሰው ሁሉ ጉድ ይላል በማለት ሁለታችሁንም ታረቁ ብለን ብንጠይቃችሁ ለመታረቅ ፈቃዳችሁ መሆኑን አስታወቃችሁን። አሁንም ይቅር ለእግዚአብሔር ተባባሉና በየቤታችን እንሒድ ብሎ ተናገረ።

መምሬ ሰባጋዲስም አቶ ይስማ ሸዋ የተናገረውን ነገር በፀጥታ ከሰሙ በኋላ ልጆቼ ሆይ፤ እኔና ዓወቀ የተቀያየምንበት ምክንያቱ ሁላችሁም እንደምታውቁት እኔ ለአባትህ ለአቶ እንደ ልቡ ተዝካር ድግስ ደግሰህ ካህናቱን አብላ፤ አጠጣ በማለት፤ እርሱም ለተዝካራቸው ድግስ በመደገሴ ካህናቱ በመጠጥ እየሰከሩ የማይገባ ሥራ የሠሩ እንደ ሆነ ለሁላችንም ጉዳት ነውና የገንዘብ ምጽዋት ከመስጠት በቀር ድግስ አልደግስም በማለት ነው እንጂ ለራሴ የሚገባኝን ስጠኝ አልሰጥም በማለት አይደለም።

በማንም ሀገር ቢሆን የነፍስ ልጅ ሲሞት ሲጠጣበት የነበረው ዋንጫው፤ ሲተኛበት የነበረው አልጋውና ቁርበቱ፤ ሲለብሰው የነበረው

ልብሱ የሚገባው ለነፍስ አባቱ ስለ ሆነ እቶ እንደ ልቡ ገና ሳይሞቱ ተናዘውልኝ ነበር። እኔ ግን ይህን ሁሉ ሳላነሣ መቆየቴ እርሱ አውቆ ያደርገዋል ብዬ ነበር።

አሁንም ታረቅ ካላችሁኝ ይቅር ለእግዚአብሔር ይበለኝ እንጂ ከርሱ የምፈልገው ሌላ ነገር የለኝም ብለው ማረኝ ለማለት ሲቀርቡ ዓወቀ በቁጣ ደሙ ፈላና ዘመዶቼ ሆይ፤ ከመምሬ ሰባጋዲስ ጋራ ታረቅ ብትሉኝ እሺ ማለቴ ባለፈው ሥራቸው ሁሉ ንስሐ የገቡበት መስሎኝ ነበር እንጂ እንደዚህ የወቀሳ ቃል ይናገራሉ ብዬ አላሰብሁም ነበር።

አሁንም ይህ አነጋገራቸው እኔን በደለኛ እያስመሰሉ ነውና የዚህ ነገር በሽማግሎች ሳይታይና ሳይጣራ ምንም ቢሆን ከእርሳቸው ጋራ አልታረቅም። ቃል ለምድር ለሰማይ ይሁንብኝ ብሎ ለመሔድ ተነሣ።

ወይዘሮ ትሁን ዘርም በዚያው ቆማ የዓወቀንና የመምሬ ሰባጋዲስን ንግግር ትሰማ ነበርና፤ ይኸውላችሁ፤ ትናንትና ይህን ስንነጋገር መምሬ ሰባጋዲስ አንድ አጉል ነገር ተናግረው ዕርቁ ያልፈረሰ እንደ ሆነ ምን አለች በሉኝ አላልኋችሁምን፤ እንግዲህ እረፉት አለችና ወደ ቤቷ የመሔድ ጉዞ ጀመረች።

ያወቀም ዘመዶች ሁሉ ወደ መምሬ ሰባጋዲስ ዓይናቸውን እያፈጠጡ ቀርበው ትናንትና የዕርቁን ነገር ስንነጋገር ማረኝ ከማለት በቀር ሌላ ቃል የተናገርሁ እንደ ሆን በአቡነ ሰላማ ቃል ነፍሴ ወደ ሲኦል ትውረድ ብለው አልነበረምን፤ ምን ያለሁ ጉደኛ ነሁ እያሉ ዓይንህ ላፈር ይሏቸው ጀመር።

መምሬ ሰባጋዲስ ግን ግድየለሽ መሳይ ነበሩና ሁላችሁም እንዲህ ልታወናብዱኝ አይገባም፤ አሁን የተናገርሁትን ሁሉ ሰምታችኋል። ታረቅ ብትሉኝ ሁሉም ይቅርብኝና ይቅር ለእግዚአብሔር ይበለኝ አልሁ እንጂ አባትህ የተናዘዙልኝ ለእኔ የሚገባኝን ካልሰጠኸኝ አልታረቅም አላልሁም። እርሱ ግን በዚህ አሁን በተናገርሁት ነገር አልታረቅም ካለ የዕርቁ ማፍረሻ ሰበብ መፈለጉ ነውና ይተወው፤ ይፈንጥረው ብለው በቁጣ ተነሡ።

ከዚህም በኋላ ያወቀ ዘመዶችና የመምሬ ሰባጋዲስ ወዳጆች ሁሉ ያሰቡት የዕርቁ ነገር ቀርቶ ያላሰቡት ጠብ ስለ ተነሣ አዝነው እንግዴህ ይህን ነገር እኛ የማንጨርሰው ከሆነ ሊቃውንቱ በእጨጌው ሰብሳቢነት ጉባዔ አድርገው የተዝካርን ነገር ከጨረሱ በኋላ በሌላውም ለየትንንሹ የመንፈሳዊ ጉዳይ ወደ ፊት ጉባዔ አድርገው ሊነጋገሩበት ቀን ወስነዋልና ይህም መምሬ ሰባጋዲስና ዓወቀ የተጣሉበትን የዋንጫና ያልጋ የልብስ ነገር በዚያው ጉባዔ ቀርቦ ቢጨረስ ይሻላል በማለት ሁሉቱም በጉባዔው እንዲገናኙ አስማምተውና አፈጣጥመው በየቤታቸው ሔዱ።

ምዕራፍ ፲

ስለ መምሬ ሰባጋዲስ ድንጋጤና ጥንቃቄ

መምሬ ሰባጋዲስ ወደ ክፉ ይተረጉምብኛል ብለው ባላሰቡት ነገር ዓወቀ እንደ ተቆጣና ዕርቁ እንደ ፈረሰ አይተው እጅግ ደነገጡ። ይልቁንም ወደ ፊት በሊቃውንቱ ጉባዔ ቀርበው ከዓወቀ ጋራ እንዲነጋገሩ ነገሩ በመቆረጡ በፍርሐት ተርበደበዱ።

ቢሆንም መምሬ ሰባጋዲስ ቁርበታቸው ብቻ ሞኝ ይመስላል እንጂ ውስጠ ብልጥ ነበሩና እንግዴህ በጉባዔው ፊት ቀርቤ ከዓወቀ ጋራ ተነጋግሬ የተረታሁ እንደ ሆነ ተንቄና ተዋርጄ ልኖር ነው። ይልቁንም ዓወቀ በዚህ ነገር እጅግ ተናዷልና ምናልባት ለሰሚውና ለፈራጁ የሚያስቸግር አንድ የወንጀል ነገር አምጥቶ ሥልጣኑ ይያዝልኝ ብሎ የተናገረ እንደ ሆነ ለፋሲካ በዓል ከየነፍስ ልጆቼ የጠም ቆሎ እንኳ እንዳልቀበል ያደርገኛል። ለዚህም ነገር የሚጠቅም ምክር ከደብረ ብርሃን አለቃ እንዳልጠይቅ ለተጉለት ቅርብ ስለ ሆነ ወሬው በቶሎ ይሰማብኛልና ወደ አንኮበር ወጥቼ የየደብሩን አለቆች ብጠይቅ ይሻላል ብለው በቶሎ ስንቃቸውን አሰናድተው ተጓዙ። አንኮበርም በደረሱ ጊዜ ከወዳጃቸው ከመምሬ አስጋኸኝ ቤት ገብተው አደሩ። በማግሥቱም በማለዳ ተነሥተው ወደ ማርያም አለቃ ሔደው የዘመኑን አዲስ ሥልጣኔ ተምሬአለሁ የሚል ዓወቀ የሚባል በተጉለት ወረዳ ተነሥቶ የነፍስ

ልጆችህ ሲሞቱ ልብስ መውሰድ አይገባህም ብሎ ክርክር ይዞኛል። ነገሩም ወደ ፊት ሊቃውንቱና መምሕራኑ ጉባዔ በሚያደርጉበት ጊዜ እንዲታይ ተቃጥረናልና እንደ ወዳጅ መክረው፤ እንደ ዳኛ ፈርደው፤ በዚህ ነገር ግፉበትም ቢሉኝ፤ ይቅርብህም ቢሉኝ ከፈቃድዎ አልወጣምና የሚያቀጣኝን እርግጡን ነገር እንዲነግሩኝ ተማጥኜብዎታለሁ ብለው ከጫማቸው ላይ ወደቁ።

አለቃም የመምሬ ለባጋዲስን ነገር ከሰሙ በኋላ መምሬ ሆይ፤ ዘመኑም የሰውም እውቀት ተለዋውጧልና እንደ ዘመኑ መሥራት ይሻላል። ዘመን የማይለውጠው የሃይማኖትን ነገር ብቻ ነው እንጂ የልማድ ነገር ንጉሥንና መንግሥትን ወይም ሕዝብን የሚጐዳ ካልሆነ በቀር ጥቅሙን እያመዛዘኑ ቢለውጡት አያስቸግርም። ስለዚህ የነፍስ ልጆችሁ በሞተ ጊዜ ባለጠጋ እንደ ሆነ ልብሱንና አልጋውን፤ ጆንዲውን ለነዳያን መመጽወት ነው። ድኃ የሆነ እንደ ሆነ ግን ለድኃይቱ ሚስቱና ለልጆቹ መተው ነው እንጂ እናንተ ቀሳውስቱ እየወሰዳችሁ ልትለብሱት የሚገባ አይመስለኝም። እንዲያውም እስከ ዛሬ ልብ አድርገን ባናስተውለው ነው እንጂ አንዳንዱ ሰው በሚጋባ በሽታ በተሰቦ ወይም በተቅማጥ እየታመመ ይሞታልና የዚያን ልብስ እየወሰዱ መልበስ ወይም ለሌላ ሰው መሸጥ ትልቅ ስሁተት ነው።

ሀኪሞችማ በሚጋባ በሽታ የታመመ ሰው ሲሞት የለበሰውን ልብስ በእሳት አቃጥሉ እያሉ ያዛሉ ሲሉ ሰምተናልና ይህን የመሰለውን ጉዳት የሚያመጣው ነገር ቢቀርብዎ ይሻላል። ደግሞ እርስዎ የሟቹን ልብስ መውሰድ ይገባኛል ብለው ሲከራከሩ ዓወቀ የሟች ልብስ ለነፍስ አባቱ ይገባል ተብሎ የታዘዘበትን መጽሐፍ ይንገሩኝ ያለዎ እንደ ሆነ አያገኙምና ትልቅ ነፍረት ይሆንብዎታል።

ይልቁንም ዓወቀ አጽንቶ የያዘው ይህን የመሰለ ነገር በኦርቶዶክሳዊትና በእስክንድርያዊት ቤተ ክርስቲያን አይደረግም በማለት ነው ሲሉ ሰምተናልና በዚህ ነገር በጣም ቢጠነቀቁ ይሻላል። እንግዴህ በእኔ ወገን የምመክርዎ በጉባዔው ፊት ሲቀርቡ አጥፍቻለሁ ማረኝ

ብለው በዓወቀ እግር እንዲወድቁና ነገሩ እንዲቀር ነው ብለው ከልብ የሆነ እውነተኛ ምክር መከርዋቸው።

መምሬ ለባጋዲስም መካሪና ዘመድ አያሳጣዎ ብለው መርቀው ተሰናበቱ።

ከዚያም ሲወጡ በየተራ እየሔዱ የሚካኤልን፣ የጊዮርጊስን፣ የመድኃኔ ዓለምን አለቆች ቢጠይቋቸው ከማርያም አለቃ ጋራ የተማከሩ ይመስል ቃላቸው አንድ ስለ ሆነ መምሬ ለባጋዲስ ሳይጠራጠሩ ምክራቸውን ተቀበሉ።

ባራተኛውም ቀን ከወዳጃቸው ከመምሬ አሰጋኸኝ ጋራ ተሰነባብተው ወደ ተጉለት ተመለሱ።

ምዕራፍ ፲፩

ስለ ሁለተኛው ጉባዔ ነገር

በዓወቀና በመምሬ ለባጋዲስ መካከል በተነሣው በተዝካር ነገር ሊቃውንቱና መምሕራኑ ጉባዔ አድርገው የተዝካር ነገር ከጨረሱ በኋላ ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ሌላውንም በስሕተት የገባውን ለመሙላት አሳባቸውን ገልጠው ቢናገሩ በየቤታቸው ስናስብበት ከርመን ሁለተኛውን ጉባዔ በሚመጣው ዓመት በኅዳር ፰ ቀን እናደርጋለን ተባብለው ተለያይተው ነበርና አሁን ቀጠሮ ስለ ደረሰ ቀደም እያሉ በኅዳር ፮ ቀን እንጦጦ ራጉኤል *(እንተ ይእቲ ደብረ ኃይል)* ገቡ። መልአከ ፀሐይ ክንፉ ብቻ የልብ በሽታ ነበረባቸውና ጾመ ፍልሰታን በጥሬና በውኃ እጾማለሁ ብለው የልባቸው በሽታ ተቀስቅሶባቸው ጳጉሜ ሲገባ አረፉና በደብረ ሊባኖስ ተቀበሩ።

እጨጌውም ሊቃውንቱና መምሕራኑ በዚያው በቀጠሮው ቀን መምጣታቸውን በሰሙ ጊዜ የደብረ ሊባኖስን ገዳም መጋቢና ፀባቲውን አስከትለው በኅዳር ፯ እንጦጦ ራጉኤል ደረሱ። በማግሥቱም በማለዳ መጥተው በጉባዔው በተቀመጡ ጊዜ ሊቃውንቱና መምሕራኑ እየመጡ እንደ ማዕረጋቸው ተራ በየመንበራቸው ተቀመጡ።

ከዚህም በኋላ ፓትርያርክ ጉሹ ተነሥተው ከእጨጌው ፈቃድ ከተቀበሉ በኋላ ጉባዔ የሆነበትን ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ነገር ይናገሩ ጀመሩ፡፡

አባቶቼና ወንድሞቼ ሆይ፤ አስቀድሞ የእግዚአብሔር ስሙ የተባረከ ይሁንና ከዚህ ቀንና ሰዓት ስለ አደረሰን ባንድነትም ስለ ሰበሰበን እናመሰግነዋለን፡፡ አሁን ዛሬ በዚህ ጉባዔ የተሰበሰብንበት ምክንያቱ ከዚህ ቀድሞ በዓወቀና በመምሬ ሰባጋዲስ መካከል የተነሣውን የተዝካርን ነገር ተነጋግረን ስንጨርስ ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ተነሥተው በስሕተት ገብቶ ልማድ ሆኖ የኖረውን ትንንሹን የቤተ ክርስቲያን ሥርዓት እንድናሻሽል ቢነግሩን በየቤታችን ስናስብበት ከርመን ክረምት ውጭ በኅዳር ፲ ቀን ተገናኝተን እንድንጨርስ ተስማምተን ተለያይተን ነበርን፡፡ የዛሬው ጉባዔ ምክንያቱ ይህ ነው፡፡

እኔ በበኩሌ የተማሩትን ወዳጆቼን ሰብስቤ ባማክራቸው ሁሉም የዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም አሳብ መልካም ነው ብለውኛልና ሌላ የምጨምርበት ነገር የለኝም፡፡ ስለዚህ እናንተ በየተራ እየተነሣችሁ ለዚሁ ነገር አሳባችሁን አስታውቁና በበዛው ወገን ነገሩ ይቆረጣል አሏቸው፡፡

ከዚህም በኋላ መልአከ ገነት እንግዳ ተነሥተው እንደ እኔ አሳብ የሆነ እንደ ሆነ እስካሁን በልማድ ስንሠራው በኖርነው ባለፈው ሥራችን እግዚአብሔር ይቅር ይበለን እንጂ ለወደ ፊቱ ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም እንደ ተናገሩት ቢሆን መልካም ነው አሉ፡፡

ቀጥሎ መልአከ ብርሃን ኃይሉ ተነሥተው *ዕውር ምን ትሻለህ ቢሉት ብርሃን አለ ይባላል*፡፡ እኛስ በልማድ ከመኖር በመጽሐፍ ቃል መኖር ይሻላል ሲሉን ጊዜ ሌላ ምን ነገር ያስፈልገናል፡፡ በማናቸውም ቢሆን የዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ነገር መልካም ነው ብለው ተቀመጡ፡፡

ቀጥሎ መልአከ ሰላም ምህርካ ተነሥተው የእኛ ነገር *በገዛ አረሟ እባብ ይዛ ታስፈራራ* እንደሚባለው ነገር ሲሆንብን ነው፡፡

በልማድ መኖር ቀርቶ በመጽሐፍ ቃል መኖር ይሻላል ሲሉን ጊዜ ምን ነገር እንጨምርበታለን፡፡ የዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ነገር መልካም ነው አሉ፡፡

ቀጥሎም መልአከ ኃይል ተስፋዬ ተነሥተው *ከዳቦ የተገኘ ወጥ አብረህ ግመጥ፤* እንደሚባል ሁሉ አሁን በተዝካር ምክንያት ተነሳሥቶ በቤተ ክርስቲያናችን በስሕተት ገብቶ ልማድ ሆኖ የኖረው ነገር ሁሉ እየተሻሻለ ይታደስ ሲባል ጊዜ ወደን ተቀብለናል ከማለት በቀር ሌላ ምን እንጨምርበታለን፡፡ የዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ነገር እጅግ መልካም ነውና እንቀበለዋለን አሉ፡፡

ቀጥሎ ቄስ አጼ ገብረ ሚካኤል ተነሥተው *እሳት ቢተኛ፤ ገለባ ሰደደ ጉበኛ* የሚባለው ተረት በእኛ ደረሰ፡፡ ቢሆን ይህን የመሰለውን የቤተ ክርስቲያንን ሥርዓት መጀመሪያ እኛው አስበን ማሻሻልና ማደስ ይገባን ነበር፡፡ ባይሆንስ እግዚአብሔር ዓወቀንና መምሬ ሰባጋዲስን ምክንያት አድርጎ ሲያስነሣልን ጊዜ እሺ ወደናል ከማለት በቀር ሌላ ምን እንናገራለን፡፡ እኔ በፍጹም ልቤ የዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያምን ነገር ተቀብያለሁ ብለው ተናገሩና ነገሩ በሁሉም ዘንድ መወደዱን ለማስረዳት በጉባዔው ያሉት ሁሉ በደስታ አጨበጨቡ፡፡

ከዚያም በኋላ የደብረ ኃይል አጋፋሪ ወደ ብፁዕ እጨጌ ቀርቦ ይህ በጉባዔው የተጨረሰው መንፈሳዊ ነገር ሁሉ ያገራችንን ሕዝብ በሙሉ ደስ የሚያሰኝ የደስታ ቀን ስለ ሆነ ነገ እሁድ ቅዳሴ ውጭ መዘምራኑ ገስግሰው ወረብ እንዲወርቡና በክበሮና በጸናጽል እግዚአብሔርን እያመሰገኑ ለማስረገጥ ማሰባቸውን አመለከተ፡፡

ብፁዕ እጨጌም ፈቃድ ባደረጉ ጊዜ ወደ ማታ ደወል ተደውሎ የየደብሩ መዘምራን ትልቁም ትንሹም ተሰበሰቡና በማግሥቱ የሚወርቡትን ወረብ ሲማከሩ የዜማው መምር ተነሥቶ በጉባዔው ስለ ተፈጸመው ስለ ሙሉ የኢትዮጵያ ሕዝብ ደስታ በመጀመሪያ *ንሴብሖ ለእግዚአብሔር ስቡሐ ዘተሰብሐ* ብለን ወረቡን ስለ አቡነ ተክለ ሃይማኖትና በወንበራቸው ስለ ተቀመጡት ስለ እጨጌው ክቡር *አበ*

ኵልነ አባ ተክለ ሃይማኖት። አስተጋብአነ ለስብሐተ እግዚአብሔር እንላለን።

በጽፋትም ጊዜ ጉባዔው ስለ ተደረገበት ስለ ደብራችን ክብር *ንፍሖ ቀርነ በጽዮን በደብረ ኃይል። ስብኩ በዓለ ራጉኤል ሊቀ መላእክት* ብለን እንጨርሳለን ብለው ተናገሩና በዚሁ ተስማምተው ሔዱ።

በማግሥቱም ስለ እሁድነቱ ቅዳሴው በነግህ ነበረና ጸሎተ ቅዳሴው ከተፈጸመ በኋላ ብፁዕ እጬጌ በቀሳውስቱ ላይ መንበራቸውን አስዘርግተው በተቀመጡ ጊዜ ሊቃውንቱና መምሕራኑ ሁሉ በቀኝና በግራ እንደ ማዕረጋቸው ተራ ተቀመጡ።

ደግሞ የጉባዔውን መጨረሻ ለማየት ብዙ መሳፍንትና መኳንንት ከአዲስ አበባ ወጥተው ነበርና እነርሱም እንደ ማዕረጋቸው ባንድ ወገን ተቀመጡ።

ከዚህም በኋላ መዘምራኑ ድርብ መርገፋቸውን፤ ግምጃ ቀሚሳቸውን እየለበሱ መጥተው ከሰቅለቁ በታች ባለው ሜዳ ላይ ሆነው *ንሴብሖ* ብለው ሲጨርሱ *አበ ኵልነ አባ ተክለ ሃይማኖት* በሚለው ወረብ እያስረገጡ ቆይተው ሲደምቅ *ንፍሖ ቀርነ በጽዮን በደብረ ኃይል* የሚለውን እየጸፉ ያሸበሽቡ ጀመር።

ከቶ ይህን የመሰለ የደስታ በዓል በመቸም ጊዜ ተደርጐ አያውቅም ይባላል።

ወረቡም ሲጨረስ ብፁዕ እጨጌ ተነሥተው ቆመው የጉባዔውን ነገር ሁሉ በፍቅርና በሰላም ስለ መጨረሳቸው ሊቃውንቱንና መምሕራኑን እያመሰገኑ መሳፍንቱና መኳንንቱም፤ ሕዝቡም ሁሉ የጉባዔውን መጨረሻ ለማየት ከአዲስ አበባ በመምጣታቸው እየመረቁ ካሳረጉ በኋላ ተቀመጡ።

ይህም ሁሉ ሲሆን ዓወቀ ከመምሬ ሰባጋዲስ ጋራ እርቅ የተፋረሰበትን ነገር ለጉባዔው ለማመልከት በዚያው ቆሞ ሲጠባበቅ ነበርና እጨጌውና ሊቃውንቱ ለመሔድ በሚነሡበት ጊዜ ድምጡን ከፍ አድርጎ አባቶቼ ሆይ፤ ከመምሬ ሰባጋዲስ ጋራ በፊታችሁ የምነጋገርበት

ትንሽ ጉዳይ አለኝና ስለ ሰባረ አጽሙ ብላችሁ አንድ አፍታ ተቀምጣችሁ አድምጡኝ ብሎ የልመና ቃል ተናገረ።

እሬ ጉባዔውም መልአከ ኃይል ተስፋዬ ተነሥተው ቆመው ስለ ሰባረ አጽሙ ብለህ ስትለምን እንኳን ትንሽና ትልቅም ጉዳይ ቢሆን እንሰማሃለንና ተናገር አሉት።

መምሬ ሰባጋዲስ ግን የአንኮበር አለቆች እንደ መከርዋቸው ዓወቀ ለጉባዔው የሚናገርባቸውን ነገር ለመተውና ማረኝ ለማለት ቁርጥ አሳብ አድርገው ነበርና ገና መናገር ሳይጀምር ታላቅ ድንጋይ ተሸክመው በእግሩ ሥር ወድቀው እስካሁን በአባትህ ተዝካርና በመቃብር ቤታቸው፤ በሙት ልብሱም ነገር ስለ አስቸገርሁህ ንስሐ ገብቻለሁና አንተም ስለ ሰባረ አጽሙ ብለህ ማረኝ አሉት።

ዓወቀም ለመማሩ እምረዎታለሁ። ነገር ግን የተጣላንበትን ነገር ሊቃውንቱ ቢሰሙት ምን ችገርዎ እያለ ቢያመለክታቸው፤ እኔ አጥፍቻለሁ፤ ንስሐ ገብቻለሁ ሊቃውንቱ እንዲሰሙት ምን ያስፈልጋል። አሁን እኔን ይቅር ካላልኸኝ አንተንም ለማያዊ አባትህ ይቅር አይልህም እያሉ ያንኑ የማያውቁትን የአቡነ ዘበሰማያትን ጥቅስ እየጠቀሱ ያስፈራሩት ጀመር።

ዓወቀም ነገሩ በሊቃውንቱ ፊት ይገለጥ ማለቱ የእርቁ መሠረቱ እንዲጸና ነበር እንጂ እርቁን እምቢ ለማለት አልነበረምና መምሬ ሆይ፤ አሳብዎ እንደዚህ ከሆነ አጥፍቻለሁ ማረኝ ማለት ብቻ የሚበቃ አይደለምና ስለ ተዝካርና ስለ መቃብር ቤት፤ ስለ ሙት ልብስ መውሰድ ነገር የአንተ አሳብ ሁሉ ገብቶኛል ብለው በነዚህ በሊቃውንቱና በመምሕራኑ ፊት ይናገሩና ይቅር ለእግዚአብሔር እላለሁ አላቸው።

ልጄ ሆይ፤ ለምን እንደ ሦስት ዓመት ሕፃን ታደርገኛለህ። ምንስ ቢሆን ነገሩ ሳይገባኝና ሳልረዳው አጥፍቻለሁና ማረኝ እላለሁን። ተዝካር በጠላ፣ በጠጅ፣ በአረቄ ከሚሆን በገንዘብ ወይም በእኽልና በከብት ምጽዋት ቢሆን መሻሉን አንተው አስረድተኸኛል። የመቃብር ቤትም በእንጨትና በሣር ከሚሆን፤ በጥርብ ደንጊያ ቢሆን ለብዙ ዘመን የሚቆይ መሆኑን አንተው አስረድተኸኛል። የሙት ልብስም ለነዳያን

በ.መጸወት መልካም መሆኑን፤ የእንክበር አለቆች አስረድተውኛልና ሁሉም ገብቶኛል፤ ገብቶኛል እያሉ እየተንገፈገፉ ይናገሩ ጀመር። ዓወቀም መምሬ ሰባጋዲስ ባለፈው ሥራቸው ሁሉ በእርግጥ ንስሐ መግባታቸውን ከተረዳ በኋላ መምሬ ሆይ፤ እንደዚህስ ከሆነ ይማሩኝ የምልዎ እኔ ነኝ ብሎ ተሽቀዳድሞ በጫማቸው ላይ ወደቀ። መምሬ ሰባጋዲስም በራሱ ላይ ወድቀው ቃሉቱም ድምጣቸውን እያሰሙ ይቅር ለእግዚአብሔር ተባባሉ።

ምዕራፍ ፲፪

ስለ መምሬ ሰባጋዲስ ስብከት

የእርቁም ነገር ከተጨረሰ በኋላ መምሬ ሰባጋዲስ ወደ እጨጌው ቀርበው ብፁዕ አባታችን ሆይ፤ ከዓወቀ ጋራ እስከ መቀያየምና ይቅር ለእግዚአብሔር እስከ መባባል የደረስንበትን ነገር ሁሉ በሊቃውንቱና በመምሕራኑ ፊት ለመስበክ አስቤአለሁና ፈቃድዎን እለምናለሁ።

ይልቁንም ዋናው አሳቤ የጉባዔውን ፍጻሜ ለማየት ከአዲስ አበባ የመጡት መሳፍንቱና መኳንንቱ ሳይበታተኑብኝ አሁኑ ለመጀመር ነው ብለው ተናገሩ።

ብፁዕ እጨጌም ከሊቃውንቱና ከመምሕራኑ ጋራ ከተማከሩ በኋላ ፈቅደንልሃልና ስብከትህን ጀምር አሏቸው።

መምሬ ሰባጋዲስም ከፍ ባለ ስፍራ ላይ ቆመው ከዚህ ቀጥሎ ያለውን ስብከት ጀመሩ።

ጌቶቼና አባቶቼ፤ ወንድሞቼም ሆይ፤ ዛሬ ጊዜ አጋጥሞኝ እናንተ ክቡራን ሊቃውንትና መምሕራን፤ ይልቁንም ብፁዕ እጨጌ ጉባዔ ባደረጋችሁበት ቀን በፊታችሁ ቆሜ የልቤን አሳብ ለመናገር ስለ ተፈቀደልኝ እጅግ መታደል ነውና በሙሉ ሰውነቴ ደስታ ይሰማኛል።

ቀሳውስት ያልፋሉ፤ ቀሳውስት ይተካሉ። ቤተ ክርስቲያን ግን ለዘላለም እርስዋ ናት። ከዚህም ቀድሞ ይህን ካለማወቄ የተነሣ በየምክንያቱ ከየነፍስ ልጆቼ በሰበሰብሁት ገንዘብ ለፊ ርስት ገዛሁ። ቤትም ሠራሁ። የደስታ ገነትም አድርጌ ልዩ ልዩ ፍሬ የሚያፈራ ተክልና ዛፍ ተከልሁ። የላምና የበግም መንጋ አበዛሁ። ታላቅና የተፈራሁም ሆንሁ። ከእኔም አስቀድሞ በተጉለት ከነበሩት ቀሳውስት ይልቅ ከበርሁ። ዓይኔ ያየውን፤ ልቤም ያሰበውን ሁሉ በማግኘት ሰውነቴን ደስ አሰኘኋት።

አሁን ግን ለሁሉ ጊዜ አለውና በአቶ እንደ ልቡ ተዝካር ነገር በልጃቸው ከዓወቀ ጋራ መነጋገር ከጀመርሁበት ቀን ወዲህ ያለፈውን ሥራዬን ሁሉ ብመለከተው ከንቱና የከንቱ ከንቱ ሆኖ አገኘሁት። ከንቱ ነፋስንም እንደ መከተል ቈጠርሁት።

ጨው ሆኜ ሳለሁ አንድ ቀን እንኳ አልጫ የሆነውን የሰውን ልብ አላጣፈጥሁም። መብራት ሆኜ ሳለሁ አንድ ቀን እንኳ በጨለማ ውስጥ አላበራሁም። የተራራ ላይ መንደር ሆኜ ሳለሁ አንድ ቀን እንኳ አልታየሁም።

አሁን ግን እናንተ ሊቃውንቱና መምሕራኑ በደብረ ኃይል ጉባዔ አድርጋችሁ መንፈሳዊውን የቤተ ክርስቲያንን ሥርዓት ሁሉ እያሻሻላችሁ በማደሳችሁና በመወሰናችሁ ወደ ፊት የሚነሡ ቀሳውስትና ዲያቆናት በሠራችሁትና በወሰናችሁት ሥርዓት ጸንተው የኖሩ እንደ ሆነ እንደ እኛ ከመወቀስ ይድናሉ ብዬ ተስፋ አደርጋለሁ።

ይህንም መንፈሳዊውን ነገር ሁሉ ለመወሰን ላሳሰባችሁ ለእግዚአብሔር ምስጋና ይገባዋል። ስሙም ለዘላለም የተባረከ ይሁን። ጌቶቼና አባቶቼ ሆይ፤ እንደዚህም ስላልኋችሁ ይህ ያለፈው ስሕተት ሁሉ የእናንተም ጭምር ነው እንጂ የእኛ የቀሳውስቱና የዲያቆናቱ ብቻ አለመሆኑን ማወቅና መረዳት ይገባችኋል። ይህንኑም አሁን በየተራው እያደረግሁ እነግራችኋለሁ ብለው ገና ለመናገር ሳይጀምሩ፤ ብፁዕ እጨጌ ወደ መምሬ ሰባጋዲስ ፊታቸውን አዙረው አንተ ቄስ ምነው እንግዴህ

አይበቃህምን። ደግሞ እነዚህን ሊቃውንቱን ምን አደረጉ ልትላቸው ይሆን አሏቸው።

መምሬ ሰባጋዲስም ለጊዜው ደንገጥ ካሉ በኋላ እንደ ገና አንሰራሩና ፊታቸውን ወደ እጨጌ አቅንተው ብፁዕ አባታችን ሆይ፤ ባለፈው ነገር ሁሉ እንደ ንፍሮ ተቀቅያለሁ፤ በስያለሁና እባክዎ ይተውኝ እንዷሉቴ ይውጣልኝ። አለዛሬም እነዚህ ሊቃውንቱና መምሕራኑ ባንድነት ተሰብስበው ሺይገኙምና የልቤን እንድናገር በተክለ ሃይማኖት በስባረ አጽሙ ይፍቀዱልኝ እያሉ ይውሰበለቡ ጀመር።

በዚህም ጊዜ ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ተነሥተው እውነት ነገር የሚናገር ከሆነ ቢናገር እኛ ምን ቸገረን፤ ብለው ለእጨጌ በቀስታ አመለከቱና ተፈቅዶልሃልና ተናገር አሏቸው።

መምሬ ሰባጋዲስም ስለ ተፈቀደላቸው እያመሰገኑ፤ እጅ ከነሡ በኋላ ተናገርማ ካላችሁኝ መልአከ ኃይል ተስፋዬና ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም በጉባዔው ፊት ቆመው ጥፋቱን ሁሉ በእኛ በቀሳውስቱ ላይ እያስመሰሉ ለተናገሩት ሁሉ ምላሹን እንዳልሰጥ ያለቀውን ነገር እንደ ገና መጀመር ይሆንብኛልና ሳያውቁብን ቀሩ እንዳትሉ ብቻ ባጭሩ አድርጌ እናገራለሁ።

ባለፈው ዘመን ስንሠራቸው ከነበረው ሥራዎች ሁሉ እንደ ነውር ሆነው የተቆጠሩብን አሥር ነገሮች ናቸው።

፩ኛ. በየድግሱና በየተዝካሩ ቤት ስለ መስከር፤
፪ኛ. ቀሳውስት ሚስቶቻቸውን ስለ መፍታት፤
፫ኛ. ቀሳውስት ንባብና ትርጓሜ ሳይማሩ ስለ መቀሰስ፤
፬ኛ. የቤተ ክርስቲያን አለቃ የግዕዝ ቋንቋ ስለ አለማወቁ፤
፭ኛ. ቀሳውስት ብር እየለጡ ቅስና ስለ መሾማቸው፤
፮ኛ. ለድኃ ትንሽ ፍታት፤ ለባለጠጋ ትልቅ ፍታት ስለ መደረጉ፤
፯ኛ. ቀሳውስት በሽተኛ አቁርበው ገንዘብ ስለ መቀበላቸው፤
፰ኛ. ቀሳውስት በተክሊል ሚስት ስለ አለማግባታቸው፤
፱ኛ. ቀሳውስት ታቦት ረክሰ እያሉ ስለ ማስባረካቸው፤
፲ኛ. ቀሳውስት በቅዳሴ ጊዜ ወንጌል እየተረጐሙ ስለ አለማስማታቸው ነው።

እንግዲህ ምናልባት በነዚህ ባለፉት ነገሮች ሁሉ በዕለተ ምጽአት በክርስቶስ በጌትነቱ ዙፋን ፊት በምንቆምበት ጊዜ የሚፈርድብን የሆነ እንደ ሆነ አላፊዎች የምናደርገው ጳጳሳቱንና እናንተን ሊቃውንቱን መሆኑ የማይጠረጠር ነው ብለው ሌላ ነገር እጀምራለሁ ሲሉ ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ተነሥተው ምነው መምሬ፤ እንዲያው ያለ ልጓም ልትጋልበን ጀመርህና ባልተናዘዙትና ንስሐ ባልገቡ ሰዎች ቤት እየገባህ አንድ ዋንጫ ጠላ በጠጣህ ቍጥር በሐልዮ፣ በነቢብ፣ በገቢር የሠራችሁትን ኃጢአት ሁሉ እግዚአብሔር ይፍታ እያልህ የምትሔደው ለካ እኛን ሊቃውንቱን አላፊዎች አደርጋለሁ እያልህ ኖርዋል።

በል እስቲ በማናችውም ቢሆን እኛን አላፊዎች የምታደርጉበትን ምክንያቱን ሁሉ ገልጠህ ተናገርና እንስማው አሏቸው።

አላፊዎች የምናደርግበት ምክንያቱማ እስከ ዛሬ ድረስ በስሕተት የገባውን ሁሉ ልማድ አድርገን ስንኖር ባይናችሁ እያያችሁ፤ በጆሮአችሁ እየሰማችሁ እንደ መጻሕፍት ቃል ኑሩ እንጂ በልማድ መኖር አይገባችሁም ብላችሁ ስላልመከራችሁን እምቢ ብንልም በቤተ ክርስቲያን ፊት ስላልገሠፃችሁን ነው።

ይልቁንም እኛ ያልተማርነው ቀሳውስቱና ዲያቆናቱ ብናጠፋ እንኳ እናንተ የተማራችሁት ሊቃውንቱ እንደ መጻሕፍቱ ቃል እየሠራችሁ ለእኛ አብነት መሆን ይገባችሁ ነበርና እየሠራችሁ አብነታችሁን ባለማሳየታችሁ ነው። እስቲ እንደ እኛ በልማድ የማይኖሩ ሊቃውንቶች በሙሉ ስንት የሚገኙ ይመስልዎታል። ጠባቂ የሌላቸው በጎች እንዲጠፉና ተኩላ እንዲበላቸው የታወቀ አይደለምን፤ ምንስ በጎቹን ተኩላ ቢበላቸው ጠባቂው ቅጣት ይቀርለታልን።

እንግዲህ ይህን ሁሉ ጥፋት በእኛ በቀሳውስቱ ላይ ብቻ ለማድረግ በጉባዔ ተሰብስባችሁ መታረቂያ ብታደርጉን እግዚአብሔር ይወድላችኋልን እያሉ የልባቸውን ተናግረው ሲጨርሱ አባቶቼ ሆይ፤ *እርጥቡ ሬሳ፤ ደረቁን አስነሣ* እንደሚባል ዓቃቤ ሰዓት ዘወልደ ማርያም ጥፋቱን ሁሉ በቀሳውስት ላይ ብቻ እያደረጉ ስለ ተናገሩ ተናድጄ ያለፈውን ነገር ተናገርሁ እንጂ ለወደ ፊቱማ ሁሉንም የተወሰነውን

ሥርዓት አጽንተን ለመጠበቅ ያብቃን እንጂ ምንም የሚያከራክር ነገር የለበትም። ስለ ሆነም ነገሩ ከልቤ እየገነፈለ በድፍረት ይህን ሁሉ ነገር በመናገሬ ማሩኝ ብለው አንገታቸውን ሲደፉ፤ መልአከ ሰላም ምህርካ ተነሥተው መምሬ ሰባጋዲስ ሆይ፤ እኛ ዛሬ የተሰበሰብነው ለእውነት ነገር ነው እንጂ ለሐሰትና ለከንቱ ውዳሴ አይደለምና አሁን እርስዎ የተናገሩት ሁሉ እውነቱን ነገር ስለሆነ ከእኛ ወገን በድፍረት የሚቆጥርብዎ አንድም ሰው አይገኝም፤ ብለው ቢናገሩ በጉባዔው የተቀመጡት ሊቃውንቶችና መምሕራኑ ቃሉ ቃላችን ነው በማለት ሁሉም በደስታ አጨበጨቡ።

ከዚህም በኋላ በመጀመሪያው ጉባዔ የተስማሙበት ነገር ሁሉ በመዝገብ ተጽፎ በእጨጌውና በሊቃውንቱ ማኅተም ታትሞ ነበርና ይህም በሁለተኛው ጉባዔ የተስማሙበት ነገር ሁሉ ተጨማሪ ሆኖ በዚያው በፊተኛው መዝገብ ተጽፎ እንደ ገና ሁሉም አትመውበት ኋላ ለሚነሣው ትውልድ ምስክር ሆኖ እንዲቆይ ዋናው መዝገብ በደብረ ሊባኖስ ይቀመጥ። ከዚያው በትክክል አንዳንድ ግልባጭ እየተጻፈ በሸዋ አውራጃ በዝቋላና በፍርኩታ፤ በትግሬ አውራጃ በአክሱምና በደብረ ቢዘን፤ በቤጌምድር አውራጃ በጣና ባሕር ቂርቆስ፤ በሳይንት አውራጃ በተድባበ ማርያም፤ በጐጃም አውራጃ በመርጡለ ማርያምና፣ በዲማ፤ በወሎ አውራጃ በሐይቅና በግሼን ገዳማት እንዲቀመጥ ፈቅደናልና የብፁዕ እጨጌ ደብዳቤ እየተጨመረ እንዲላክ ይሁን በማለት ተስማምተው ጉባዔው ተጨረሰ።

ተፈጸመ።

ስለ ድርሰቶቼ ቁጥር

ከልቤ እያነቃሁ፤ ከመጻሕፍቴም እየጠቀስሁ፤ ካንዳንድ ሰውም እየጠየቅሁ፤ ወደ ውጭ ሀገርም በመመላለሴ ባይኔ እያየሁ መጻሕፍት ጽፌአለሁ።

፩ኛ. ወይዘሮ ጥበብ፤ አልታተመም።
፪ኛ. በኢትዮጵያ የሚገኙ የመጻሕፍት ቁጥር፤ ታትሟል።
፫ኛ. ወዳጄ ልቤ፤ ታትሟል።
፬ኛ. ሱካርና ወተት የልጆች ማሳደጊያ፤ ታትሟል።
፭ኛ. አጼ ዮሐንስና መተማ፤ ታትሟል።
፮ኛ. ለልጅ ምክር የአባት መታሰቢያ፤ ታትሟል።
፯ኛ. የልዕልት መነን የኢየሩሳሌም መንገዳቸው፤ ታትሟል።
፰ኛ. ጐሐ ጽባሕ፤ ታትሟል።
፱ኛ. መጽሐፈ ቅኔ፤ ታትሟል።
፲ኛ. የሕይወት ታሪክ፤ ታትሟል።
፲፩ኛ. የአውሮጳ መንገድ መሪና ምክር፤ ታትሟል።
፲፪ኛ. ደስታና ክብር፤ ታትሟል።
፲፫ኛ. ዋዜማ፤ ታትሟል።
፲፬ኛ. ጥሩ ምንጭ፤ ታትሟል።
፲፭ኛ. የልቅሶ ዜማ ግጥም፤ ታትሟል።
፲፮ኛ. የሰማይ መንገድ ካርታ፤ አልታተመም።
፲፯ኛ. ማህደረ ብርሃን፤ ታትሟል።
፲፰ኛ. አዲስ ዓለም፤ ታትሟል።
፲፱ኛ. በዕድሜ መሰንበት፤ ታትሟል።